

SIDSTE KAMP

OTTO RUNG

SIDSTE KAMP

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN og KRISTIANIA
1904

KØBENHAVN. — GRÆBES BOGTRYKKERI.

Ida Clermont gik langsomt hen til Nettet, der var spændt tværs over Banen. Hendes Modstander kom hende i Møde, bukkede nonchalant:

„Det har været mig en Førnøjelse at spille mod Dem.“ Han gav en Dreng Ordre til at samle Boldtene, vendte sig igen og sagde: „Jeg ser, De har Betingelser for med Tiden at blive en god Spiller. Nu er Deres Slag for løst. Hold Deres Arm strakt i Slaget. Spil haardt, fast og med Lidenskab.“

Han kastede sin gule, uldne Kappe over Flonelsdragten og gik rask ind.

Ida Clermont saa efter ham: Han tog sig latterlig ud, som han dér indsvøbt og dukket løb mod Pavillonen. Men Partiet var tabt.

Haardhed, Fasthed og Passion! Dertil maatte man vel kunne drive det. —

De udstrakte Tennisbaner, der omgaves af et rødt Plankeværk, laa saa blændende hvide under den luende Junisol. Pavillonen med sit Styrtebadstaarn hævede sig isoleret paa den nøgne, firkantet afskaarne Flade.

Ida Clermont irriteredes af dette øde Plan, der udstraalede det intense Lys — som et Spejl af den flammende Himmel. Hun følte sig varm og træt, saa modløs.

Da hun lidt senere efter Styrtebadet kom ud fra Pavillonens Dameværelse, stod hendes Modspiller derude, i Skygge under det smalle Halvtag, nikkede til hende og slog Følge. Hun fandt ingen Grund til at forhindre, at han nu fulgte hende helt ind gennem Byen. Med Uro gik hun ved hans Side, ordknap som han. Hun forstod, at hun udenfor Banens snævre Ramme for ham frembød liden Interesse.

Og hun pønsede med Ængstelse paa, hvorledes hun i Tide kunde blive hans Ledsagelse kvit.

De kom fra Alleen gennem Strøgkvarteret, derefter ud i en bred og ganske stille Gade.

Ida Clermont stansede og rakte sin Ledsager Haanden. „Addieu, Mr. Marshner. Længere skal De ikke følge mig.“ Og hun pegede paa en Port for at tilkendegive, at her var hendes Maal.

Marshner mærkede sig Huset, der var en stor herskabelig Ejendom. Den monumentale Port lukkedes ved et smukt Gitter af Smedejern. Og paany betragtede han sin Ledsagerske: Hendes Ansigt forekom ham nu dejligt, saa blegt under det hvide Slør; han mønstrede kyndigt hendes Toilette, der var af engelsk Snit. Efter al Sandsynlighed var hun Lady, hvad han aldrig gik ud fra i dette Land, hvor han som Fremmed med Vanskelighed skelnede Nuancer indenfor Selskabet. Han var

samme Dag i Klubben blevet forestillet for denne Frøken. . . . . Hendes Navn erindrede han nu ikke mere. Hun var ganske sikkert Lady. Han betragtede hende med Ligegyldighed.

I dette Øjeblik gik det op for ham, at han var Genstand for en ganske lignende Mønstring. Hun stod støttet til den aabnede Gitterlaage, og hendes Øjne mødte køligt og uden Nysgerrighed hans. Han følte et vist Ubehag.

Ida Clermont betragtede med Kulde og uden Nysgerrighed dette meget smukke, meget regelmæssige Fysiognomi. Hun fandt hans Person ulastelig og ikke uden Fornemhed. Hun erindrede med Behag hans voldsomme Spil: han var mandig; sikkert ikke kløgtig.

„Addieu!" Hun trak Gitterlaagen til; men medens hun rask gik ind gennem Porten, blev hun sikker paa, at han nu stod og saa efter hende; hun mente at føle paa sin Ryg hans Blik.

Hun tøvede, var et Øjeblik raadvild, men fattede sig hurtigt og drejede tilvenstre op ad den brede, hvide Trappeopgang, som med Smyrnaløbere og forgyldte Gelændere førte op i Ejendommen.

Paa tredje Sal standsede hun, og uden Tanker fæstede hun sit Blik paa den gule Messinglaas, der blinkede midt paa den høje, hvide Dør. Hun pustede ind i sit Slør og begyndte langsomt at gaa ned ad Trappen. Fra Porten løb hun rask ind i den rummelige Gaard. Derinde sprang en Fontæne; Vinden blæste smaa Vandkrystaller mod hendes Slør. Ida Clermont kom gennem en ny

Port ud i en Gaard, omgivet af Stalde; hun løb videre, snoede sig gennem en kroget Korridor. Hun var vejkendt; hun benyttede ofte denne Smutvej. Hun kom ind i nye skumle og triste Gaardsrum. De sprukne Mure hældede udover de toppede Brosten. Disse Huse lignede gigantiske Skarnbeholdere. Der drev fed Os ud fra smaa, sorte Kælderglugger. Hun naaede en ny snæver, bælgmørk Smøge, hvor tykke Koner kom bærende med Spande og spærrede hende Vejen. I et langt, smalt Indelukke var Dør ved Dør, alle ganske ens. Og paa hver af de slidte Stentrapper sad smaa Børn, trykkede tæt op ad hinanden. De vendte deres tavse, kirtelsyge Ansigter efter Ida, indtil de saa hende sluges af en ny Korridor. Der kom en lille snavset og pjaltet Mand op af en Kælder. Han vendte Front mod hende og hviskede obskøne Ord.

Ida ækledes ved Mødet med disse skidne og saa modbydeligt gustenfede Mennesker. Hun holdt Vejret under Stanken fra de rygende Affaldskuler. Denne Passage skulde nu én Gang udholdes. Det var som at dykke ned — og vide, at man strax igen kom op i ren Luft. Saaledes angik Ynken og Elendigheden ikke hendes Hjerte, Stanken og Synet af disse uappetitelige Mennesker ikke hendes Sanser.

Disse Væsner, som levede deres uhumske og lyssky Liv i Kældere og Bagstuer og skraa Loftsrum, angik hende ikke i højere Grad end Rotterne,

der holdt til i Kloakerne dernede allerdybest. Man maatte forstaa at begrænse sin Sfære.

Og nu var hun omsider igennem. Hun skraaede over en snæver og temmelig mørk Gaard, og for Nemheds Skyld gik hun ad Køkkentrappen, der førte op til den Tredjesal, hvor hun boede i et Pensionat. Dette Pensionat bestyredes af hendes Kusine, Cecilie Clermont.

Men da Ida kom ind i det lave, lidet propre Køkken, tænkte hun, at hun alligevel ikke var dukket op i ren Luft. Hun gjorde sig klart, at kun faa Timer i Døgnet — derude paa de aabne Sportspladser — undtes hende det rige Dagslys, frisk og stærk Atmosfære.

Ogsaa her var lange, bælgmørke Korridorer, indestængt og gammel Luft, hvor forkomne og tilsidesatte Mennesker levede, hver for sig i en lille, grim Stue — disse triste Pensionærer, der alle vare halvgamle, enlige og forarmede Frøkner af patricisk Slægt. Og igen tænkte hun, at det var nødvendigt altid at holde Kreds ude fra Kreds. Med stor Vanskelighed var det lykkedes hende at holde Venner og Veninder af det Selskab, hvor hun til daglig færdedes, udenfor denne lidet præsentable, næppe tredje Rangs Husholdning.

I Korridoren mødte hun Tjenestepigen, der kom famlende frem paa Slæbesko; hun mumlede bestandig stille for sig selv. Ida fornam hendes kognakstinkende Aande som en varm Strøm mod sit Ansigt, og hun tænkte med Væmmelse, at den Luft, hun nu aandede ind, nylig var stødt ud af

denne svampede og urene Mund, — der nu med rivende Færdighed fortalte en hel Del, som Ida ikke gad høre. Det brede Ansigt bevarede sin maskeagtige Ro. Og Ida Clermont tænkte, at det daglige Samvær med dette hæslige, lavtstaaende Individ for hende var den største Ydmygelse af alle i det triste, uhjemlige Hus.

— — Denne Pige modtog Breve, hvorpaa hun kaldtes „Frøken.“ Om Nætterne kom Mænd og var hos hende. Tidt kunde disse Mænd høres gaa tungt op gennem Korridoren mod Dagligstuen, tage i Laasen, stryge Tændstikker.

Af en eller anden Grund blev dette taalt.

Men da Pigen nu fortalte, at der var et Besøg, blev hun opmærksom og ængstelig; sagte aabnede hun Dagligstuens Dør paa Klem.

Derinde sad i Sofaen nær ved Vinduet en Mand. Det var Broderen. Hun saa i Tusmørket Ansigtets blege Oval over Uniformkravens røde Stribe, — og hun forestillede sig dette Røde som et blodigt Hug tværs over hans Hals.

Overrasket og bevæget gik hun frem imod ham. Han rejste sig, greb begge hendes Hænder, smilede til hende, nikkede gentagne Gange. Ida satte sig i Lænestolen overfor ham, og betragtede ham længe. Og hun sagde, at hun var saa glad, over at han var kommen hjem. Hun havde været saa ensom, havde haft saa megen Modgang, saa mange Sorger. Hun spurgte ham ud. De havde først ventet ham en Dag senere.

Han rejste sig, og idet han gik frem og til-

bage fortalte han, livfuldt og med mange Afbrydelser, om Turen hjem, dette Distanceridt helt nede fra Garnisonsbyen i det sydlige Frankrig — mange Hundrede Kilometer mod Nord, gennem Schweitz og Tyskland. Fem Gange tolv Timer paa Hesteryggen! Elsass Popler var jaget forbi ham som flyvende Faner. Veje og Floder og de utallige, saa ganske ens smaa Byer, ved de grønne Vinbjerges Fod, var svundne forbi ham; Egne, Grænser skyllede ind under Hestens Hove og var bag ham. Han havde naturligvis ikke kunnet angive sin Hjemkomst paa Dag. Nu var han imidlertid hjemme. Det var godt at være hjemme. Han længtes efter Tjenesten, efter de gamle Kammerater. Og Ida. — Han bøjede sig frem og betragtede Søsteren med Sympati og Ømhed.

„Har jeg skæmmet mig?“ spurgte hun.

Han rystede paa Hovedet. Men han tænkte, at hun virkelig syntes forandret. Han fandt en stadig nervøs Uro i det smalle, lidt blege Ansigt. Næsefløjene skælvede nu og da. Og i de mørke, noget slørede Øjne kom og svandt smaa skarpe og opmærksomme Blink. Han vendte sig fra hende, følte sig forstemt, han saa sig paany omkring i den store og uhyggelige Dagligstue.

Ogsaa her var Uro, Uensartethed, saa meget, der stod grelt mod det nøgne og skallede, lysehlaa Tapet.

„Ja,“ sagde Ida. „Her er ikke hyggeligt. Og jeg forstaar, at du føler dig som en Fremmed

her. Du har ikke en Gang skilt dig af med din Sabel og dine Hansker."

Han rejste sig, løste Sabelgehænget. Og Ida iagttog smilende, hvor nænsomt og forsigtigt han stillede det blinkende og smækre Vaaben hen i Krogen bag Bogskabet. Det var, som forvarede han det i et fint og sikkert Etui. Hun følte sig nedtrykt ved Tanken om, at han nu var vendt tilbage til dette Lands evige Graavejr og Blæst, til triste og vanskelige Forhold efter hine to Aars stærkt og rigt Liv i Sydfrankrigs Sol — blandt Mennesker af en varmere, ganske mørk — sagtens halvvild Race.

Og han fortalte hende med Begejstring om den fremmede Tjeneste, om St. Cyr og om Garnisonslivet, om Kammeraterne, deres Extravagancer og deres ubrødelige Sammenhold, om Casinoet og om Revuen ved Châlons, endelig om Rideskolen i Seaumur. I det Land følte man Militærets Betydning! Dér saa Nationen op til sin Hær som til sine Frelsere, sin Fremtid. Og Nationens Tillid gav Hæren Glans og Storhed; — trods de Løgne, Europas underkøbte Aviser udspredte om Generalstabens Corruption og om denne evige, trivielle Affære. — — —

Ida nikkede til ham. Han maatte fortælle mere endnu. Hun ønskede, at han skulde blive ved at tale. Hans Stemme var smuk, dyb og varm. Hvad han fortalte interesserede hende lidet. Hun lod sig blot vugge hen af denne Stemmes Stigen og Fald.

Og Leo fortalte endnu om Tumulterne i Anledning af Valgene, i de Dage, da Max Regis kom hid fra Algier i Spidsen for en Stab Urostiftere. Og han erindrede levende det store Militærchoc, hvori han havde taget Del: Forretningskvarteret var truet. Mængden knuste Ruderne i Jødernes Butikker.

Eskadronen fik Ordre til Indhug. Og der uddeltes Parol: Klingens Flade mod Franskmænd, Skarpen mod Jøder. De red frem imod Menneskemassen, der øjeblikkelig kom i Oprør og trængte sig tæt om dem med Raab og Spektakel. Fra et Lager bombarderedes de med Konservesæsker. Røde Faner dukkede op i Næsen paa deres Heste. Der faldt et Revolverskud. Og ud foer Klingerne, blinkende i Lygteskæret, hvirvlede ned i rappe Hug. Kammeraterne raabte og hujede, de morede sig overmaade; hvor de saa semitiske Træk, vendte de Klingen i Hugget. Og de drev Banden frem gennem Gadernes Snævring, en stor sort Klump, som rullede, voksede, med ét brast og udgød sig i en gurglende Strøm, der syntes at sive ned i talløse Kloakmunde.

I Gadens skidne Pøle laa mellem Brostensdyngerne de faldne: Mændene med udspilede Arme som korsfæstede — og en tyk Dame for sig selv midt paa Torvet. Hun laa paa Maven og lignede en strandet Balon.

Godt, nu var han hjemme igen, det var forbi med Kavalleri, med Remonte og Stamheste — og med Bedrifter.

Han tav betænksom, og Ida for sammen ved den pludselige Stilhed. Taffelurets Dikken fremhævede endnu mere denne Stilhed.

Leo Clermont saa sig paany om i Stuen. Og Stykke efter Stykke genfandt han de gamle Møbler fra det opløste Hjem: Taffeluret og hine gamle Stole af Egetræ med Slægtvaabnets Lilier og Roser og Duer udskaarne i de høje Rygge. Gyldenlæderet var nu erstattet af Voxdug. Dér skimtede han ogsaa det svære Bord af gult Marmor, indlagt med Perlemoder. I Krogen luede Guldblomsterne fra det gamle Rococo-Chatols bugnende Sider.

Han mødte Idas Blik. Saa lidt var igen af det rige Indbo ude fra deres fælles Hjem, den store, hvide Gaard, som Bestefaderen havde bygget for sin Slægt, — en Mil borte fra Hovedstadens Tummel. Nu syntes de gamle skrøbelige Sager ham at ligge hen som Vraggods, slængt ligegyldigt omkring i denne kolde og hæslige Stue, der var fælles Tilhold for mange uvedkommende Mennesker, — som selv, sagtens hver paa sin Vis, var havareret og strandet her. —

Dér hang ogsaa paa Væggen i blegede, ovale Rammer syv sorte og muldne Familieportræter. Han betragtede dem et efter et. Han kendte fra Drengeaarene hver enkelts Historie: Stamfaderen Leo Clermont, Marquis af Frankrig, der under Rædselsregeringen i en Maaned sad fængslet i Conciergeriet, indtil det ved hans Søsters Bistand lykkedes ham at slippe bort og i en Rejsevogn tillige med hende naa over Grænsen. De var

siden rejst videre mod Nord, og i det fremmede Land, hvor de senere fandt Asyl, opnaaede Slægten en ny Blomstring i Købmanden, Victor Clermont, der var afbildet staaende paa en Skibsbro, følgende gennem sin Kikkert en Flaade af tungt lastede Skibe. Han lagde Grunden til den store Formue, der i de to næste Led gjorde Emigrantfamilien til en af Landets første patriciske Slægter. Han spekulerede à la baisse under Kornkrigen og holdt Kapere paa Nord- og Østersøen. Og han købte Jord, idet han tænkte, at en Slægt maatte have egen Jord for at kunne bestaa.

Hans Sønnesøn, Ida og Leo Clermonts Fader, hvis Billede i Majorsuniform hang nærmest ved Døren, var den sidste, der havde ejet denne Jord. Ved hans pludselige Død var Boet fallit, og der blev til hver af Børnene tilovers alene en Livrente faa Hundrede stor, Resten af Mødrenearven. Desuden disse faa Møbler, der alt for dyrt var tilbagekøbt paa Auktionen, og nu stod her, fremmede, kummerlige langs en nøgen Væg.

Leo Clermont rejste sig. Og hans Glæde over at være vendt hjem svandt. Han tænkte, at tunge Tider, lange Regndage, smaa usikre Forhold ventede ham her. Og han betragtede nedtrykt Søsteren, der med korslagte Arme stod ved Vinduet.

Ida stod med Panden stemt mod Ruden. Hun stirrede ned i den dybe, skumle Gaard. Ude i Porten var tændt en grøn Lygte. Der faldt et blegt grønt Skær over Portens Trægulv. En Politi-

betjent uden Chakot kom hurtigt fra en Kælderdør ud i Gaarden. Han holdt begge Hænder for Ansigtet, og Blodet randt ud mellem hans Knoer. Han bøjede sig over Posten, der som en lang Tarm hang ud fra den skidne Mur. Vandet plaskede ned over hans Mund.

Der var Skodder for tre af Stueetagens Vinduer. Nedefra trængte sig hæse Brøl, i Stød, med regelmæssige Pavser.

Og Ida Clermont saa i det brede Gaardvindu nærmest Skodderne det Kvindeansigt, som paa denne Tid sædvanligt viste sig dér, dette store tunge og brede Ansigt, der syntes hende saa unaturligt fedt, oppustet, som en Ballon. Nu løftede hun de blege Øjne fra sit Sytøj, og Ida vidste, at, saa længe hun blev staaende ved Vinduet, veg disse Øjne ikke fra hende.

Med ẹt tændtes hvide Lys i Forhusets Anden Sal. Og det var, som Gaarden sænkede sig mange Alen ned i tæt og sumpagtigt Mørke.

Nu hørte hun Pensionærerne i de andre Celler smække med deres Døre. Pigen kom slæbende ude i den endeløse Korridor. Ida kendte, paa Lyden af hendes Skridt, at hun bar et Fad, og hun sagde til Broderen, at det nu var Middagstid.

Foran Løjtnant Clermont gik tvende Tambourer og en Paukeslager. Han skimtede, mellem dem, Blæserne, hvis Rygge vuggede i Takt til Musikken. De syntes at udgøre et Korpus, der bevægede sig i Pasgang, sikkert og med Omtanke, vigende i Tide for de farende Sporvogne, uden Slingren, midt ud ad Kørebanen, efter Aaringers Rutine.

Løjtnant Clermont fulgte lydigt dette Korps, som Vagtmandskabet bag hans Ryg holdt Trit efter ham. Saaledes virkede alle i Samtakt ligesom Dele af en Maskine. Han tænkte med Ubehag, at hvis han nu paa en Gang gik i Staa, vilde disse tunge Transtøvler bag ham uden Tvivl sparke ham omkuld og træde paa ham.

Derinde paa Fliserne gik Publikum i Takt, og aller forrest sprang den sædvanlige gule Hund, idet den udstødte korte Bjæf. Nu løb den efter en Sporvogn og glemte den irriterende Musik; og et Par Mennesker inde paa Fortouget traadte ud af Takten for at se efter en Dame, der syntes at interessere dem.

Og han følte sig med et under stærk Tvang.

Han tænkte, at han maatte tage sig latterlig ud, som han gik her, stiv og højtidelig til Musik, i en Uniform, med Snorer og blanke Knapper. i Følge et Reglement.

Det regnede tæt. De Meniges Kerseytøj udsendte en snærende sur Lugt. Her gik de og trampede med store Støvler i Sporvejens gule Ælte. Trommen lød sløret og trist. I dette Land regnede det stedse — uden Ophold.

Han mindedes en Dag — en af Châlonsdagene: — — —

Kyradsererne trak op til Hovedvagten, en Halveskadron med Musikkorps og vajende Standere. Der løb som en skælvende Nerve gennem dette Ridt; Blæserne vuggedes blødt af de dansende Heste. —

En Byge brød løs. Haglene prellede i Salver mod de blinkende Messingkyradser. — —

Her gik man i sløv March som Offer for denne grundige Bløde. Man burde kommandere Holdt, lade træde af, og overlade til enhver at følge sin Lyst. — — —

— Han saa for sig Eskadronen ride i kort Trav, medens Draaberne føg fra de skuldrede Sabler og drev fra Hjelmenes Svejfe. Hestene slog Hovene med Klang i den blanke Asfalt. —

Og i et Nu var Bygen forbi, Solen strømmede ud over Boulevarden, og de vaade Kyradser flammede som Baal over de blaasorte Hesterygge. Det lød som Klang af Tamburiner, medens de red dér i Solen. — — — —

Foregaaende Vagthold stod Ret bag Gitret. Løjtnant Clermont befandt sig Ansigt til Ansigt med en plump og rødfjæset Sekondløjtnant, der opremsede de behørige Formaliteter og derefter med Sablen daskende om Støvlerne slentrede ud gennem Vagtens Jerngitter. Laagen sang i bag ham.

Da Clermont blev alene i Vagtstuen, slængte han sig i Hjørnesofaen og henfaldt paany i triste Tanker.

Med Ubehag gensaa han denne Vagtstue, det samme ridsede Bord, den skumle Alkove, der var berygtet for sit Utøj, — Brættet i Krogen, hvorpaa Arrestnøglerne hang. Her sad man med en Styrke af femten Mand og vaagede over Nøgler!

Han erindrede træt og nedslaaet disse otte Tjenestedage, han havde udstaaet, siden han kom hjem.

Allerede den første Dag — den Dag, han meldte sig hos sin Kaptain, var det blevet ham klart, at han nu gik en vanskelig Tid i Møde. En kummerlig og genert Mand med hængende Overskæg modtog ham i den lavloftede Dagligstue, der osede af Pibe og af en eller anden Kaalsuppe. I Vinduet stod et Regiment billige Tinsoldater opstillede efter strategiske Regler, medens Barnet, der var afbrudt i sin Leg, græd et Sted i en anden Stue og nu og da kom og sparkede paa Døren. Kaptainen kradsede tankefuld en Plet af den slidte Snorefrakkes Ærme.

„Det er ingen gylden Bane, den militære," sagde han. „Staten sørger daarligt for sine Embedsmænd. Avancementet er sløjt, — og dernæst

er der Aldersgrænsen. — — Kort sagt: Nationen er en daarlig Arbejdsgiver."

Avancement! — — Leo Clermont lænede sig tilbage og tænkte, at han nu sagtens burde samle al Opmærksomhed paa dette Punkt: Avancere; det var sagtens Sagen! — Aldrig gaa i staa. altid frem, helst springe, blive forrest en Gang, over de andre — det var sagtens Sagen!

Pjaltene blev tilbage; Pøbelen blev dernede. — — — Eller var det ikke de virkelige Forhold?

Gennem Ruden saa han en Dame komme ud af den dybe Citadelsport, nærme sig, aabne Gitterlaagen. Skildvagten traadte frem imod hende. Det var Søsteren. Han kjendte hendes udmærkede Holdning, hendes faste, glatte, altid hurtige Gang.

Nu aabnedes Døren, hun traadte ind, nikkede kort og satte sig tavs overfor ham. Hun afventede, at han skulde begynde Samtalen.

Og da Broderen nu forceret begyndte at tale om Tjenesten, de nye Kammerater, og om dette Mandskab af stupide Bønder, han — saa haabløst — var sat til at dressere, betragtede hun ham med Uro og opgav halvvejs at søge Raad og Hjælp hos ham — saaledes, som hun først havde besluttet. Af hans Tale opfattede hun kun, at ogsaa han stod overfor vanskelige Forhold, uden synderlig Haab om at komme igennem, at han var nedtrykt, som hun selv. Hendes Tanker kredsede paany om hendes egne Sorger; den trykkende Gæld, den positive Umulighed at skaffe Penge — Penge til at komme igennem for, og frem — i sikre, i mere end sikre Forhold.

Men Leo brød nu af og begyndte indtrængende at udspørge Søsteren om hendes Vilkaar, hendes Planer.

Hun sagde: „Du forbavses sagtens over, at jeg boer i Pensionatet hos denne noget besynderlige Cecilie Clermont, der afvekslende tilbeder og tilbedes af sine Pensionærer, snart meget —, snart betydeligt mindre platonisk. Mod mig har hun været god, har ladt mig nogenlunde i Ro for sine Kærtegn og overladt til mig selv iøvrigt at ordne mit Liv. Man maa se at ordne sit Liv i Tide. Mit er endnu Kaos.

Disse Wintersteins og de andre af Familiens Resterende, som staa sig godt, tilbød at tage mig i Kost paa Omgang Ugen igennem, indtil jeg fik mig en Plads som Selskabstyende i et adeligt Hjem. Jeg takkede saa høfligt som muligt. Jeg erklærede, at det var min Agt at uddanne mig til Almuelærerinde."

„Ja," sagde Leo, „det skrev du. Det overraskede mig. Jeg ved, hvad det vil sige at oplære Almue. Til vort eget Fordærv give vi Almue lige Kundskaber med os selv."

Ida smilede: „Saa vidt naaede jeg ikke en Gang, at jeg kom i Berøring med denne Almue, som man har fundet paa at give Undervisning — sagtens af en misforstaaet Retfærdighedstrang. Men jeg var virkelig i fire Uger og endnu fire Dage indespærret sammen med tredive Lidelsesfæller i et stort, nøgent Rum. Vi var en smuk Samling, Jeg skammer mig endnu dybt over de Dage. Vi sad paa haarde Træbænke og lod os belære af

et Væsen, ikke Kvinde, ikke Mand, der hadede os, og som vi hadede. Der sad vi, — vi var tiltalende, — usoignerede og halvsultne, forsømte og nærsynede, alle sat ind i Skyggen, udrangerede, et lurvet og kummerligt Kompagni.

Nogle af os — ja, der var enkelte, der i Aarevis ikke havde vekslet et Ord med en Mand. Det sætter sit Mærke paa en Kvinde. Der gik Sedler fra Haand til Haand; jeg væmmes endnu ved disse Sedlers Indhold. Nogle af os — — Der var de, der tav stille og gik omkring med et usikkert Smil, som kunde tyde paa en vis indre Harmoni. Dem misundte alle — og foragtede dem. De pyntede sig med hvide Kraver og redte Haaret ned over Kinderne, holdt sig for sig selv og beholdt deres — mulige Lykke for sig selv.

Det er selvfølgelig ikke sandt, at Arbejdet adler. Det er noget, man bilder Staklerne ind for at holde dem oppe."

Leo nikkede: „Ikke Arbejdet — Daaden adler."

„Arbejdet — Døgnslidet, Existenskampen adler ikke, det er blot et snedigt Kneb, man har fundet paa. Slidet og Stræbet fornedrer, degraderer. I alt Fald følte jeg mig i de Dage dybt, dybt fornedret.

Jeg skammede mig. Naar jeg gik hjem, sneg jeg mig ad Baggader og Smøger. Jeg har fundet mange kuriøse Rævegange bagom her i Byen. Jeg var fortvivlet og ligeglad, forbitret og stivnet. Jeg skammede mig. Jeg følte, at jeg sank, at jeg

faldt — faldt rent moralsk, gled ud af det Lag, hvor jeg er født, degraderedes, sank dybere og dybere. Der er mange Lag dybt nede i Samfundet. Jeg ser det for mig i Perspektiv — som en Brønd — mørkere, bestandig skidnere nedefter — i Spiralform.

I fire Uger, fire Gange syv Dage og endnu fire Dage, udholdt jeg denne Luft, Smudset, Slidet, Skammen. Saa stod jeg en Dag og skulde betale — endogsaa betale min Fornedrelse med dyre Penge — ganske nye Sedler; — det var mig en egen Nydelse at veksle disse nye Sedler i Banken mod mange blanke Sølvmønter. — Jeg betalte ikke ind den første — ikke den anden. Jeg kunde ikke. Derefter blev jeg borte. Jeg er nu sagtens i Protokollen streget ud med en energisk Streg. Jeg købte mig en moderne Hat for disse blanke, raslende Sølvpenge.

Og jeg gav mig til at slaas for min Position.

Jeg har i min Tid faaet nok af de højadelige og højfornemme Huse, Aristokratiets lukkede Cirkel, — hvor du sagtens vil blive godt modtaget; men hvor der for mig intetsomhelst var at opnaa. Der er behagelig og ren Stil deroppe; de Mennesker har en vis legemlig Ynde, som er indtagende. For mig er der intet at opnaa blandt dem. Deres gode Tid er forbi; og de indskrænke sig alle. Jeg har nu tilkæmpet mig en kneben Plads i en stor Klike, hvor der er megen Simpelhed, ringe Ynde og mange Penge. Jeg maa endnu slaas for min Position. Maaske reusserer jeg dog en Gang tilsidst."

Hun tav et Øjeblik, trak saa paa Skuldrene og sagde med halv Stemme: „Du forstaar mig vist, Leo. Vi er af samme Blod. Vort Blod brænder i samme Kval. Vi giver os ikke. Vor Slægt har ejet Jord -- først i Frankrig — siden her. Den har haft Magt. Der var nok en Clermont, som spillede Tærninger om en fransk Provins. Det vedkommer i og for sig ikke os; jeg har intet tilovers for de Døde. Men det bestemmer sagtens alligevel vor Vilje og vort Liv."

„Ja," sagde Leo. „Vi har paa en vis Maade Forpligtelser imod vor Slægt."

Ida lo. „Forpligtelser!"

Han nikkede. „Nej — du har Ret. Vi anerkjende i og for sig ingen Forpligtelse. Men der er en Lov over al Vilje — Nervernes og Blodets Lov."

Søsteren betragtede ham med Forundring og Sympati. „Er det nu for Resten saa højtideligt?" sagde hun, „at vi slaas for vor Position. Du—ja du er blot en Løjtnant — tilmed af Fodfolket, jeg en Frøken uden andet ejendommeligt end mit Ydre. Deri er intet højtideligt: at vi — hader Rakket, Pøbelen, Parvenuerne. Det er en ligefrem Sag. Vi giver os ikke! Og jeg er meget lidt nøjsom. Bestandig at udvide sin Opgave — det er Sagen!"

Hun tilføjede: „Du kan sagtens. Du har en Uniform, Snore og Rang, der destinguerer dig fra Mængden. Du vil være en Akvisition i disse — lukkede, højfornemme Huse. Du bør gøre Karrière:

Garden! — — Gaa til Baronesse Winterstein. Hun glemmer ikke, at hun selv, som vi, nedstammer fra en Clermont. Ja! Du kan sagtens!"

Hendes Blik kredsede rundt i den halvmørke Vagtstue.

„Aa Nej," sagde hun. „Du kan alligevel ikke sagtens. Her er skummelt og snavset. — Og se!" hun pegede: „Deroppe paa Hylden ligger i en stor, forseglet Kasse — efter hvad man har fortalt mig — to Hundrede skarpladte Patroner til Brug for Vagten."

„Ja," sagde Leo — „om Pøbelen skulde gaa os paa Livet."

Hun lo kort. „Gaar Pøbelen os ikke paa Livet hver eneste Dag? Klemmer de sig ikke om os, gnider sig op ad os, maser sig til Vejrs over os med Albustød og Støvlespark!

Og dog lader man Seglet ubrudt — det ubrydelige Segl. Man kommer ikke godt fra at bryde Segl i dette Land!

Jeg tænker, — at havde jeg tredive Automater i Gevær bag mig — som du — jeg brød Seglet en Dag."

Han rystede adspredt paa Hovedet.

„Du ræssonnerer som en Kvinde," sagde han, „— ubehersket."

Der lød et Raab fra Skildvagten. Mandskabet rørte paa sig inde i Vagtstuen. Leo Clermont sprang op fra sin Stol, søgte forvirret sine Handsker og ilede ud.

Ida stillede sig ved Vinduet. Derude saa hun

Broderen staa foran Fronten, stram, stivnet, pressende Sablen mod Side og Skulder.

Og bag ham stod en Række Mænd i tykke, blaa Frakker. De havde grimme Kasketter ned i Øjnene, og de holdt alle Geværet frem foran sig. Ved et givet Signal slog deres Ansigter med Appel om i Retning til Højre. Ida spejdede:

Og dér udenfor Gitteret kom Genstanden for denne Honnør: en civilklædt, hæslig gammel Mand, der var glatraget, som gik med slæbende Skridt og førte sin opdunstede Bug frem foran sig. Han nærmede distrait de tomme Fingre af en Handske til Hatten og bevægede sig forbi.

Mandskabet traadte af og gik ind i Vagtstuen, idet de sparkede hinanden i Hælene. Broderen kom tilbage, blev staaende foran hende.

„Overordnet?“ spurgte Ida.

Han nikkede: „Generallieutenant.“

„Ja,“ sagde Ida. „Jeg har hørt et og andet om ham. Han har et daarligt Rygte.“

Leo nikkede igen.

„Og alligevel holdt disse Automater derude et uladt Gevær frem foran deres Maver til hans Honnør! — Og du selv — —“

Hun betragtede ham ærgerlig: „Igen Seglet — det ubrydelige Segl.“

„Man har sin Charge,“ sagde Leo, „og i Følge den subordinerer man sig den, der har endnu højere Charge.“

„Jeg vilde ikke sætte mig selv Grænser,“ sagde Ida.

Og hun vedblev at betragte ham, ironisk, dog venligt. Han blev rød ved hendes Blik. Først nu svandt den militære Stivhed af hans Træk.

„Ja,“ sagde han. „Saaledes er det. Vi er Led i en Maskine. Men det er et Syn af stor og levende Skønhed, naar denne Maskine arbejder. Disciplin er en Betingelse for Formens Enhed og Ynde.“

Søsteren rystede sit Haar. Hun fulgte ikke hans Ræsonnement. Men hun indsaa, at Broderen ikke kunde yde hende Raad eller Hjælp. Hun rejste sig. Hendes Tid var knap. Der var saa meget, der skulde huskes. Hun maatte videre.

Efter Tjenestetid kom Kammeraterne en efter en ind paa Vagten. De forlangte Øl og Kort og begyndte at spille Tarok.

Gordon Marshner og Ida Clermont cyklede nordpaa.

Han saa beundrende ned paa hendes Fod og paa hendes Knæ, der svulmede og atter svandt i fast Rhytme under Kjolen.

Han sagde: „De fleste Damer i dette Land træde deres Cykle, som de træde en Symaskine. De ikke."

„Ja," sagde Ida, „man kan se paa Damerne i vor Kreds, at deres Bedstemødre eller Mødre har været vante til haardt legemligt Arbejde i Køkken, ved Trappevask eller endog værre Ting."

Hun stirrede, medens de kørte, paa Cyklens blanke Styr, paa Forhjulets dirrende Ring, der syntes hende at krybe ud af Gaflens Leje — en uendelig, graa Strøm af Bevægelse. Fra de forniklede Eger straalede et blændende Lys. Og hun syntes, at denne nye Maskine skælvede let under hendes Styr.

Hun savnede en Ridepisk og Sporer — — som i hine Dage, da hun, tretten Aar gammel, overskrævs paa en ung Hest, med Broderen red

ud fra Gaardens hvide Længer og jog hen over Veje, Grøfter og Gærder og den flade Fælled. — — Hun erindrede, at Cyklen endnu ikke var betalt, og at Firmaet to Gange havde sendt en Nota.

Hendes Øjne søgte Marshners. Han vendte sig imidlertid ikke. Han gyngede let i Pedalerne, idet han holdt en Haand i Lommen. Han havde et snehvidt *Huntingtie* om de høje Flipper, skotske Strømper. Træsnadden hang ud under det stive, studsede Overskæg.

Ja, tænkte Ida: Han har det gyldige Præg. Intet særtegner ham uden dette Præg: at han hører til Selskabet. Man vil akceptere ham overalt paa dette Ansigt, disse fuldkomne Manerer, det fuldkomne Toilette. Han er paa en Gang sløj og høflig. Han er tilpas kølig. Og intetsteds kan man lægge en Finger og fornemme bankende Blod, dirrende Nerver.

Og hun tænkte, at saaledes tog hun sig sagtens ogsaa ud, naar det behagede hende at holde Tonen: ladylike, kølig og nonchalant. Nu og da var den Rolle ganske nødvendig. Det galdt at variere. Altid maatte man give Agt og beregne sin Attitude.

Ved denne Lejlighed var hun paany blevet glemt eller forbigaaet. Af Marshner, hvem hun ganske tilfældigt mødte cyklende paa Boulevarden, havde hun erfaret om den Match, Golfklubben nu sagtens allerede for en Time siden havde be-

gyndt. Han var paa Vejen derud, havde haft Forretninger og var forsinket.

Ida grebes ved denne Oplysning af Forbavselse og Raseri. Ingen havde sendt hende Underretning, skønt hun var Medlem af den private, meget exclusive Golf-Klub. Hun erklærede imidlertid resolut, at hun for sit Vedkommende selv befandt sig paa Vej til den nærliggende Skov, hvor Matchen afholdtes, og at de saaledes kunde slaa Følge. Hun beregnede det fordelagtige ved at vise sig i Marshners Selskab — uindbudt.

De kjørte frem ad den lange Chaussé, der nær ved Søen løb mellem to Rækker Villaer. Store og gamle Haver bugtede sig op over Skraaningerne. Inde langs Sidevejene ragede Etagehuse, nybyggede, flere næppe under Tag, frem i spredte Karréer. Villaerne mylrede omkring dem: Bastarder af enhver Stilart; de knejste paa opfyldte Dæmninger ude i Søen, bunkede sig bag hinanden op i Landet. Hinsides Jernbanen løb Alleer af de lysstrøgne og røde Murflader i dybt Perspektiv.

Marshner spurgte Ida ud om disse Villaer, om deres Ejere. Hun rystede paa Hovedet. Den kjendte hun og den. Hun nævnede Navnene, fortalte, hvad hun vidste om hver. De hørte til Selskabet. Der verserede de og de Historier om dem. Men de andre —? Der var Tusinder, om hvilke hun intet vidste. Hun læste Villaernes forbavsende Navne over de skallede Loggier. Hun kunde ingen Oplysning give. Det var ikke hendes Kreds.

Sagtens var det Murer- eller Slagtermestere, eller Urtekræmmere, eller Skorstensfejere, der havde bygget disse hæslige Huse.

Og hun grebes af Forfærdelse over den uhyre Mængde elegante og pralende Boliger, der i Løbet af faa Aar herude var vokset op, knejsende med Fløje, Karnapper og endogsaa med Taarne. Nye Opkomlinge voksede op omkring hende, nye Lag under hende forskubbede sig, nye Navne banede sig Vej og blev gangbare. Hun syntes, at hun maatte se at faa at vide noget om alle disse, være paa sin Post i Tide, at hun ikke en Dag saa dem oppe omkring sig, skyggende over hendes Vej, ligegyldige og hovne. Hun forestillede sig den umaadelige Mængde Penge, der sagtens hobede sig op mellem disse Kræmmerfingre, Sølvpenge, der kom klingende til disse gustne Fingre paa Traverbane, i Auktionslokaler, fedtede Sedler, der klæbede til disse Fingre i Kvægtorvsbeværtningernes Bagstuer. Der handledes, der spilledes og indkasseredes rundt omkring hende. De der indkasserede, kunde bygge Villaer, den ene hæsligere end den anden — skandaløse Miniaturmodeller af Landets Lehnsgaarde.

De naaede Skoven, kørte ad Hovedvejen, dernæst ad en Sti ind under de ældgamle og kolossale Træer, hvis stride, mørkegrønne Kroner strakte deres Slæb helt ned til det gult svedne Græs.

En Flok Raadyr satte i runde Spring over Vejen.

Det lille, skønne Jagtslot skimtedes mellem

Træerne — nu ogsaa de udstrakte grønne Flader: Sletten, hvor dette Slot knejste, hvor Dyrene i store Skarer klumpede sig sammen og løb med rejste Hoveder, Lænd mod Lænd.

Ida Clermont indaandede i korte Drag Skovens friske Atmosfære. Hun berusede sig et Sekund i den rige og duftende Ilt. Her var saa skønt. Skovbrynene i Slettens Rand blaanede; de syntes hende svungne som en fjern Ring af et sælsomt luftigt Stof omkring det vide, grønne Plateau.

Men hun rev sig straks løs. Hun saa Mennesker ved Slottets Flod, en stor Klump. Hele Klumpen: Kliken. Mange sad i Græsset. Damerne bar alle Sportsdragt, og over Blusen røde, korte Trøjer af ens Model, med gyldne Snore og blanke Knapper. Deres Nederdel laa spredt ud over Græsset som udslaaede Vifter.

„Se!“ sagde Ida. „Dér ser jeg Bess Nelsson.“ Og hun pegede paa den høje og magre Skabning, der stod lidt borte fra Gruppen. Kjolen, som hun løftede i venstre Haand, vandt sig om hendes Ben, — en Trappe af Plisséer. — „Bess Nelsson! Ligner hun ikke en af disse slanke, tropiske Konkyler? Og ud af Kravens Tyll kryber hendes Ansigt, der som en lille, bleg og klam Snegl snuser ud i Verden.“

De stillede deres Cykler ved Slottets Indkørsel i Rækken af utallige andre Cykler, hvis Eger skimtedes som Spindelvævsstraaler over Murens mørke Fundament.

Og alle Ansigter drejede sig mod dem, da de kom. Ida mødte ingen Sympati i deres Miner. Enkelte bøjede sig mod hinanden, hviskede.

Jo, de var der alle, hun mærkede sig hver enkelt: Bess Nelsson og de to Veninder, der bestandig fulgte hende: Rose Wahl i storblommet Silkebluse, — som altid med en umaadelig Hat, der kastede varmt violette Skygger over det lille skønne Madonnaansigt, — og Maria Therese Kramer som Pendant, strakt i Græsset, seende stift mod Solen.

Herbert Höyer kom slentrende henimod Gruppen. Han satte sig stille ned paa den smalle Strimmel Græs mellem de to, lænede sig tilbage og lagde den hvide, bløde Straahat over Øjnene. Og Rose Wahls Arm, som laa strakt dér, hvor hans Nakke trygt bøjede sig hen, veg ikke til Side. Lidt fra sad Olga Levysohn, og i hendes Skød havde Hugo Jacobs lagt sit Hovede tilrette. Ogsaa han saa ufravendt mod Solen; men hun bøjede sit smalle, matgule Ansigt mod hans, og hendes sorte Øjenvipper klippede langsomt og fast.

„Se," sagde Ida, „Herodias Datter med Johannes' Hoved i sit Skød!" Og dette fine, blege Hoved, der skyggedes let af det sorte Skæg, syntes virkelig isoleret fra sin Krop, samlende sig i Velbehag om den ene Ting: at hvile saaledes i dette smalle og bløde Skød.

Gordon Marshner smilede, idet han bifaldt denne Lignelse. Hans Smil vakte Opmærksomhed og Uro. Enhver frygtede for at være gjort latterlig

i hans Øjne af Ida Clermont. Og Bess Nelsson nikkede venligt til Ida, kom hende i Møde og tog hendes Arm. Hun erklærede, at hun var syg, nervøs og forpint. Hun fingerede at have daarlige Fødder og støttede sig tungt til Veninden. Ogsaa Maria Therese Kramer gik nu ved hendes Side. Der laa et Præg af affekteret Ubehag over hendes Ansigt. Hun bøjede Hovedet let og hentydede til Rose Wahl og denne Herbert Höyer, hvis Ansigter bestandig søgte nærmere til hinanden.

Bess Nelsson smilede blegt. Hendes Haar syntes i Solskinnet ganske albino hvidt. Hun sagde: „Se, ogsaa Gordon Marshner er engageret. Altid søger han af Instinkt de sikre Engagementer. — Nu denne franske Cocotte, med hvem ingen af os kan konkurrere."

Mr. Gordon Marshner stod for sig selv. Han holdt Hænderne i Lommen og betragtede sine Lægmuskler, der spændtes under Strømpen. Men lidt borte, midt i Gruppen, havde Madame Duchêne af den franske Legation rejst sig, vinkede let med sin Parasol af fine Kniplinger. Han vendte Ansigtet mod hende. Og Bess Nelsson iagttog med Interesse det korte Glimt, der sprang fra Blik til Blik i Mødet. „Man passer sig aabenlyst," sagde hun, „og allierer sig til fælles Fordel. De uskyldige Raadyr betragte os med Blu. Og jeg, som tænkte, at vi var kommen herud for Sportens Skyld — alene!" Hun vendte sig mod Skrænten, vinkede.

En lille Dreng, der paa sin Ryg bar et Hylster, et Pilekogger ligt, kom løbende. Han løste Hylstret, der indeholdt Golfspillets mange Kølletyper: Støder og Driver, Øse og Sandjern, Hakke og Renser. „Vi er komne herud for at spille," sagde Bess. „De andre skal spille. Jeg er for træt."

„Se," sagde hun, „min dumme Broder kommer nu herop i fuld Mundur." Og hun pegede paa Broderen, Oskar Nelsson, der kom fra Restaurationen, klædt i højrød Rævejægerfrakke. Han havde sine egne Køller, sorterede dem med Omhu. „Ligner han ikke Tjeneren paa et Abeteater?" hviskede Søsteren. Og hun sagde til Ida: „Ida. jeg har ikke set dig i over fjorten Dage. Jeg har savnet dig dybt."

Ida smilede. Men hun erindrede, at Veninden ved hendes to sidste Besøg havde nægtet sig hjemme.

Man samlede sig for at genoptage det afbrudte Spil. Nogle kom i Flok spadserende ind over Grønsværet. Enkelte Par kom paa deres Maskiner pilende fra Vejen, der førte til Indelukket. De hviskede indbyrdes eller lo, eller skændtes. De var næsten alle paa Fornavn, endog Dus. De kendte nøje hverandres Værdi. De blinkede til hinanden bag hinandens Ryg. Alle var unge, sommerklædte, alle elegante og syntes af én Type. Altid færdedes de sammen paa Udflugter — midvinters til Fods milelange Ture over de sølede Veje, — om Sommeren paa Cykle. Eller de traf

sammen paa Sportspladsen, spillede sammen, sejlede eller red i hinandens Selskab. De forlovede sig indbyrdes, i Reglen hemmeligt, og for kortere Tidsrum ad Gangen.

Overretssagfører Jacobs nærmede sig Ida, der nu stod og ventede paa sin Tur ved Startpladsen: den lille Sandhøj med det røde Flag. Han hilste. Han søgte hendes Øjne. „Jeg kender intet til Spillet,“ sagde han. „Maa jeg ledsage Dem paa Deres Bane, som en Maane kredser om sin Klode.“

Hun nikkede, lagde den lille hvide Boldt af haardt Gutterperka paa den faste Sandgrund, indstillede sit Blik paa Afstanden, beregnede Slaget. Og hun førte Driveren prøvende op over højre Skulder, fornam, idet hun huggede, Træets dirrende Spænstighed, — følte med Behag, idet hun ramte Boldten, dette rappe, elastiske Stød: at Boldten smuttede frem, fløj — just saaledes, som hun havde ment, faldt. Som et lille hvidt Æg laa den i Græsset tredive Alen borte. Jacobs fulgte med hende hen til Stedet. Han var helt hvidklædt. Ida tænkte, at han burde klæde sig i Burnus og Turban. Hans Bevægelser var paa en Gang smidige og indolente, hans Ansigt paa en Gang solbrændt og blodløst: faste gennemsigtige Træk — som Rav. Han støttede sig med al sin Vægt til en tynd og smidig Stok.

Spillerne rykkede i en Art Kapgang frem over Sletten. De angav halvhøjt hver for sig Antallet af deres Slag. Boldtene sprang i Vejret for

deres Slag, fløj — faldt. Der var Grøfter og Veje, der maatte passeres. Hver passede sin Tur, stille og ivrigt. Det var et lydløst Spil, lidet voldsomt; de spillede det med stor Alvor.

Jacobs betragtede Ida. Hans Blik søgte adspredt Skovbrynene, der blaanede — som en luftig Ring omkring Sletten. Og han sagde: „Jeg ser intet Maal.“

Ida svarede: „Maalet er et lille, rødt Flag et Steds langt deroppe. Herfra kan jeg endnu ikke se det; men man har opgivet mig Retningen for min Bevægelse.“

Jacobs nikkede. „Godt. Vi drives alle mod blinde Maal, arbejde os endog af Instinkt i rigtig Retning mod blinde Maal.

Bestandig fornemme vi en Retning — og vi følge denne Retning i Tvivl og Vaande — —.“

„Se!“ vedblev han. „Denne Gordon Marshner følger Banens Retning med stor Energi. Han sætter en Rekord.“ Og Ida saa Marshner langt fremme sætte højre Fod fast i Jorden, svinge Driveren. Boldten fløj; de saa den flyve, forsvinde. Han gav sig til at løbe, huggede igen. Han rykkede frem i Hundreder af Alen for hvert Stød.

„Han naar Maalet i amerikansk Tid,“ sagde Jakobs. „Han overflyver alle. Man vil sige om ham, at han spiller maalbevidst. Det er en Fejltagelse. De maalbevidste — spiller ikke. Selve Livet er, — at vi ikke er os Maalet bevidst.“

Ida lo: „De filosoferer — spiller ikke. De opnaar kun at sinke os andre.“

„Jo,“ sagde han. „Jeg for mit Vedkommende spiller som De, men paa en anden Bane.“

„Ja — jeg har hørt sige, at De spiller paa Børsen — spekulerer.“ —

„Nej — jeg negocierer. Jeg fornemmer en Retning i Markedets Bevægelse — og følger den i Tvivl og Vaande. Gordon Marshner, denne Rekordmager, hverken tvivler eller vaander sig.“

„Er det sandt, at han er meget rig?“ spurgte Ida.

Jacobs nikkede alvorligt: „Det Chicago Firma, hvori han er Hovedaktionær, lader aarlig slagte for Firsindstyve Millioner Dollars Svin.

Ogsaa det er en Rekord.“

„Det er enormt,“ sagde Ida og søgte at gøre sig Tallet klart anskueligt.

„Tallene imponere,“ bemærkede Jacobs, „det er sagtens ogsaa hele Sagen: at imponere ved Tal.“

Til højre for Slottet var en Mængde Mennesker samlede. I Juli Maaned afholdtes her de store Væddeløb. Lysklædte Damer og elegante Herrer i Spadseredress eller i Sportsdragter flokkedes paa Sadelpladsen om fire eller fem Landauere. Over Damernes skinnende Parasoller blev Rytterne synlige. De bevægede sig langsomt frem og kom i Linje. Der var lyseblaa Uniformer, spraglede Jokeybluser.

Bers Nelsson kom spadserende, støttet til sin Parasol. Maria Therese Kramer, der fulgte hende, bar hendes Feltstol.

„Se,“ sagde Bess Nelsson og pegede: „Det er Officerernes og deres Søstres og disse Søstres

fine Veninders private Rideklub. Alle mine Balkavalerer er deroppe i det fornemme Selskab. For lidt siden red de mig forbi og turde næppe hilse mig."

Hun bed i sine blodløse Læber. Denne Ring, denne snævre, udvalgt aristokratiske Cirkel lukkede sig endnu bestandig for hende. Hun havde bedt disse hovne, lidet velhavende Damer af Cirklen til sine Fêter, endog lagt sit Kort i deres smaa, mørke Entréer. Der var et dødt Bælte mellem dem og hende. Og Cirklens Kavalerer, der nu og da skrævede ind i hendes Balsal og slæbte de bedste Partier Gulvet rundt, og senere svirede Nætter hen med hendes Brødre paa disses Bekostning, de regnede hende alligevel ikke til det, de kaldte Selskabet, og de fraraadede deres Søstre at søge hendes Omgang.

Og hun forbandede i sit stille Sind Butikken, denne lille Skibsprovianteringsbod, fyldt med Oljetøj, Lanterner og Tovværk, som Faderen fra gammel Tid holdt aaben i den lille Skippergyde ved Kanalen, nærmest som Skilt for Kæmpelagrene bag ved og for de store Kontorer ved Havnen, hvor Pengene strømmede ind fra de fremmede Skibe — Hundredetusinder aarlig.

Oppe paa Vejen blev en Støvsky synlig, dernæst et lille rødt Punkt, der voksede frem, snøftende kom farende hid: en tosædet, højrød Vogn uden Heste; den hvirvlede Støvet bagud under sine Skærme.

„Det er Greven," sagde Bess Nelsson og gik

ham i Møde. Grev Adam Kolbe stansede Automobilen, men stod ikke af. Smilende sad han med Haanden fast om Rattet; han forklarede med Stolthed Mekanismen. Bess Nelsson lænede sig frem og saa ham ind i det blonde, feminine Ansigt. Han var en af Klikens trofaste, den eneste trofaste af dens fem Grever.

Men Adam Kolbe løftede den behanskede Haand og erklærede, at han maatte videre. Han ventedes til Rideklubbens Præsentation, han var allerede forsinket. Og Vognen kom stødvis i Gang. Chauffeuren sad paa Bagsædet voxdugsklædt, med Støvmaske, stiv som en pansret Rytter.

Bess Nelsson klemte Haanden fast om sin Hofte. Hun tænkte, at Cirklen derhenne sikkert indesluttede en lummer og kedsommelig Atmosfære: Tonen var sagtens stiv, Smagen lidet extravagant, som overalt, hvor Penge var sjældne og Krediten stram.

Hun besluttede sig nu til at kjøbe et Smykke, hun faa Dage forinden havde bemærket, en stor Saphir, indfattet med tyve Brillanter.

Oppe ved Væddeløbsbanen opstod Bevægelse, og otte Ryttere kom i fri Karriere ned over Sletten; de tog Hurdlerne, Rytterne stod strakt i Bøjlerne, de forsvandt oppe under Skoven, smaa hoppende røde og blaa Flammer lig. De var fremme igen, stansede. Der lød diskrete Haandklap.

En Officer, der red en dansende, sort Regimentshest rykkede sidelænds, dernæst frem, bøjede sig og strøg Hestens Sider.

Han red ned over Grønsværet. Ida løftede Blikket og kendte med Overraskelse Broderen. Han passerede tæt forbi hende, men saa hende ikke. Mod ham kom ridende en høj, blond og fyldig Dame i blaa Ridedragt. Hun nikkede til ham; og de red sammen op mod deres Selskab.

Ida sagde til Jacobs: „Det var min Broder, og han red i Selskab med min Faders Kusine, Friherrerinde Stael-Winterstein, hvis Mand er Attaché i Berlin. Han kendte mig ikke. Vi gaa i hver sin Bane og forfølge hver sine Maal.“

Og med et kort, energisk Slag drev hun Guttaperkakuglen ned i det lille, kantede Hul ved Foden af et rødt Flag: Maalet.

„Hvad nu?“ spurgte Jacobs.

„Maal!“ sagde hun. „Nu skal jeg videre til et endnu fjernere Maal, og til endnu andre to, — i en firkantet Bane, indtil jeg naar mit Udgangspunkt.“

Han smilede og betragtede med Ironi disse ivrige Mennesker, der omkap drev deres smaa, hvide Kugler frem fra Maal til Maal, over Grøfter og Veje, stedse alvorsfulde, opmærksomt optagne af denne Idræt — og Gordon Marshner, hvis Bane i Syvmilespring fløj foran de andres.

Men Ida vendte sig mod ham og sagde: „Sport er charmant. Man giver sin Kraft hen — og vinder intet uden Points. — Men det er fornemt saaledes at ødsle. Og det giver Legemet ny Styrke, ny Skønhed.“

Excercerhusets Porte aabnedes, og Delingen marscherede ud. Rekruterne var i hvidt Drejlstøj. De strakte deres Ben i Marschen og stemte de stive Fingre mod Buxesømmen. Og de saa lige ud. Uden at egentlige Tanker dannede sig bag de lave, svedperlende Pander, opstod i deres Krop den levende Fornemmelse: at nu var det slemme forbi, og at noget mere behageligt forestod. Hos enkelte voksede frem en konkret Forestilling af Smag og Kølighed: det kolde Øl, som nu laa i grønne Flasker, lagret i Kasser hos Marketenderen nede bag Gymnastikhuset.

Da de befandt sig midt paa Excercerpladsen overraskedes de imidlertid ved et Kommandoraab: Holdt! Og deres Muskler stod stille i samme Nu. Løjtnant Clermont gav derefter Sergenten Ordre til at formere to Geleder. Dette skete.

Leo Clermont betragtede sine Folk, medens de løb paa Plads. Deres Ansigter forekom ham — under den blændende Sol — vredne til idiotiske Grin. Men nu saa han dem reagere. Enkelte syntes blot modfaldne, selvopgivne. Andre

sendte ham i Forbiløbet et Blik, der udtrykte stumt Raseri.

Han lod da Delingen løbe Excercerpladsen rundt i to Kredse udenom hinanden, to Linjer: Mand bag ved Mand. Denne halvanden Times Gymnastik og Hugning havde paany overbevist ham om Opgavens Vanskelighed: at disciplinere og afrette disse Individer til at virke som Korps til hver for sig at indordne sin yderste Legemsevne under den fælles Manøvre.

De var genstridige, stupide, uden Øre for Rhytme, den Rhytme af det fælles Fodslag, som selv vilde Stammer paa Marsch fornemme, — som alle de fornemme, der leve i Samfund, Klan, Hjord.

Disse Individer kendte ikke Forskel paa højre og venstre Haand, var uenige om Retning, om Takt, endog om Sprogets almindelige Begreber. Det var Proletarer, der hørte hjemme et Steds dybt nede paa Storstadens Bund, hvor Menneskene sagtens levede hver for sig, isolerede, skønt de var masede tæt ind paa Livet af hinanden. Han tænkte, at for dem var lidet fælles ud over visse oprindelige Naturdrifter, — dem i alt Fald deres meget ordfattige, næppe artikulerede Jargon udelukkende søgte at give Udtryk.

Han yndede dem ikke. Han brødes forgæves Dag efter Dag med dette usle Materiale. Han studerede dem enkeltvis, spurgte dem ud: Der var Opvartere fra Broernes Snasker, Frugtsælgere, Folk, der levede af tilfældigt Erhverv, et Par

Stykker, der kaldte sig Artister, men som utvivlsomt var Soutenører. Og denne kæmpestore Fløjmand: Mørk, mut og indesluttet, undgaaet af Kammeraterne, duknakket og skulende, gik han ogsaa gærne for sig selv. Han syntes at høre hjemme langt ovre vesterpaa; en af de, Hovedstaden suger til sig og med Ligegyldighed begraver i sin Bug.

Løjtnant Clermont saa paa sit Uhr. Klokken var halv tolv. Solen stod næsten i Zenith. Den hang som en gloende Skaal over hans Hoved og udstraalede tør, stikkende Varme.

Sergenten stod i Kredsens Centrum. Han muntrede paa Bevægelsen, lod dem skifte Tempo fra Løb til Marsch. Han bandede dem. Der var ingen Appel i deres Marsch, de kom ud af Trit, de slæbte Benene efter sig i Løbet.

Leo Clermont traadte ind i Kredsen. Han foldede Øjnlaagene halvt over Pupillen og smilede. Alles Øjne vendte sig mod ham. Mandskabet kendte deres Løjtnant og vidste, hvad der ventede dem nu. Han saa igen paa sit Uhr og gav Sergenten Ordre til at kommandere Løb. Han var forbitret over deres sejge og stædige Modstand. Det var saa faa Manøvrer, de skulde lære, i Virkeligheden kun ét Princip: Samtakt. De trængte til en Lektion.

De tvende Kredse drejede sig omkring ham. Mændene kastede Fødderne strakt frem i Løbet, lagde Nakken bagover. De var nu i Trit, kun én Takt var hørlig. Leo tænkte, at dette genstridige Materiale dog tilsidst vilde blive ham lydigt.

Han forestillede sig, at han havde spændt et Raastof paa Drejebænken, og at det nu snurrede rundt, blev føjeligt under Rotationen, at der blev et Centrum for deres Bevægelse, en Lighed og et Fælleskab i deres Bevægelse, — og de glattedes, formedes under hans Haand.

Men han iagttog, at deres Øjne i Forbifarten søgte hans, vogtende paa hans, forventningsfulde og parate paa Kommandoen: Holdt! Sagtens forestillede de sig endnu det kolde Øl hos Marketenderen, og de led alle Tørkens Savn og Kvaler. Han saa dem for sig styrte sig over Ølkasserne, svinge Flaskerne i Vejret og plante dem i deres store Fjæs, suttende, klukkende. Jovist! De gjorde endnu al Stoffets, al Raastoffets Modstand!

Solen brændte hans Nakke. Huen laa som en snærende Snor om hans Pande. Hans Læber og Gane var tørre, smagte af Støv.

De havde nu løbet omtrent et Kvartér. Træthedens Stadium indtraadte. Kredsens Bane forskød sig, blev mere oval, de enkelte Led i Kjæden slingrede, Mændene sank dybere i Knæ, nikkede i Løbet, pressede Albuerne mod Siden. Afstanden mellem de enkelte blev uens. Rækken lignede en Snog, der forgæves forsøger at gabe over sin Halespids. Den lange Fløjmand var Aarsagen: Han sagtnede sit Løb, hæmmede derved Farten for sine Bagmænd. Leo gik hen imod ham og heftende Blikket stift paa hans Ansigt, søgte han at drive ham frem. Han tænkte, at han kunde — saa at sige, piske dette Hjul rundt, som man driver

en Top. Han raabte korte, rappe Skældsord til Fløjmanden. Men denne vendte Hovedet om mod ham, og det lille Dyreansigt, der var næsten uden Pande, lignede en Næve, knyttet i afmægtig Forbitrelse.

Leo gik hen til Sergenten. Han gav Ordre til, at Fløjmanden skulde træde an. Og Rekruten traadte ud af Rækken, stod ret foran ham. Hans Ansigt var nu sænket i absolut Sløvhed.

„De driver," sagde Leo, „medens Deres Kammerater arbejde." Og han gav Ordre til, at Fløjmanden skulde løbe for sig selv i en Kreds uden om og mod de to andre Kredse. „Træd af!"

Denne Modstand skulde brydes! De skulde kues, tvinges under Disciplin og Uniform; — det var Tjenestens elementære Regel. De skulde underordnes dette drejende Hjul, følge dette Hjul, der villigt og blindt drejede et Sted i det store Statsmaskineri. Lydigt og blindt, af visse faste Aarsager, gik denne store Maskine, glat og jævnt med visse tilsyneladende Formaal. —

Ringene drejede sig, drejede sig bestandig. Og som en Drabant omkring de to Baner kredsede den enlige Løber, duknakket, huggende sin tunge Krop fremad. Det var, som løb han mod en rivende Strøm, som stemte de tvende Kredses modgaaende Bevægelse for hans Løb. Men snart fandt han sin Takt og løb frem, slingrende og tungt, næsten ligt et stort, firbenet Dyr, der traver,

Og de andre løb. Leo kunde lugte deres Sved, der i mørke Pøle sivede ud gennem

Drejlstøjet. Deres Stønnen lød dybt og rhytmisk. Nogle vare graa, gustne som det skidne Lærredstøj, andre ganske røde; deres Kød syntes at smelte og i store, klare Draaber at rinde ned, — som udviskedes hele deres Fysiognomi under en centrifugerende Proces.

Og efterhaanden blev deres Bane til en fast og nøje sluttet, mangeleddet Ring, der drejede sig med en massiv og haard Lyd. De Løbende saa ud som Sovende. Deres Øjne var udslukte, store blege Vandblærer lig, deres Munde halvt aabne. De syntes sænkede dybt under al Bevidsthed og at bevæge sig i disse Kredse, disse evige Kredse om samme evige Akse som Udtryk for en eneste Vilje, et fast og dybt mekanisk Princip.

Deres Øjne søgte nu ikke mere hans. Tungt, tungt Led efter Led, dog i sælsom yndefuld Balance kom Hjulet rundt, bragende og snurrende, rundt — rundt.

De var i hans Haand, hans Vilje, hans Tanke underordnede. Kredsen var naaet, den evige Kreds. Han følte sig som stivnet. For hans Bevidsthed opløstes alle Enkeltheder til en bred og flimrende Hjulfælg.

Solen brændte, alt syntes pudret med fint Støv af Kviksølv. — Uden at stanse, ifølge hans Vilje! — —

Hans Haand var knyttet om Sabelskaftet som om et Maskinrat. I en halv Døs forekom det ham, at Planet, hvorpaa han stod, var skraat og

gled, at al Bevægelse var dobbelt, omdrejende, og tillige glidende ned ad det skraa Plan. — — —

Nu kunde de ikke ikke mere stanse, før han befalede dem at stanse, — om han en Gang besluttede, at de skulde stanse.

Et dumpt Fald! I et Nu brast Billedet itu. Han søgte at samle sig, at se, saa nu ogsaa, at Kredsene derinde gled endnu, men afbrudt, tumlende henover en stor Klump, der laa paa Jorden, og sprællede, kæmpede.

Han løb frem. Fløjmanden laa dèr paa sin Ryg, men hans Ben løb endnu, hvirvlende uden Jordmodstand, som Skrueblade, der er komne over Vandgangen. Fire Mand søgte forgæves at holde ham. Hans Hænder var knyttede, hele Legemet rystede i Krampe. I Fraaden om de sammenbidte Tænder spillede Regnbuens Farver. Men af det levende, opspilede Blik var det klart, at han var ved Bevidsthed, at han led og rasede i Strid med sit ustyrlige Legeme, der ikke vilde hvile, der endnu lystrede Kommandoen og løb, løb. — —

Leo rev sine Øjne løs fra dette Blik. Han vendte sig bort, gav Ordre til at bringe Vand og et Tæppe. Han væmmedes ved Synet af det sprællende Legeme, og han følte en uklar Frygt ved Mødet med dette bevidste, forbitrede og hævnfyldte Blik.

Han lod træde af.

Ida Clermont stod trykket op i en Krog nær ved Disken, der var slidt og skiden af de mange Laansøgere, som havde bøjet sig frem over denne Disk. Ogsaa nu strakte en Række Individer sig hen over Skranken, og mellem deres Arme laa Pantet. De ventede taalmodige og tavse. Paa Reoler langs Væggen laa graa, runde Byldter — som Fjerkræ, der sov Side om Side paa Dueslagets Hylder.

Hun skimtede, i Halvmørket hinsides Skranken, et skident, krøllet Skæg, travle, ormeagtige Fingre, der vendte og drejede noget Tøj — en Vinterfrakke, som en pjaltet Fyr rakte frem.

Den sprukne Klokke gav Lyd. Der kom nye Kunder, en blegfed Kone, der bar en stor Byldt under det lasede Sjal. Med hende kom en hel ny Lugt ind i Stuen. Hun trængte sig frem, og Ida blev skubbet ud af sin Krog. Konen betragtede hende stift; ogsaa andre vendte sig om mod hende. Hun saa de blege, faste Øjne tavst rettede mod sine Øjne, følte dem krybe fra sit Ansigt ned ad over Hals og Arme, og hun fornam paa sin Krop

denne kildrende, væmmelige Befamlen. Hun opdagede et Ansigt ved Døren, et rundt, lidt medtaget, men ganske behageligt Ansigt. Hun beroligedes ved at betragte den store og rolige Pige, som lænet mod Væggen stod dér og saa aandsfraværende ud i Luften. Der var noget vist, hun kendte igen i de runde Træk. Pludselig huskede hun: Dette Ansigt, smallere, friskere, havde kigget frem bag et Træ — de havde leget Skjul. — Dér var Parken udenom dem, deroppe Gaardens hvide Mure. Hun tog rask Øjnene til sig, for ikke at blive kendt. Det var uden Tvivl Hannah Kroll, Havekarlens Pigebarn, Legekammeraten fra Barndomsdagene.

Nu stod dette medtagne Ansigt for hende som et trist og ubehageligt Billede, den blege, ligesom fosforagtige Teint, dette blege Blik, der syntes indstillet, fordi her ingen Forretning var at søge. Hun var godt klædt. Den stramme Figurtrøje omgav hendes yppige Krop som et Etui.

Ida Clermont bøjede sig frem over Skranken. Det store Skæg rejste sig mod hende. Hun kunde fornemme dets Lugt af gammel, daarlig Tobak. Det glimtede hvast fra et Par Briller. Pantet, en Halskæde besat med Perler, laa blottet i Æskens blegrøde Bomuld. En Sum blev nævnt. Ida nikkede, saa Expedienten ind i Ansigtet. Han syntes at kende hende igen fra de foregaaende Gange, han besvarede hendes Nik og spurgte om, hvilket Navn han skulde sætte.

„Wahl,“ sagde Ida. „Frøken Ida Wahl,“

Altid pinte hun sig for at finde et passende Navn. Nu blev to Pengesedler skubbet hen ad Disken. Hun snappede dem, og Halsbaandet blev løftet i Vejret, randt ringlende ned i Mandens skidne hule Haand. Det havde tilhørt hendes Oldemoders Moder. Nu var saadanne Brystsmykker paany moderne: men Ida vidste, at i hendes Kreds var en Dragts Snit en vigtigere Sag end Smykker.

Idet hun krøllede Pengesedlerne sammen inde i sin Hanske, vendte hun sig; man gjorde Plads for hende; stirrede efter hende; Døren sang i bag hende, hun var nu ude i Forstuen, løb ned ad den høje Stentrappe. Hun var lettet. Hun havde Penge nu, kunde i Ro imødese de første Dage. Der skulde betalet Afdrag dér — og dér — denne Cykle, disse Regninger, der kom og kom — alt det nye, der skulde anskaffes til Sæsonen, — en af disse hæslige Jacketter, som nu var moderne, og derfor uundværlige. — — —

I det hun fra Stentrappen traadte ned paa Gaden, stansede en Herre og hilste. Det var Overretssagfører Jacobs. Der kom et Glimt af Ironi i hans smalle Øjne.

„Frøkenen besøger sine Fattige?“ sagde han. Han saa op ad Strædets skumle Facader, nikkede i Retning af Huset, hvorfra hun kom.

Ida følte sig prisgivet, søgte at samle sig; hun vendte sig rask imod ham, smilede og lod sit Blik spille mod hans.

„Ogsaa jeg har besøgt mine Fattige,“ vedblev

han. „Se: I den Droske dernede kører Byfogden nu hjem. Jeg foretrak at gaa; thi jeg fik Øje paa Dem.“

Ida smilede blegt. „Deres Fattige er ikke bleven rigere ved Deres Besøg — som mine.“

„Nej,“ sagde han. „Jeg gaar rigere hjem end De.“ Han søgte at fange hendes Blik. „Penge er dyre nu om Stunder; og de sidder forbistret godt fast, hvor de er. Man maa være meget dreven for at faa dem — billigt.“

De gik nu sammen op gennem Strøgkvarteret. Menneskemængden strømmede forbi dem. Og hver for sig søgte de at tage Kending af de Ansigter, de mødte. Men Ida tænkte, at alle her var af én trist og afslidt Type: udtryksløse, stumpe Fysiognomier — glatte og hvide, som de Sten, man skimter gennem rindende Vand. Bylivet sled dem, afsleb dem, — udviskede. Hun kendte et Par af sine Kursus-Kammerater i Vrimlen. Mørktklædte, med en Smule naiv og billig Pynt paa Hatten, kom de drivende Arm i Arm. Hun saa til Siden, skamfuld, harmfuld, erindrede, at hun skyldte dette Kursus Penge. —

Hun betragtede med adspredt Undren Menneskemængden — denne umaadelige Mængde Ansigter, af hvilke hun kendte saa yderst faa. Hvem var de alle, hvorhen gik de, hvad tænkte de, hvor kom de fra? Hver for sig levede de sagtens deres lille Existens — i Kredse for sig, Etage over Etage, Lag over Lag. Nogle kendte blot deres Naboer,

deres Kammerater paa Kontor, i Værksted; andre færdedes Byen over med den — og den —.

Og selv var man med i en af disse Ringe, sloges for en Position i en af disse Ringe; medens Lagene forskød sig, nye kom op, andre sank. Og hun begyndte at udvikle disse Tanker for sin Ledsager: Det var saa svært, saa trangt i disse Tider at holde Stillingen. Man var født i en Stand, en Kaste, havde dennes Instinkter, Fornødenheder og Sanser. Man maatte i Følge disse Instinkter slaas for at holde sig oppe — dér, hvor man nu én Gang var stillet. Og man gjorde fortvivlede Skridt for blot at synes endnu at være oppe i øverste Lag, mellem de rige, de fornemme — *le Monde*, — hvad man nu kaldte „det deroppe".

„Ja," sagde han tankefuld, „vi træde alle Vande for at holde Næsen over Vandskorpen. De, der er af fornem Race, er vanskeligst stillet; thi de har alt at tabe, intet at vinde. De, der kommer nede fra Pølens Bund, har alt at vinde. Det er slemme Konkurrenter. Men De, Ida, hvorfor klager De?

Se: der ovre gaar Mme Duchêne af Legationen med Gordon Marshner, den amerikanske Svineslagterdirektør. Hun er klædt som en Prinsesse. Der findes Mænd, der gærne betaler hendes Toiletter, fordi de mener, at hendes dyrebare Legeme fortjener at svøbes i Knipling og Brokade. En Ven i Holland, som hun en Gang om Aaret besøger, forsyner hende med Diamanter. Alligevel modtages hun med Respekt i Kredse, fornemmere end

dem, hvortil baade De og jeg — som ganske vist er Jøde — har Adgang. Mme Duchêne er meget klog. Hun arbejder med billige Penge. Og De, som er yngre, friskere, tifold skønnere, De beklager Dem!"

„Jeg kan da ikke sælge mig for Penge!" sagde Ida og lo.

„Se," sagde Jacobs, „derovre kommer, som et advarende Exempel for Dem, Rose Wahl. Hun føres frem af denne unge Slyngel, Herbert Höyer." Rose Wahl hilste med et Nik. Hun rødmede let. En lilla Dragt omsluttede tæt hendes spæde, charmante Figur. Fra hendes Hals hang i en Snor af Perler en Medaillon, der vuggedes blødt af hendes Skød, medens hun gik. Og Herbert Höyer, den lille, tætte og elegante Fyr ved hendes Side, smilede til Ida, et bredt og brutalt Smil, der forraadte Rose Wahl.

Jacobs sagde: „En Dag vil denne lille, skønne og meget annimalske Skabning, Frøken Wahl, være forsvunden af Selskabet, omtalt i en Maaned eller to, dernæst glemt, slettet ud. Hun skaffer sig ikke Resourcer. Hun er fortabt."

Nu mødte de mange af deres Kreds. Man hilste dem fra alle Kanter. „Vi tælles dog med endnu," sagde Ida. „Vi kender mange, kendes af mange. De, Hugo, er endog bekendt, en offentlig Person. Se — deroppe er Deres Portræt." Og hun pegede paa en af de store Plakatbilleder, der udstilledes i et Bladkontors Vindu. Jacobs var afbildet dér og med ham fire andre Mænd — en

Bankdirektør og tre Sagførere. De sad ved et grønt Bord, og skrabede Penge til sig med en Croupier-Rive. De benævnedes: De sidste Dages Gründere.

„Ja,“ sagde han, „Køteren deroppe bjæffer, for at jeg skal stoppe dens Spalter med fede Annoncer.“

Olga Levyson kom forbi. Hun hilste dem med Kulde.

„Hun elsker Dem,“ sagde Ida, „og hun hilser Dem isnende køligt. Men De smilte tilbage og sendte hende et ætsende Blik.“

Han vendte sig mod hende, og medens Mængden stimede tæt forbi dem, sagde han: „Jeg elsker kun én: Dem. Jeg respekterer kun et: Penge.“

Hun saa venligt paa ham, rystede paa Hovedet. Saa ofte havde han, og bestandig i en ny Form, erklæret hende sin Kærlighed. Hun tænkte efterhaanden intet videre derved, — han sagtens lige saa lidt. —

I en aaben Kalesche, trukken af sorte, korthalede Heste, sad Bess Nelsson, omgivet af Pakker, støttende Fødderne mod et snehvidt Pelsdyr. Vognen stansede foran et Magasin, og idet hun steg ud, strakte hun frem under Kjolens Silkebrus sin lange Fod, der op over Vristen var besat med mange Sølvspænder. Groomen holdt bukkende Døren aaben. Hun besvarede flygtigt Idas Nik.

„Allerede i hende er der Race,“ sagde Ida, „skønt Faderen er en simpel Parvenu. Hun er anden Generation. Hun er bleg, hoven og lunefuld.

Hendes Karakter spiller i mange Facetter; men hendes Smag er endnu ikke helt fornem. Hun har endnu Pengepugerinstinktet i sin Krop. Hun er grisk og nærer en plebejisk Frygt for al Hasard.“ Hun vedblev: „Vi to, Hugo, er ikke bange for vovelige Indsatser. Ikke sandt: Bægge er vi af meget gammel Race. Jeg synes, at Jøder maa være meget stolte af deres Æt, og jeg undrer mig tidt over at se dem krybe for os — gothiske Barbarer.“

Han sagde: „Det er Stenkastene fra Ghettoen, som har krummet vor Ryg i Dækstilling. Vor Race vil snart igen vise sig med rank Ryg. Vi skal blive de første, de førende! Vi forstaar at spille og vinde — med dristige Indsatser. Og De, Ida —.“ Han saa hende fast i Øjnene og sagde: „Ida, jeg ved lidt Besked med Deres Forhold. Jeg repræsenterede en Tid nogle af Deres Faders Kreditorer. Deres Fader var en uklog Mand. Han forrentede ikke de Værdier, han besad — som De, Ida! Han saa utidsmæssigt paa alle Forhold — ikke mindst i den Tid, han var Politiker. Ogsaa senere, da han var afgaaet som Indenrigsminister, misforstod han grundigt vor Tids Økonomi. Han ejede Jord, betydelige Arealer i Hovedstadens Nærhed. Han vedblev at drive sin Jord. Det var vist en Tradition i Slægten, at den besad Jord og drev denne Jord. Og imidlertid strakte Hovedstaden sine Arme ud og tog Landet ind. Deres Faders Jorder laa just i Udviklingens Periferi.

Han burde have solgt den Gang, da han kunde sælge og havde gode Bud."

„Ja," sagde Ida, „Kommissionærerne løb ham paa Dørene hver Dag. Han smed dem ned ad sine Trapper."

„Jeg var selv hos ham paa et Konsortiums Vegne," sagde Jacobs; „men han vilde ikke reddes. Vel: Vi gik den sædvanlige Vej. Vi fik uden Vanskelighed Transport paa visse Prioriteter i Ejendommen; og naar Terminerne kom, var vi faste i vore Fordringer. Jorden gav naturligvis ingen Ting. Derude kan intet gro uden Cement og Skorstene og Bølgeblik. Deres Fader maatte optage nye Laan. Jeg skaffede ham disse Laan hos vort Konsortium. Kort efter afgik Deres Fader ved Døden."

„Ja," sagde Ida, og hun erindrede tungt den Morgen, da Faderens Lig i et Tæppe blev baaret op gennem Parkens Kastanieallé. Om Panden var lagt en Forbinding. De sagde, at han, ramt af et Slag, var styrtet mod et Træ.

„Ja," sagde hun, „min Fader døde paa sin Jord."

„Formelt!" sagde Jacobs, „og den Tids Mænd nøjedes med Formler. Jorden var allerede vor, og ved Tvangsauktionen fik første Prioritetshaver Hammerslag."

„Alle Bud var sagtens forud aftalte," sagde Ida.

„Vi var et meget stort Konsortium med Millionkapital," svarede han. „Nu er vi et Aktieselskab. Og nu vokser der Mursten dér, hvor Deres Fader

saaede Roer og Grøntfoder, men høstede Tidsler. Deres Fader lod sin Kapital henligge renteløs «under den døde Haand.» Og De, Ida, er ikke klogere."

„Hvorledes?" spurgte hun.

„Kære Ida," sagde han, „De ved, at i vore Dage er de sande Værdiers Princip i Færd med at trænge igennem. Man søger at gøre ethvert Forhold økonomisk rent. Alle Skinværdier, opreklamerede eller overgemte, skal herefter udelukkes fra Markedet. Værdi har alene: Stof og Energi. Dermed gør moderne Mennesker Forretning. Og er De ikke, Ida, i Deres Form af Kvinde, kostbart Stof, dyrebar Energi?"

Hun rystede paa Hovedet: „Man mærker, at De er Orientaler, Hugo. For Dem beror Mandens Værdi sagtens paa hans Arbejde — Kvindens alene paa — hendes Køn." Han vendte sig helt mod hende og sagde:

„Jeg har jo tidt sagt til Dem dette: at jeg elsker Dem. For mig faar De deraf Deres Værdi — mere Værdi end for mange Tusinde Mark Juveler, Silketøjer, Blodsheste — og andre Kvinder.

Hvem vurderer vel nu for Alvor Race og Herkomst, en foraedlet og fornem Smag? De Værdier er ude af Kurs. Men De, Ida, ejer i Deres Person en meget stor Kapital: i Deres Legeme først og fremmest — alene at nævne Deres Legeme er mig dyb, sælsom Vemod.

Deres Haand, Deres Fod, som jeg en Gang

har set — da De løb efter en lille hvid Kugle over en Græsmark, — Deres Haar, Deres Øjne, Deres ædle Legemes store Mystik, og Deres dybe, dybe, jomfruelige og nervøse lille Pigesjæl — alt, hvad jeg ved om Dem, alt, hvad jeg gætter eller blot aner, har for mig meget, meget stor Værdi. Men alt ligger renteløst hen under „den døde Haand.“

Se: Her flokkes vi Mænd omkring Dem, vi ser Dem, vi møde Deres faste og opmærksomme Øjne, sanser Duften fra Deres rige Haar i en Tortur af Vellyst. De taler til os, vi fornemmer den stumme Glød i Deres Sjæl, Deres rene, dybe Stemme, vi fornemme Deres Tankes rappe Smæld tværs over vore egne tunge Tanker. De giver os Længslen under Deres Nærhed, Deres faste Haandtryk, nu og da et tungt og venligt Blik, — giver hen, gratis. Enhver kan eje Dem i Tanken uden Vederlag. De forrenter ikke Deres Skønhed, som De kan forrente Deres Skønhed.

Tilmed da vi, da jeg og mange, lide ved at se Dem fattig, nedtrykt, snigende Dem ud fra en Baggades Pantelaanerbod.

De — hvem vi helst vilde se som Selskabets juvelsmykkede, silkeklædte, ypperste Præstinde.“

Der opstod en Pavse. Dernæst sagde han:

„Under Hensyn til Deres Reservefond vil De sikkert kunne opnaa meget lang Kredit.“

„Jeg forstaar Dem ikke, Hugo,“ sagde Ida; men han opfattede Spørgsmaalet i hendes Betoning og sagde:

„Jeg bestyrer Formuer for flere af mine Klienter, der som De ejer Formue. Mine Klienter gør saa deres Indkøb efter Lyst og Behov og sender Regningen i en Konvolut til mit Kontor. — Jeg aabner altid personlig min Post.“

Ida vendte sig om imod ham. Der var et lammet Udtryk i hendes Ansigt. „Ja saa!“ sagde hun og tav.

Ogsaa han tav. Og hver for sig syntes de, at de gik her alene.

„Hugo,“ sagde Ida pludselig, „hvem er dette Menneske?“

Han var nu forbi. Men, som ved alle tidligere Møder, havde han drejet sit Ansigt let om mod hende og havde søgt hendes Blik. Hun følte sig endnu i den sagte Forvirring, hun altid fornam, naar hun lagde sit Blik villigt og fast mod disse lidt skyggede, men saa ejendommeligt varme Øjne.

„Jeg kjender ham ikke,“ sagde Jacobs, „han er ikke af vor Kreds.“

Ida sukkede. Han var ikke af deres Kreds. Hun vidste intet om dette fremmede Menneske. Ingen af hendes Kreds kunde sige hende, hvad han hed, hvem han var.

Daglig — næsten daglig — mødtes de her — som en Rhytme i Dagene. Hun vidste intet om ham. Deres Kredse drejede sig med dem, hver for sig; — deres Cirkler skar ikke hinanden. Men deres Sjæle strejfede hinanden i Dagens eneste Møde.

„Hvor kan den Person interessere Dem, Ida?“ spurgte Jacobs. „Han syntes mig meget lidt elegant. Han var næppe af Selskabet. Han saa ud til at være Kunstner eller noget lignende — maaske endog Haandværker.“

Ida smilede og tav. Det faldt hende ind, at hun nu end ikke bevarede i sin Erindring noget Billede af denne Mand, hans Farver, hans Type, hans Klæder. Blot, som en halv Skam i sine Sanser, Mindet: at have givet sig til en Mand i Blikkenes Strejf.

Ida saa gennem Tusmørket Kusinen, Sofie Clermont, paa den sædvanlige Plads i Sofakrogen. Veninden, Madeleine Hoff, havde ogsaa nu lagt sit Hovede ned paa hendes Skulder, og Ida skimtede deres blege Hænder, der forenede sig.

Det var den Skumringstid, da alle disse ensomme Kvinder søgte ud af deres Celler eller vendte hjem fra deres Trædemølle for at søge hinandens Selskab. Luften var tung af deres Klæders Uld, svagt parfumeret: denne ejendommelige Stueluft, der kendes i Hjem, hvor kun Kvinder færdes. Hun saa ved hvert af Vinduerne, paa Forhøjningerne, den sædvanlige Profil. Der slæbte sig en halvhøj Samtale fra Plads til Plads. De talte om en Prinsesse, der laa syg af Faaresyge. Frøken v. Spohr havde truffet Prinsessens Hofdame: Prinsessen var i Ansigtet som en Vandmelon; og hun fortalte hviskende et Par andre Symptomer, ejendommelige for denne Sygdom. Man beklagede Prinsessen.

Inde fra Spisestuen, hvor Antonie Plöhn ar-

bejdede med sit Bogbinderi, lød korte, metalliske Lyd.

Sofie Clermont rejste sig og Madeleine Hoff sank med et Suk tilbage. Hendes Hovede nikkede nu paany i disse nervøse Tic-Bevægelser. Sofie Clermont kom nær hen til Ida, famlede ved hendes Haar. „Hvor har du nu føjtet om igen?“ spurgte hun og smilede. „I daarligt Selskab som sædvanlig?“

„I Selskab med Mænd,“ sagde Ida. „Som sædvanlig.“

Og alle tav og lyttede.

„Mænd — Mænd!“ Cecilie Clermont søgte Veninden Madeleines Øjne. Disse Øjne flakkede ængsteligt omkring i Tusmørket, medens Hovedet bestandig sank i korte Hug. „Mænd — altsaa daarligt Selskab.“

Men fra sin Vindusplads spurgte Frøken v. Spohr, hvad de Mænd hed, hvad de var. Hun sad altid i dette Vindu, det eneste, hvorfra man kunde skimte Gaden. Nu og da drejede hun sit regelmæssigt strenge Ansigt mod de andre og fortalte, hvad hun havde set.

„Mænd,“ gentog Ida; og i Vrede og Had mod den Skæbne, hun bestandig fornam lurende i Stuens kvalme Luft, vedblev hun: „Mænd, Mandfolk! Intet andet er der at sige om dem. Maaske det alene: at den, der fulgte mig til Porten, var Jøde.“

Sofie Clermont strøg sig gennem det kortklippede Haar; hendes Katteøjne lurede paa Idas

Blik. „Ja," sagde hun. „Du er paa den rigtige Vej! Du vil sikkert drive det vidt." Og hun begyndte dirrende af Irritation sin gamle Klage over Mændenes brutale Overgreb, deres hensynsløse Underkuelse af Kvinden. Og hun sagde: „Mændene praler af deres Kultur. De er ganske raa og sjofle. De kalder sig Kvindens Beskyttere, de Svages Riddere! Jovist! Se, hvorledes Kvinderne Landene over sidder ensomme, udslidte, stræbende for Udkommet, i usle Kaar, for elendig Timeløn."

„Riddere," sagde Ida og lo. „Ja! de lystige, de ranke og slanke, skelmske og vittige, de unge Kvinders Beskyttere og Riddere!" Og hun vendte sig mod dem en efter en, tung om Hjertet. Alle vare de falmede, triste, gulnede, klædte i mørk Uld. Det var saa vanskelige Tider! Sikkert var det tungt at blive gammel, falme, glemmes — visne.

Hun gik ind i det tilstødende Værelse og satte sig ved det gamle Chatol, der var et Arvestykke i hendes Slægt. Hun støttede sine Arme tungt paa den nedslaaede Klap. Hun fattede om det glatte, dunkle Mahogni. Dette Chatol forestillede hun sig, smilende, som en Redningsbaad, der bar hende oppe. Saaledes havde hun som Barn og halvvoksen ofte sat sig hen ved dette Chatol, betragtende i vage Drømmerier dets Register af smaa hemmelighedsfulde Skuffer, indlagte med Skildpadde og Elfenben. — — Inde bag Portierene havde Faderen siddet ved sit Arbejde, og alt var

ganske stille, saa stille, at hun hørte hans Pen glide mod Papiret. Det var andre Stuer, andre Portierer. Dette Arbejde, — Faderens personalhistoriske Værk om Officerer, — faldne i de sidste Krige, var forlængst glemt. Han havde aldrig naaet at rejse disse døde Mænd et varigt Minde. Ida tænkte, at hint Værk var af en egen Skønhed, unyttigt, overflødigt, fornemt: om henfarne Helte, der var dræbte, oprejste, bevæbnede og i Uniform. Alt svandt saaledes, døde, glemtes!

Hun tændte et Lys. Alligevel laa Stuen i Mørke; blot Chatollets Mahogni ulmede i Mørket. Hun tænkte, at der burde heller intet være til nu uden disse mange smaa, sødt duftende Gemmer. Hun lukkede dem op et efter et. Her havde Kvinde efter Kvinde af hendes Slægt gemt deres Silkebaand, Balbuketter og Breve. Ida lod Fingrene glide gennem de smulrede Blomster, der fyldte disse Skuffer; og som altid fornam hun et sagte Behag ved at berøre det tørre, knitrende Støv. Hun løste de Silkesnore, der bandt de gulnede Brevbundter sammen, tog dem et efter et, og ved at læse faa Linier i hvert af dem erindrede hun deres Indhold helt. Der var Breve fra meget gamle Tider, paa Fransk, skrevne af hin Leo Clermont, som ved sin Søsters Hjælp i Thermidordagene flygtede fra Paris. Det hed sig, at disse Breve i Kryptogram indeholdt Flugtens Plan.

Hun fandt et Brev, hvori hendes Faders Fader erklærede den Kvinde, der senere blev hans Hustru,

sin dybe Kærlighed — andre Breve om Dødsfald, om Sygdom. Disse Breve nævnte alle Gud og Forsyn og Gensyn.

Hun aabnede andre Skuffer. I en Æske af Perlemoder laa, svøbt i smulrede Blomsters Støv, en hvid Balsko: Tøflen, der kastedes ind til det bortkørende Brudepar. — Andre Blomster — fra Grave — fra Markbuketter — Moderens Brudekrans — en Bog i Læderbind, lukket med Spænder. Hun bladede sig frem i denne Bog og læste de sørgmodige og stille Poesier, der var nedskrevne af en omhyggelig Kvindehaand.

Og Ida grublede over disse Minder fra en henfaren Slægt, fra en Tid, der var ren i Tro, dyb i Kærlighed, mild, god og taalmodig: fine og nøjsomme Menneskesjæle.

Nu skrev man anderledes: knappere, hvassere, behændigere, altid reserveret, ængsteligt for det forpligtende skriftlige: Tiderne var saa strænge, Konkurrencen saa skarp! Verden var vokset, var saa umaadelig vid; der var saa uoverkommeligt meget, man maatte se, lære, spænde over med sit Liv. Tiden var saa knap, der var saa meget, saa meget endnu at indhente. Hun tænkte, at hun spildte Tiden her med at blade sig frem mellem døde Menneskers døde Poesier. Man burde til ingen Tid tabe sine Maal af Sigte, bestandig forfølge disse Maal — eller sætte sig hen i en Krog, iagttage de andre, studere deres Spil og pønse paa nye Raad.

Enten spillede man med eller man spillede

ikke! Hun erindrede sig Gordon Marshners Anvisning: Fasthed, Haardhed, Passion.

Men idet hun endnu tøvede og halv ubevidst tumlede med sine nye Planer, begyndte hun, som ofte før, at undersøge dette Chatol, bankede med Knoerne paa Bunde og Skillevægge, famlede i Falser og Hulheder efter en skjult Fjeder. Hun drømte endnu om en Gang at finde det hemmelige Rum, som hun mente maatte eksistere. Og hun forestillede sig, at dér laa gemt Værdipapirer fra meget gamle Tider, maaske ogsaa Juveler — maaske et Dokument fra Faderens Haand, et Testament eller en Anvisning paa ukendte Debitorer, mange Tusinder værd.

Men rask brød hun af. Tiden var knap nu. Alle disse gamle Drømmerier var uden Værdi. Al Fortid var død og værdiløs, Traditioner, Navn — alt dødt, værdiløst. Af Værdi var blot: Stof — Energi!

Stof — Energi! — Legeme og Vilje! Og hun følte i et Nu sit Legeme brænde i uløst Kval, i bunden — snærende bagbunden Vilje. Her var hun spærret inde i et snævert og usselt Rum! Verden laa derude, et Steds derude — en Verden rigere, vældigere, ødslere end denne lille, dumme Selskabscirkel, hvori hun nu sloges for en Position. Med den vilde hun ikke i Længden nøjes! Og idet hun, med Albuerne støttede paa Chatollets Klap, stemte Knoerne mod sin Pande, syntes det hende, at nye Verdensdele aabnede sig for hendes Syn.

Og i næste Øjeblik var hun sig bevidst sin Bevæggrund til at sætte sig foran dette Chatol. Hurtig trak hun en Skuffe ud. Deri laa en Bunke langagtige, blaa Sedler og under dem et Bundt Papirer af ulige Størrelse: Talrække under Talrække, Konti, Nota og prangende Firmareklamer.

Hun tog hver af disse Regninger i sin Haand. Og en efter en erindrede de hende om forrige Vinters mislykkede Kampagne: Brudepigekjolen ved et stort, mondænt Bryllup — den røde Hat, der som en uhyre Valmue havde kronet hendes Haar, Kontingentet til Sportsklubben — — — en Skrivelse, hvori en Mand truede med at stævne hende i Anledning af udeblevne Afdrag.

Hun vejede, idet hun sukkede, denne Bunke i sin Haand. Hun skønnede, at den maatte kunde sendes som Brev. Hun ømmede sig ved alt unødigt Besvær med denne Sag.

Hun lagde hurtigt Bundtet i et Omslag. Og paa Omslaget skrev hun rask Hugo Jacobs' Navn og Adresse.

Hun gik dernæst ind i Værelset, hvor alle Frøknerne endnu sad paa de samme Pladser. Det var nu ganske mørkt, og deres Stemmer gyngede fløjelsblødt gennem Luften; de talte om Religion, eller snarest om Præster, en ganske bestemt Præst, som Cecilie Clermont fordømte, fordi han bar et sort, militærisk Overskæg, — og om en anden, ganske ny Præst i samme Sogn. Sognet var delt i to Lejre, Præst mod Præst. Ida kastede sig ind i Striden. Ogsaa hun erklærede Overskægget for

usømmeligt: Præster burde ikke bære Skæg; alene de lange Klæder, — som Kvinder eller Engle bar dem, — talte for at nægte Kirkens Tjenere ethvert Tegn paa deres Køn. Hendes Argument vandt Bifald. Men hendes Sjæl pintes i Angst. Luften var saa tyk herinde. Det var, som om de sorte, bløde Præstekjoler baskede oppe under Loftet. Men hun vedblev at tale om disse Præster, hun aldrig havde set, og passede derved Lejligheden til ubemærket at tilegne sig et Frimærke ud af Kusinens Brevmappe.

Og hun sagde, for at afgøre Diskussionen: „Oldtidens Præster blev berøvet deres Køn. Middelalderens Præster afsvor frivilligt deres Køn. Men i vore Dage opløses alt, og vi vende tilbage til de oprindelige og rene Værdier.“

Men de for op imod hende, og fortsatte derefter længe denne Samtale om Præstens Skæg. De talte med stor Vidløftighed, thi Dagens Arbejdstid var overstaaet: de havde Aftenen for sig.

Ved en Soirée, som i Anledning af italienske Krydseres Besøg den 24. Juni afholdtes paa Kystens største Badehotel traf Ida Clermont Broderen, idet han tilfældigvis blev hendes Vis à Vis i en Kvadrille.

Ida Clermont var med et større Selskab taget herop ombord i en af Marinens Øvelseskuttere. Efter Diner'en paa Krydserkorvetten „Umberto“ blev Damerne roet fra Borde for at gøre Toilette i Hotellets Værelser. Og lidt før Kl. 9 samledes de og stod i Flok ude i den høje, flagsmykkede Vestibule. De gik over mod Koncertsalen.

Bess Nelsson kom hvid og rank som et Lys ned over Korridorernes bløde Smyrnaløbere. Rose Wahl og Maria Therese gik ved hendes Side. De trak de lange, hvide Hansker op over Albuen og saa frem for sig, idet de lod Fingrene spille mod Lyset. Og de andre kom stormende, kaade og vilde bag ved dem, de styrtede sig forbi dem ned ad Trappen. Italienerne, deres Kavalerer, stod dernede og bredte de guldbroderede Arme ud imod dem.

Ida Clermont bevægede sig med Omtanke i dette Selskab. Hun gled behændigt fra Gruppe til Gruppe, fik hørt lidt hvert Sted, gjorde sig bemærket hvert Sted ved en Pointe, en Replik. Hun føjede sig ind i de Dansendes Rækker. Hun yndede ikke at danse. Disse altfor kælne Valsemelodier var hende utaalelige. Dansen syntes hende uden den henførende Lidenskab, denne sammentrængte Voldsomhed, der for hende gav Sporten Værdi. Man var i Dansen Mænd altfor nær, og mærkede dog ikke deres Kraft; i en Match følte man deres Vilje, deres Muskler, spændt, stemt mod sit eget Spil, fast, haardt, passioneret. Her gled man blot rundt, førtes ind i en kort Rhytme og sank atter elastisk tilbage mod Væggen, — indtil det paany behagede en Mand at sænke sin friserede Isse ned forbi ens Ansigt til et Buk. Disse Mænd bar desuden trekantede Hatte forsigtigt under venstre Arm, stak en tynd Stadskaarde bagud, var pyntede med Medailler og Stjerner, gyldne Snore, røde Opslag. De var under Komando. Cheferne sad foran Orchestret med fede, nedringede Fruer ved deres Side.

Hun tænkte, at saaledes var hendes Bestemmelse, om hun fik Held med sig at sidde som en af disse: klæbet opad en Væg, fed og opdunstet, indsnøret i skinnende grønt, gult eller rødt Silke, — som giftige, velnærede Spyfluer sidde i Rader langs et varmt Panel.

Hun lod sig føre ud af en Mand. Hun fornam hans erfarne Blikke sænke sig over hendes

nøgne Skuldre, krybe ned under Livets Knip-lingsbræmme. Denne Knipling, som hun havde udvalgt efter megen Vragen — sagtens var den ublu dyr — gjorde aabenbart mindre Lykke end det, den skulde skjule. Og hun tænkte, at næste Morgen vilde denne Mand være rejst ud af Landet med en Fantasi om at have set hende afklædt.

De sorte, undersætsige Sydlændinge flokke-des om hende. Deres Øjne dansede som Ildfluer over hendes blonde Hud, hendes blonde Haar. Hun smilede dem i Møde, gav sig endog halvt hen til deres Behag. Hun mødtes med disse Mænd for denne eneste Gang. Og hun betragtede med Forstaaelse Veninderne, der kastede sig til-bage i Italienernes Arme, smøgede sig ind til dem i Dansen, kaade, hede og vilde, som tog de Re-vanche for mange nøgterne Dage. Denne Aften forbandt ikke!

Ida følte sig ligeglad, snart efter træt, led ved Dansen, ved disse elskovsdrevne smaa Ild-øjne, der søgte Smutvej gennem Knipling og Tyll.

Og den Tanke ramte hende, at hun her dansede forgæves, — at al Dans var forgæves. Sagtens burde hun nu give sig fri, som de andre, og nyde èn Aftens Rus. Alt var dog kun Mo-menter, en Række stærke Øjeblikke. Det galdt at give sig hen i disse Øjeblikke!

Netop da opdagede hun Broderen lige over-for sig i Kvadrillen.

Han sagde til hende i Dansens Tempo —

„Efter denne Dans“ — og da de igen passerede hinanden, fortsatte han: „Jeg har ikke set dig i mange Dage. Lad os træffes efter denne Dans.“

Et Kvarter senere mødtes de i Døren ud mod den kolossale Glashal, der løb langs Hotellets Sider. Han bragte hende Overtøj; men hun beholdt det i sine Hænder. Sammen gik de ad Promenaden, der førte langs Stranden paa Hotellets Grund.

„Sankt Hans-Blus!“ sagde hun, og hun talte de hvide og røde, flakkende Lys, der brændte langs Kysten og hinsides det smalle Sund. Derovre laa som et Diadem af lysende Stene: Byen hinsides, bærende øverst — lige over Havneløbets Rubin og Smaragd — den hvide Lyskegle fra Udstillingens Projektør. Nær ved dem over Kysten, der her syntes at gabe som en Mund om det glatte, fosforlysende Vand, skimtede de Omridset af Slottets Taarne. Fyret sprang ud af Mørket og svandt.

Ida følte sig ængstet ved dette Lys, der kom og svandt; men snart forstod hun, at hun ængstedes for den Samtale, der forestod, for visse Spørgsmaal fra Broderen, et muligt Regnskab. Hun betragtede ham med Opmærksomhed og beroligedes snart. Hun saa, at han, som hun, tyngedes af sine egne besværlige Tanker.

Hun gav sig til at spørge ham ud om hans Planer — hans Projekt om at komme i Garden — ved Hove.

Han trak paa Skuldrene: Hoffet fristede ham

i ringe Grad. Dér var saare lidet at opnaa. Nu tænkte han paa at tage Generalstabsexamen. Krigsvidenskaben havde sikkert betydelig Charme, var udenfor enhver Tvivl ædlest, finest, friest af al Videnskab, — en Videnskab, hvor der ødsledes med Værdier, en Kunst, som endnu ikke var udleveret Almuens Befamling — saaledes, som alt udleveredes nu med offentligt Tarv for Øje.

Han tav. Fra det oplyste Glashus spredtes blege Straaler op over den næsten sorte Himmel. Paa Terrænet syd for Hotellet stod et lille rødt Blus i Vejret.

Leo vedblev: „Jeg lever i bestandig Uro. Jeg befinder mig, som er jeg her kommen til et fremmed Land og nu gør Tjeneste i en fremmed Hær.“ Og han fortalte med Skuldertræk om Kammeraterne: I de nye Fodfolksuniformer lignede de Forvaltere eller Jagtbetjente. De førte Mandskabet ud paa Fælleden til Fodbold og Cricket. Mange af dem havde begyndt deres Karriére bag en Disk, en enkelt endogsaa i en Frisørsalon. Hans Kapitain uddelte mellem Øvelserne til Rekruterne Sedler med Bibelsprog. Der var en lille Klump, som naadigt havde optaget ham selv i deres Kreds. Et Par Adelige angav Tonen og holdt de andre som Vasaller. Man gik til fælles Skræder, holdt fælles Pigebørn, fælles Aagerkarl. Det var Kammeratskabets Basis.

Og han vedblev: „Til denne Klump er man henvist. Hvad andet Selskab er det muligt for mig at søge, hvis jeg vil søge Selskab? Og de

erklære, at de ere enige med mig, naar jeg siger, hvad jeg mener om Hær, om Tjeneste, om sociale Spørgsmaal. Og i en Ting fornemmer jeg ogsaa nu og da, at vi er enige: i at se med Uvilje paa alt det, der i vore Dage nede fra kommer op, for at fortrænge os. Plebs som de kalder det, Almue som jeg kalder det: alle de, der stræber opad os, allerede er os inde paa Livet, og strider os Front imod. Man taler tidt om Hadet nedefra opad, de Undertryktes Had mod Despoterne. — — — —

Det er ganske givet, at der i vore Dage i den Kaste, som er øverst, har udviklet sig et ligesaa stærkt nedadgaaende Had mod dem, der stræbe op nedefra. Ikke blot dette Skuldertræk af ligegyldig Foragt, hvormed Overklassen i tidligere Dage affærdigede Plebs, naar den hobevis kom hen foran Paladserne, strakte Haanden frem og tiggede — eller endog tog Stokke eller Brosten og truede. Nu er Trudslen nemlig mere end Trudsel.

De er allerede oppe om os, trænge sig om os og vil være i Stedet for os, lige med os, derefter bedre end os. Det er forstaaeligt at vi ikke vil taale dem.

Dette nedadgaaende Had er allerede nu i ganske bevidst Form tilstede hos mange."

Han tav. Der kom en Klynge Kadetter af de to Nationer Arm i Arm tumlende henover Gangstien; de prøvede at synge, men frembragte blot hæse Brøl. En af dem skrævede over Bol-

værket ned paa Stendæmningen og vadede ud Vandet, til det naaede hans Knæ. Han prajede et af Skibene, raabte bestandig dets Navn: Umberto! Umberto! Han begyndte at klæde sig af. De andre kastede sig over ham og bar ham under megen Tumult i Land. Der var en sælsom Bæven i Lyset fra det store, hvide Glashus, — som en Vibration af den evige Dansemusik. Fra en lille Sidedør smuttede et Par ud. Lyset strejfede et Sekund Damens blegrøde Tyllsdragt.

Rose Wahl! tænkte Ida og smilede adspredt. Mørket var saa blødt. Buskadset hang som Bolstrer ud i Mulmet. Natten var saa lun. En Tunge af højrød Ild slikkede op fra Fælleden hinsides Hegnet, steg til en Sokkel af hvirvlende, hvide Flammer, der bar en Kapitæl af rød Røg. Hele Fælleden syntes et levende Relief af mørke Kroppe, der uden Ophør bevægede sig mellem hinanden. Bunden blev med et ganske rødgylden. Hver Skikkelse stod i skarp Silhuet mod Baalet.

Kadettens Raab kom til dem fjernt, kvalt: „Ohoj! Umberto! Umberto! Ohoj!“

Leo Clermont fortalte om en politisk Diskussion, han nylig havde overværet, idet han med flere andre Officerer var blandt de indbudte. Militarismen blev drøftet og af Indlederen særlig fremstillet som et Overklassefænomen, et Udtryk for Overklassens Befalingstrang overfor Underklassen, et tungt, besværligt Apparat, utidsmæssigt og uproduktivt, der som en uhyre økonomisk Byrde hvilede paa Folkets Skuldre — for at give

en enkelt Kaste Lejlighed til at brillere med gyldne Snore, Rang og med sportslige Præstationer. Angrebet var hvast, klogt, førtes ud fra et almenfatteligt borgerligt Standpunkt.

Leo fortalte: „Den Mand, der talte, var en stor, meget lys Mand. Han talte Dialekt. Han havde næsten usynlige Flipper om sin røde, brede Hals. Hans Pande var bred og klog. Han lagde bægge de enorme Hænder med de spadeformede Negle knyttede paa Bordet, naar han pointerede. Og overalt, hvor jeg vendte mig i Salen, saa jeg netop denne samme energiske og farlige Type: ubevægede, tætte Fysiognomier, smaa, sikre og faste, ganske lyse Øjne. De sad dernede, og de svedte sagtens i deres tykke Frakker, nogle var endog klædt i latterlig moderne Pynt; og de lyttede paa Krostumaner foroverbøjede, med bægge Næver plantede trygt paa deres egne Bukseben af sort Klæde. De var som en Mur, der fanger Lyd og optager denne Lyd, Mening og Indhold, i en Art bunden Energi. Lænd mod Lænd, Albu mod Albu, sad de dér, alle af Folket, af Almue, nogle af dem mere belæste, bedre studerede, end mine Kammerater og jeg selv, — som en Mur, og dog hver for sig fast i sin egen lille bandsatte Sag: at ville frem, tjene Penge, have Magt — lige med os, over os, over deres egne, saa meget som muligt.

Der var blege og magre imellem dem, nogle, der virkede ved Masse, andre, der virkede ved Farve eller ved Gebærder. Og én Ting navnlig

indgød mig den ejendommelige dumpe Modløshed, som hin Aften tvang mig til at tie: — skønt jeg kunde have talt og have sagt en Del af, hvad jeg her siger —; én Ting kvalte hver én af mine Tanker: I disse Fysiognomier, i disse Sjæle sporede jeg aldrig Nerve som min Nerve, aldrig dette dybe, inderligt nervøse Fællesskab, der saa tidt i en Samtale mellem beslægtede fornemmes med et ganske ubeskriveligt Behag. For mine Øjne var de blot døve, dumpe og begærlige Sjæle. Og jeg saa ikke den Adel, som en Taler raabte, at de bar skreven paa deres Pander. Jeg tænkte, at for dem duede kun ét Svar — — —."

Han tav. De gik langsomt over det knitrende Grus. Ida lyttede nu og da efter hans Tale. Hans Stemmes lidenskabelige Stigen og Fald var hende et let hidsende Behag. De stansede nær ved Hegnet, der lukkede om den menneskefyldte Fælled. Mængden trængte sig tæt omkring det rygende Baal. Hinsides Baalet stod de paa Tømmerstabler, Etage over Etage: oplyste, glorøde Ansigter. Flammerne fór stille, ganske hvide opad i den boblende, rustrøde Røg. Nu sank Ilden ned. Række efter Række svandt de gabende Ansigter ind i Mørket. Men straks kom Mennesker krumbøjede hivende med en gammel, tjæret Baad, væltede den over de blaat ulmende Gløder; det knagede tørt i Træet, smaa klare Flammer — som Gasblus — sprang frem. Og igen bølgede Baalet, hvidt og gult; en tæt Regn af Gnister dryssede ned over de lysbræmmede Hattepulle.

„Jeg kender dem,“ sagde Leo Clermont. „Jeg kender dem tilstrækkelig godt paa Afstand. Maleriske nok se de ud paa Afstand; man forestiller sig denne Hob i Flammernes røde Belysning som en Skare Samfundets Fordømte, der vælter sig i Svovlpøle, en Phalanx af Jætter, der rejser sig i Trods, bevæbnede med Stænger og Brosten. Oprøret flammer om dem.

Tableau! Bengalsk Belysning! Intet andet.“

Fra den uafladeligt bølgende Menneskehob stod en tyk og dump Larm op, høje Hvin skar igennem, Skratten af Trompeter, Skrigeballoners Piben. Nær ved Hegnet opholdt sig en Gruppe af Mandfolk, sømandsklædte, med brede Hatte, Pjækkerter aabne for bredstribede Uldskjorter. Fem Individer i Skjorteærmer sad nærved, et Pigebarn tumlede paa Jorden fra Favn til Favn. Nu lænede en stor, svær Mand med en Bagerhue bag i Nakken sin Mave mod Hegnet og opfordrede læspende Ida til at træde nærmere. Der rejste sig et Par andre bag ved ham. I næste Nu fløj en Flaske susende forbi, brast itu mod Hotellets Væg. Ida følte paa sin blottede Nakke Stikket af de springende Skaar.

Hun greb ængstet Broderens Arm. „Lad os gaa ind,“ sagde hun, „det er vilde Dyr!“

Han nikkede, „de er blot glade,“ sagde han, „de ytrer deres Glæde ved saadanne Tegn. De give deres Overmaal af Livsfølelse Luft ved Skraal og Tuden i Trompeter. De er glade, vi ikke. Jeg tænker mig, at vort samlede Maal af Lidelse

kan veje deres op. Thi vore Fornemmelser er ligesom af altfor stor Vægtfylde. Vort Had er langt tungere end deres; thi os knuger Hadet ned i Frygt; dem giver det Kraft, Fremgang, Befrielse."

De gik mod Hotellet.

Ida lagde sin Haand let over hans. Hun sagde: „Hvad vedkommer de Mennesker os? Vi gaa vore Veje. Lad dem gaa deres, indtil deres Veje krydse vore. Vi bør ikke se os tilbage. Vi ved jo, at Baalet dér bag os vil brænde ud og dø i Aske. Se: De danse endnu derinde. Kom: Denne Dans skylder du mig. Jeg husker fra gammel Tid, at du fører godt."

„Ja," sagde han og lo. „Du, som er Kvinde og klædt i Tyll, du kan sagtens danse. Jeg kommer ikke, som du, med Dansetrin over Modstande. Jeg maa se at komme tværs igennem."

Hun sagde: „Du er en Don Quixote, Leo," men hun tilføjede idet hun smilende søgte hans Blik: „Den sidste Ridder var — Don Quixote."

Glassalen stod foran dem som en luende Høj løftet paa Søjler. Dansen vandt sig derinde.

Sommerdagene gik hen; Ida Clermont følte dem komme og svinde som korte Lysglimt, der i et Nu blottede Verden i grelle Farver; og tilbage i Erindringen blev kun Skæret, intet Billede.

Hun var Dage igennem fra Morgen til Aften paa Sportsbanerne; hun cyklede ud i stort Selskab, spiste i et af Kysthotellerne og drak Champagne. To og to gled Lygterne ind over Vejenes Mørke, da de kørte hjem. —

Hun sejlede ud, ombord i Nelssons Kutter. Hun stod agter, og idet hun klemte Rorpinden mellem sine Ankler, skænkede hun af en tyk Flaske Likør til sine Kavalerer. Og Vandet, hun saa under sig gennem Hækkens Fletværk, var som drejende, smaa Ringe — lig disse Glas grøn Chartreuse, der rørte hinanden og randt ud. Herrerne vendte deres brune Ansigter op mod hende, kneb Øjnene sammen mod det hvide Sollys og smækkede med Tungen efter Vind. En Gang krydsede de en Nat og en Dag for Modvind. Ida Clermont og Bess Nelsson laa strakt paa deres Ryg med Køjepuder under det løste

Haar, og de stirrede paa Maanen, der bestandig gennemkløvedes af de vuggende Barduner. Kavalererne hvilede paa Dækket, Side om Side med Damerne; de faldt i Søvn. Ida saa disse Mænd ved sin Side slappes i Søvnen; deres Træk blegnede i Maanens Lys, de syntes hende som Lig paa et dødt Skibs Dæk. — —

Hun kørte paa Væddeløbenes Trænedage alene ud med Grev Adam Kolbe, højt til Sæde i den røde Automobil. Og Grev Kolbe tog hende med ind i Staldene, hvor de konverserede lange, tynde Jokeyer og Trænere, der stod i Baasene og frotterede de blanke Hestekroppe med ru Haandklæder. De saa op, naar de Besøgende kom; deres glatte Lakaiansigter var uden Bevægelse. Træsnadden hang dem i Mundvigen. De kritiserede med Skuldertræk den elendige Forplejning, den hele tarvelige Menage. Kolbe fortalte hver af dem Historien om den Bookmaker, der havde forsøgt at pudse ham ved sidste Derby. Han bar Insigniet for Pariser-Jockeyklubben i Knaphullet. Han var korresponderende Medlem af denne Klub. Og da de kørte hjem tog han Idas Kniplinger mellem sine Fingre, beundrede hendes ganske nye, blankhvide Støvler, og han fortalte om de Skuffer, han hjemme i sin Ungkarlelejlighed gennem adskillige Aar havde fyldt med Raasilke, Taft og hollandsk Lærred: Jupons, Dessous og Tricots — Strømper, der i Haanden kunde krølles sammen til en Valdnøds Størrelse, og som maatte anes over Benets Hud som en fin og sart Tato-

vering. Han fortalte, at han paa sine Rejser gik rundt i de store Magasiner og søgte disse delikate og kostbare Sager ud.

Ida lo og rykkede sig fra ham. Hun tænkte sig, hvorledes han hentede en skiden Fabrikspige op fra Gaden, rev Pjalterne af hendes Krop og klædte hende i denne Silke — Jupons og Tricots, til hun lignedede et Faslelavnsris og troede sig en Prinsesse.

Vognen hvirvlede over Vejene, Stemplet hostede uden Rast. Han lignede i sin Voksdugskappe med Masken og Støvbrillerne, en Dødning, der med sine Knokkelhænder styrede den farende Maskine. —

I tre Uger levede hun i Sol og Blæst og Saltvand og Flirt paa et af de store Klithoteller ved Havet vestpaa. Hele Kliken var samlet derovre en Tid. Forenede ved lange Stræktove vandrede de sammen ud i Brændingen. Men inden Ida rejste hjem, sendte hun sin Regning, i en Konvolut uden Følgebrev, til Hugo Jacobs. Disse Arrangementer vakte hos hende nu ikke længere Betænkelighed, næppe nok Ubehag. Det var som i hine Dage, da Faderen endnu levede, og da der i Hjemmet aldrig var tale om Pris eller Penge, da alt af sig selv kom til hende, da Magasinerne blot sendte deres Kataloger, og hun kun havde at vælge. For hende var det nu blot gamle, vante Forhold, der efter en tilfældig Afbrydelse paany sattes i Kraft. Det lykkedes hende uden Vanskelighed at henføre Pengespørgs-

maalet til Livets skjulte Funktioner, der ikke naa frem til Bevidstheden. Og hun mødte uden Forvirring Hugo Jacobs' rolige Øjne de faa Gange, de traf hinanden.

Da hun i Septembers Begyndelse kom tilbage til Byen, lod hun sig sy en ny Ridedragt. Broderen havde skaffet hende en af Regimentet Heste, og de red ofte ud sammen. Men hun fortalte ham, at hendes Velstand og dette Sommerophold skyldtes Venindernes Gavmildhed.

Løjtnant Clermont bøjede sig frem og kom langsomt af Sadlen. Han stod med de blanke Ridestøvler i Dynd til Anklen.

Ida blev siddende, og hun saa sig tilbage ad den Vej, de var kommen. Ogsaa Hesten drejede Hovedet, og da hun paany saa frem, mødte hun dens kloge og melankolske Øjne. Hun lagde Ridepiskens Skaft kærtegnende over dens Mule. Hun var uvillig, halvt ærgerlig over at opdage Broderens Plan med denne Ridetur. Hun fornam Uhygge ved at færdes igen paa disse Steder, som hun efter mange Kvaler havde opnaaet at faa slettet ud af sine Minder.

Leo Clermont aabnede Havens snørklede Gitterport. Deroppe paa Fløjene holdt endnu to Sandstensløver de forvitrede Vaabenskjolde. Han fulgte efter Søsteren op gennem Parkens Kastanieallé.

Og den gamle Elias Kroll, som bestandig havde sin Bolig i Gartnerhuset, kom frem og hilste dem, ærbødig og rørt. Ida nikkede venligt til Oldingen. Her var endnu en, der var Familien pligttro, som

endnu ærede Clermonternes sunkne Navn. Hun betragtede ham med Undren; sagtens var han for gammel nu til at følge med Tiden, der nedbrød al Respekt. Derinde i Byen fandtes ikke Tyende mere, kun lejede Proletarer.

Hun spurgte Kroll om Datteren, med hvem hun i Barneaarene havde leget i denne Park. Og han nikkede glad: Det gik Datteren godt. Hun skrev jævnlig til ham. Hendes Chef forkælede hende, skrev hun. Men hun fik aldrig Frihed til at komme herud paa Besøg.

Ida smilede, hun erindrede sit sidste Møde med Hannah Kroll — Hannah Kroll, hvis Spadseredragt var som et Etui om hendes kostbare Legeme, — af hvis Rente hun levede.

Til Kapitalen en Dag forfaldt. — — —

En pludselig Angstfornemmelse rystede hende, fortonedes lidt efter lidt i en dump Uro, der ikke mere forlod hende. Og alle nye Tanker, der kom frem, farvedes af denne Uro.

De naaede Hovedbygningen, et toetages, tegltækt Hus, hvis Mure var skjoldede af Fugt og Snavs.

„Vedbenden, der voksede op til mit Gavlvindu er visnet,“ sagde Ida.

De gik op ad Granittrappen, paa hvis nederste Trin ogsaa nu en Vandpyt dannede Formen af en Hestesko. Døren sprang voldsomt op, og de snappede efter Vejret i Vestibulens mugne Luft. De store Gibsmedailloner hang endnu paa Væg-

gen; men de mange Hjortegevirer, der havde tjent til Knager var borte — solgte.

Leo gik i Forvejen ind i den Stue, de havde kaldt Blomsterværelset. Skimmelen tegnede grønne og hvide Arabesker paa den mørke Væg. Der var en Lugt som af Khlor i denne Stue.

Og de fandt endnu i den revnede Rude Moderens Navn, ridset med en Diamant: skraa snørklede Initialer. Af dem alene havde de, hver for sig, dannet deres Billede af Moderen, der ikke havde overlevet den tunge Tvillingefødsel, og af hvem intet Portræt eksisterede. De tænkte sig hende, hver for sig ganske ens: lille, spinkel og sart, som en af disse tropiske Planter, der endnu efter hendes Død havde vokset i Blomsterværelset og baaret hvide og violette Blomster.

Ida gik foran ind i Salen. Broderen saa hende staa derinde midt paa den vide og øde Gulvflade. Hendes Fletninger fastholdtes efter engelsk Mode til hendes Tindinger med mange smaa Sølvkamme. Hun løftede Ridedragtens Slæb med venstre Haand, vendte sig. Ærgrelse og Utaalmodighed prægede hendes Ansigt.

„Brædderne er raadne under mig,“ sagde hun. „Bliver jeg staaende her i denne Stilling meget længere, vil jeg synke gennem Trøske og Svamp ned i Kælderen.“

Stuen var tom. Men paa Væggenes blaa, lasede Tapet var mørke Silhuetter af Møblerne: de gamle Skabe, det venetianske Spejl, og højere oppe ovale Skjolder: Clermonternes Portræter. Og

han forestillede sig med Lethed alle de gamle Møbler, som de havde staaet paa deres Plads i denne Stue. —

Derinde i Hjørneværelset var Faderens Arbejdsrum. Nu var her tomt, uhyggelig nøgent. Og for første Gang bemærkede han, at Værelset var sekskantet. Tidligere: — det havde været et mystisk, uendeligt Rum, hvor mørke Skabe og Kister og Reoler med Folianter altid førte Blik og Tanke dybere, videre. Nu var her otte Flader, stillede mod hinanden, intet udover disse Flader.

Kroll blev staaende i Døren. „Jeg gaar ikke gærne derind,“ sagde han. „Og efter at det er mørkt, gaar jeg for iugen Pris herind i Huset.“

Leo søgte Søsterens Blik. De erindrede bægge de underlige Ting, som i sene Efteraarsaftener gik for sig i dette Hus: den dumpe rullende Larm paa Loftet, listende Trin i de lange Korridorer, pludselige Brag over deres Hoveder, som ramlede en Stabel Brænde omkuld — og tilsidst disse Skrig fra den tomme Stue, der skilte deres Sovekamre, den lange, ganske sagte Jamren, der tav, naar man resolut traadte ind i Kamret og med et Lys søgte bag de fulde Æblekurve.

Saa mange Sagn knyttede sig til denne Bolig: En Gang forlængst var her sluttet en daarlig og, som det hed, forrædersk Fred efter en uheldig Krig. Paa et Rids over Huset kunde paavises et skjult Kammer, hvortil ingen Døre førte. — —

Leo traadte ikke over Tærsklen til Faderens Stue. Og som en tung Fantasi jog det gennem hans Sind: at de gamle Slægter, de faldt ikke let til Ro. I deres snævre Kister laa de og drømte om den Magt, de havde tabt, de Kræfter, der var brudte, de Planer, der var splittede endnu i deres Vorden.

Proletarer og Slaver, de hvilede i Fred, trætte af Trældom, glemte af Sagn og Annaler, døde uden Spor. Men Rigernes Mægtige laa ikke med Fred i deres Grave.

Og de rejste sig, kom over deres Æt, jog dem ud af Dvale og af det mætte Velvære. Deres Id var som en stille Drift i Afkommets Blod, hidsende æggende frem til Jagt efter ny Magt — som en Galskab i deres Hjerner, der tvang dem til at staa fast, ikke synke, — til at holde ud, staa Tiden imod, ganske kontrært, den rullende Tidsbølge imod. — —

— Om Natten krøb de ud af deres Kister og famlede halvt husvilde omkring i det tomme, plyndrede Hus, jamrende over deres tabte Liv, vridende deres Knokkelfingre. — Og de traf paa nye Døde af Slægten. — —

„Kom,“ sagde Leo, „kom Ida, lad os gaa herfra.“

De aabnede med Besvær de to Glasdøre. Ida traadte ud paa Terrassen, og da hun passerede de to Hjorte af Gibs, der ved Trappens Fod rejste deres Gevirer af bleget Ben, strøg hun, som i hine Dage, sin Haand let hen over deres hvide

Muler. En Frysning sitrede gennem hendes Arm. Hun genkendte den halve Skuffelse over, at hendes Kærtegn mødte den kolde og haarde Gibs. Paa Trappen laa faldne Kastanieblade lig døde, udspilede Fingre. I Alleens Kroner grinede gustne Ligpletter. Og Ida ønskede nu, at hun som Senhøstens sygnende Blade kunde læne sig tilbage, synke og give sig hen i Søvn.

De drejede bort fra Alleen og gik ad en smal, tilgroet Sti langs Parkens Bassin. En Oval af hvidt Marmor indfattede Vandet, der var grønt, uklart og stinkende. Bladene laa sammenkrøllede faldne paa Vandfladen som paa et Bord. Og Silén og Demeter med sin Fakkel — og Eros bar Kappe og Hætte af sort Slam.

Denne Eros — Ida erindrede den skønne, hvide og ranke Yngling, der før smilede ned til hende fra sin Sokkel. Og hendes Pigeblod havde banket, naar hendes Blik mødte dette gennemborende Gudesmil. — — Nu laa han fældet ved Soklens Fod, og det graadige Ukrudt slikkede op omkring hans Lænd. Bægge hans Ben var brudt over Anklen.

De passerede den gamle Stenbænk, hvor de saa ofte havde leget — — og derovre laa Staldene.

Nu var Udsigten fri. Men næppe hundrede Alen hinsides Havens Gitter, løb en lang, snæver Gade som en Tarm frem over Markerne og vendte Mundingen mod dem. Og bag den klumpede Husene sig sammen til en mægtig Murkolos, der

strakte lange Arme ud over Landet. Husene mylrede frem fra alle Kanter, Flade mod Flade, takkede Tage, Skorstene, Kirker, Fabrikker, Arbejderboliger, hver med sin Gaard, som Brikker paa et Dambrædt; — yderst ude en Kreds af isolerede Kaserner.

Leo sagde: „I Faders Tid var herude endnu Agerjord og Mose.“

„Ja,“ sagde Ida og nikkede, „han lod Jorden ligge hen under den døde Haand.“

Hun vedblev: „I Bedstefaders Tid var her endog en Lund, hvor tamme Raadyr græssede. Og dernede ved Søens Bred stod en lille Pavillon med hvide Søjler. Nu strækker Byen sine Hænder ud og tager Jorden til sig; Parcel efter Parcel. Og det hedder sig, at Konsortiet, som købte Ejendommen efter Faders Død agter at lave vort gamle Hus om til en Restaurant med Lysthuse, Musik, Keglebane og Øl.“

Han saa tungt mod de saa nære Murlegemer, og han erindrede igen, hvad han paa sin Rejse havde set af de Godser, Slægten fordum havde ejet i Frankrig — smaa stejle Bjergchateauer i Auvergne — Vinhaver — Landsbyer. De blev fordrevne fra Land til Land, fra Plet til Plet, indtil de ikke ejede en Fodsbred Jord!

Ida stod ved Staldbygningens ene Vognport. Hendes Fingre arbejdede med en Slaa. Hun vendte sig. Der var et nølende Blink i hendes Øjne. „Jeg kan ikke,“ sagde hun.

Hurtigt gik han til og rykkede haardt i den

rustne Laas. Den gav efter, den svære Port svingede paa sine Hængsler, og en Søjle af Støv vældede ud.

Leo spejdede ind i Mulmet. „Ja," sagde han, „alt staar her endnu som den Gang."

Inde i Vognremisen stod endnu den gamle Rejsevogn, i hvilken, efter Overleveringen, Clermonterne under Rædselsperioden var rejst fra Paris gennem Frankrig og Tyskland. — Nu var de svære Læderremme, der en Gang havde baaret Vognen, brustne, og den var sunken ned mellem sine Aksler. Dog var den bestandig meget høj; fire Trin førte op til Døren. Paa denne var der i den gule Lakering endnu synlige Mærker af Adelsvaabnet, der før Flugten var kradset ud med en Kniv. Ned over den muldne Kalesche hang tætte Slør af Spindelvæv; over Rejseskrinet og Kuskesædets Hynder laa tykke Lag Gibs, drysset fra Portrummets Loft.

Leo vrikkede i Vogndørens Laas, men tøvede. Hans Blik søgte Søsteren.

Hun havde bøjet sig frem. „Se, Leo!" hun pegede paa en Kreds af runde Huller i Vognens Sider, „dette troede vi tidligere var Ormehuller; men nu er Træet smuldret, og flere Steder kan jeg føle Bly. Det er sikkert Mærker af de Kugler, Sansculotterne sendte efter Clermont og hans Søster, da de blev overraskede, nær fangne, paa Vejen til Strassburg." Og hun tilføjede lidt efter: „Men Vognens Sider er af svært og solidt Træ. De havde godt Materiale den Gang. Vognen er

som et helt lille Hus paa Ruller. Men nu staar den her og falder hen og smuldrer; og vi maa lade den staa.“

Hun greb om Laasen og rev Døren op. Den smækkede tilbage, og Hængslerne trak Boltene halvt ud af Træet.

Leo traadte tæt hen til Karethen. Han mindedes, hvorledes han og Søsteren ofte, da de var Børn, havde gemt sig inde i dette Portrum og havde lukket Fløjene til for Verden udenfor. De havde sat sig ind paa Vognens Bagsæde tæt op til hinanden.

Og de havde følt, at Vognen løftede sig under dem, fjedrede, kom i Gang, de foer af Sted, rejste.

Udenfor bølgede Landet forbi — Huse — Møller — Landsbyer — de stejle Bjærgchateauer — Vinhaver. — De rumlede ind paa en Færges Dæk; Floden skvulpede under dem og bar dem over. De stansede. Friske Postheste kom vrinskende ind i Spandet, Piske knaldede, et Horn klang.

Paa en Gang: Raab, Skrig, Bøsseskud! Og de fattede kampberedte om de tvende Pufferter, som sad i Vogndørens Lommer. Folkemasser brød forbi dem i Stormmarsch, skæggede, syngende Mænd med Musketter eller Høtyve over Skuldrene, Kvinder, der drog en Kanon efter sig ved Reb. En lille Mand med rød Hue traadte frem, løftede sin Haand, raabte paa Patois, at de skulde stanse. Og Sværmen gjorde Front mod Vognen, klamrede sig til Hjulene, sled i Vogndørene. Kuglerne slog som Sømslag i

Karmene. De kom ikke mere frem. Hestene stejlede og skreg. De kom ikke mere frem, de sad fast, var kørt fast i en tæt pakket Modstand. Men de maatte igennem, videre frem, videre! —

Han vendte sig mod Ida. „Kom!“ sagde han, „Lad os ride!“

Han hjalp hende i Sadlen, svang sig selv op.

Vejskarnet smækkede under Hestenes Hove, Dyrene prustede, og da de følte Sporene i deres Kød, undredes de og trykkede sig.

Ida Clermont forstod, at Broderen raabte til hende; men hun kunde ikke opfatte hans Ord, rystede paa Hovedet.

De red i skarpt Trav. Poplernes lange Perspektiv syntes Ida som grønne, bølgende Kamme, der rejste sig mod hende, veg ud til Vejens Sider. Hun saa Broderen fare forbi, foroverbøjet, huggende i Sadlen som en Jockey. Hun raabte til ham, at de red for hurtigt, hvorfor de jog saaledes af Sted; men han kunde sagtens ikke høre hendes Raab. Hun frygtede for, at Broderen skulde ride fra hende; skønt: hvorfor skulde han ride fra hende?

Nu var han langt foran. Han vendte sig i Sadlen, vinkede, raabte. Hun satte sin Hæl i Hestens Flanke, og dens Skælven forplantede sig til hendes Skuldre. Hesten gjorde et Spring og slog over i Galop.

„Hallo!“ raabte hun. Hun ængstedes allige-

vel. Hun frygtede en skjult Hensigt med denne Fart, og samtidig banede sig fra hendes Bevidstheds Dybder frem en Anelse om, hvorfor de nu flygtede, et dunkelt Instinkt, der ogsaa bød hende fly: Man var bunden, bunden til Tid og Sted, naaede intet bag de snævre Grænser i dette Land! Man burde sætte over alle Hurdler — og fly! Bagved, bagefter hoverede de over hendes Flugt — hujede, jog hende! — — —

Hun rev rask alle Tanker itu, søgte at døve sin Ængstelse: Hun red for at bevæge sig frem i størst mulig Fart — af ingen anden Grund. — — —

Villaer syntes at flyve forbi — lig hvide Skibe med trekantede Sejl. En Mølles Vinger syntes hende at hvirvle hen over Markerne.

Foran dem fældede en lang, hvid Jernbom sig over Vejen. Hun saa Broderen ride frem i stor Fart, saa' hans Hest, som revet op fra Jorden under hans Tag, sætte over Bommen. Og hun følte sig bundet af sin Fart, kunde ikke stanse, følte sig løftet i Vejret, Brosten klaprede under Hestens Hove i Nedspringet. En voldsom Larm opstod nærved hende, Damp hvirvlede frem omme bag Banens Kurve. Og af egen Drift sprang Hesten for anden Gang; hun smeldede Pisken over dens Lænd, den sprængte af Sted. Hun følte sit Aandedræt som en smertende Stønnen.

Broderen var bestandig foran, hun fulgte viljeløs efter hans blaa Uniform, der huggede frem over den brede Landevej.

Landevejen krøb som et langt, hvidt Baand

over umaadelige, grønne Flader ind mod Hovedstaden, hvis Røgslør svøbte sig hen over Horisontens skaarede Rand.

Der kom til dem en fjern, afbrudt Tone af Blæseinstrumenter. To hundrede Alen borte gik en Kolonne af Mennesker tværs over Vejen. De strakte Bannere og røde Faner op mellem Alléens Træer.

Leo holdt pludselig stille og red derefter videre i Skridt. Og de saa, at der over Fælleden kom inde fra Byen et Tog af Mennesker. Som en lang, tusindbenet Larve krøb det ud af en Gades Munding og bugtede sig i smaa Stød frem ad en Sti, der et Stykke borte skar Landevejen.

Ida Clermont red op paa Siden af Broderen, saa nær, at hun fornam den varme Damp, der nu udløste sig af Hestens skummende Sider. De red langsomt nærmere. De saa, at Kolonnen var seks Mennesker dyb; de marscherede frem Skulder mod Skulder; deres Øjne søgte at kigge ud over deres Formænds Hatte efter et eller andet Maal; de havde allerede krydset Landevejen. Togets Hovede nærmede sig Festpladsens Telte, gik nu frem i en Allé af plantede Bannere, hen foran den røde Tribune. Der var mange Kvinder i Toget, ogsaa Børn og store og smaa Hunde.

Og en efter en, dernæst mange i ét Tempo, drejede de deres Ansigter om mod de to Ryttere.

Der var et lille Ophold i Rækken, og Ida drev Hesten frem i Skridt. Men i det samme traadte en høj, meget svær Mand fra Stien ind

paa Vejen, bærende en rød Standart, hvorpaa var med Guldtraad broderet en Kringle. Han drejede sig langsomt mod Hestene, stemte Bannerstangen imod Jorden og spærrede Benene fra hinanden.

„I maa vente!" raabte han, „der er fire Tusind Borgere, der skal forbi, før I slipper frem."

Der opstod Latter, og straks kom nye Kolonner mylrende ind paa Vejen, sluttede paa, stemte deres Maver mod deres Formænds Rygge, raabte, svingede med Hattene. Og en Snes Herrer, der bar hvide Plakater i Hattebaandet stillede sig i Række tværs over Vejen som et Hegn uden om Toget, der stadig skubbede sig frem i korte Stød, Led kædet til Led.

Ida Clermont skottede urolig til Broderen, men han sad med Haanden klemt om Hoften, saa' frem under de sænkede Bryn, han rørte sig ikke.

Leo betragtede denne sorte Strøm, spættet med rødt og lyseblaat, med mange smaa hvide Papirsskilte, hvis Indskrifter og Tal delte Skaren efter Fag, Gruppe, Bykreds. Ud af Gadens snævre Mund randt denne Strøm uden Ophør som fra et uudtømmeligt Reservoir, en Uendelighed af Legemer, Skulder mod Skulder, Ansigt ved Ansigt. En Mængde bar høje, sorte Silkehatte; de vendte deres nyvaskede Ansigter imod hans, truende, haanende. De fleste var i lyse Overfrakker, enkelte i Diplomatfrakke. Han undredes over, hvor mange fede, der var imellem dem: dobbelte Ølhager under opaddrejede Overskæg, svulmende Buge. Han saa svære Damer komme vraltende, bærende Mad-

kurve; de førte smaa, pyntede Pigebørn ved Haanden. Et Pattebarn med Fløjelskasket stak sit blegfede Ansigt ud fra en Barnevogns Kalesche og søgte hans Blik. —

Gaden spyede dem ud, Kolonne efter Kolonne uden Variation, den bestandige jævnt travende Gangart, den samme struttende Hattepynt, smaa Papirsflag, en umaadelig Udførsel af levende Menneskekød, spændt i mørke eller spraglede Klæder — eller nøgent: disse ensfarvede, bare eller skæggede Ansigter — alle af én Type, én grov og primitiv Type.

Og han forfærdedes over denne uhyre Masse, der betød et ubekendt, umaadeligt Tal af Enheder, af smaa enige Viljer, der hver for sig vilde frem og forbi, før han fik Lov til at komme frem. Han følte en pinlig og tildels uklar Frygt: Alle disse — alle disse var nu ogsaa paa Vej og vilde have deres Del — — —

Saaledes var en Gang store Masser draget ud med Bøsser og Knipler, for at fordre deres Del af hans Forfædres Ejendom. Og de havde trampet en hel Tids Magt og Kultur under deres plumpe Støvler, — indtil nye Herrer, ny Kultur rejste sig over deres Trælleskuldre.

Alle disse grove, runde, eller knoklede Fysiognomier syntes ham at bære Præget af det samme, noget tunge, langsomme, men meget sikre Begær: efter at komme op og faa Andele. Konerne holdt deres Mænd under Armen og drev dem frem; og unge Mænd med hvide Huer kom marscherende

Arm i Arm, idet de udstødte firstemmig Sang af deres vidt aabne Munde.

Der kom syv hvidklædte Piger, tungt og slæbende, alle meget generte; og de bar paa deres Skuldre Modellen af et Tag under Rejsegilde. Der var ikke en eneste smuk eller gratiøs af disse Piger. — De smukke fløj sagtens ud ved deres Aftenherres Arm, og ansaa sig for Overklasse — medens Champagnekilderne sprudlede — — —

Der kom syv Herrer med Silkehat og hvide Slips og lange Sløjfeender i Opslaget. De vendte deres nysgerrige og gennemtrængende Blikke mod de ventende Ryttere. En af dem løftede Haanden, og Hoben bagved udstødte et Raab, svingede deres Hatte. De haanede Uniformen med mange Skældsord, som de erindrede fra deres Soldatertid; de morede sig over de nervøst skælvende Dyr, hvis utaalmodige Ryttere sad foroverbøjet i Sadlen og maatte vente.

Og Leo følte sig bestandig knuget ned under dette umaadelige Antal. Hvad galdt han fysisk og moralsk mod Massen? Hvad betød hans Interesser, hans Smag, hans Instinkter mod denne Kolos af tusind smaa Interesser, tusind bandsatte, forbitrede Instinkter, der i Klump væltede sig den samme Vej mod det fælles Maal: Magt, mere og mere; Besiddelse, et evigt, groft Begær!

Og for hans Øre lød en dump Lyd som af Trommer, hans Krop rystedes i smaa Ryk. Og med ét indsaa han, at denne Mur foran ham var en Modstand, en tyk og fast Modstand, der skub-

bede sig frem mod ham, ind over ham, at den inden længe vilde gaa hen over ham, knusende ved sin Vægt.

Han rettede sig i Sadlen, vendte sig mod Søsteren, nikkede, løftede sin Ridepisk. Han fløjtede til sin Hest.

Han saa de talløse, vidt opspærrede Øjne, som stirrede ham imøde ud fra denne Barrikade af graa og gule Kødklumper, der væltede sig mod ham, nu var inde omkring ham, dukkede sig. Udspilede Fingre strakte sig som Grene ud af dette Kaos af Tøj og Kød.

Og fjernt udenfor hans Vilje var endnu en svag, undrende Bevidsthed; det var som tumlede han dér, dybt inde, med et Problem, der skulde løses, — og som han nu ogsaa var i Færd med at løse.

Skrig og Brøl slog op imod ham, Hænder klamrede sig til hans Stigbøjler, greb efter hans Støvler. Der stod Rækker af knyttede Næver op mod ham. Han hørte Søsterens Stemme bag sig, hendes klare Latter. Han kom ikke videre; han vilde videre!

Han svang Ridepisken tilbage over venstre Skulder. Og han bemærkede et stort, skægløst Ansigt i Højde med sit Knæ. Han saa nu intet andet end dette Ansigt. Det var glatraget, der hang en Lok Haar ned i Panden, de blege og buldne Øjne mødte hans.

Og med ét var han fri, det var, som blev han en generende Byrde kvit. Hesten bar ham nu i

Karriére hen over Fællederne. Han lagde sig frem i Sadlen. Larmen svandt bag ham. Nu hørte han blot Idas Raab; hun raabte hans Navn.

Men endnu saa han foran sig klart, indrammet af den disede Luft, det store, blege Ansigt med de svulne Øjne. Nu begyndte der langsomt ned over Pande og venstre Kind at tegne sig en fingerbred, rødmende Stribe.

Idet Leo Clermont drejede ind i den snævre og mørke Trappegang, der førte til hans Lejlighed, tørnede han mod en Menig, som i stærk Fart kom ned ad Trappen. Han traadte tilbage i Lyset og genkendte den store Fløjmand, Numer 54, der nu stod ret foran ham med Haanden i en latterlig Stilling, vandret stemt mod Felthuens Hagerem.

Leo ønskede at vide, hvad han havde at bestille i denne Del af Kasernen, og den Menige forklarede med Besvær, at han var Brandvagt, og at han paa dette Tidspunkt skulde trække et af Kontroluhrene op. Løjtnanten lod sig nøje med denne Besked, og han tænkte at lade Manden træde af. Men endnu sagde han: „Naa, 54, De er jo gjort bekendt med, at De er udtaget til Underkorporal?“

„Javel, Her Premielieutenant!“

„Det er ikke for Deres Dyders Skyld, ved De nok.“ Og Leo fæstede sit Blik nysgerrigt paa dette blankt røde, altfor lille Ansigt; han mødte de smaa brune Øjne, der syntes ham at funkle med en egen fluorescerende Glans. Han

tænkte: Hvad foregaar der i en Bevidsthed som dette Individs, nu da han staar i tvungen Underdanighedsstilling ret og stiv foran mig, for hvem han næppe har Grund til at nære Sympati? Han lod imidlertid Manden træde af, og idet den store Krop tungt kom i Gang, tænkte han, at denne Organisme var af meget lav Grad; og han erindrede disse Skeletter af Urtidens Pattedyr, der synes glippende Forsøg fra Naturens Haand paa at forene Kraft og Bevægelighed.

Han gik ind i sine Stuer. Han havde to Værelser paa Kasernens første Sal. Det var hans Bestemmelse at arbejde, dernæst at klæde sig om til en Middag for Regimentets Officerer.

Men han blev siddende i sin Arbejdsstol og var i flere Minutter ude af Stand til at samle sine Tanker. Et ejendommeligt Tryk, som han fornam ganske legemligt, nedsættende enhver Funktion, voksede gradvis over ham. Han søgte at klare sig: Det var en Rapport om det forefaldne, der skulde skrives. Godt! Det hed sig, at Bladene allerede vare i Ekstase over denne — som de skrev — seneste Militærskandale. Han havde ingen Blade set. De laa for Resten i hans Kappelomme. Men han gad ikke hente dem, han var for træt.

Han havde iøvrigt allerede mundtlig gjort sin Kaptain bekendt med Affæren. Denne havde trukket Øjenbrynene i Vejret, havde forlangt en skriftlig Indberetning til Regimentet og havde endelig udtalt:

„Jeg frygter for, at Deres Overilelse vil gøre Vaabnet og i det hele Hæren en Del Fortræd. Vi lever i en demokratisk Tid. Vi maa søge god Forstaaelse med Befolkningen. De Tider er forbi, da Embedsmænd og Officerer var en priviligeret Stand.“ Og han havde sukket, idet han pillede ved en Traad paa sin luvslidte Snorefrakke: „Vi maa være glade, om vi blot faa Lov at være til. Det er Galskab at udæske ved Bedrifter som Deres. Tværtimod bør vi vise Befolkningen, at vi er lige saa nyttige Borgere, som enhver anden. Jeg ser for Eksempel i Gymnastikundervisningen et meget stort og betydningsfuldt Virkefelt. Vi bør lægge Hovedvægten paa det unge Mandskabs Belæring og Opdragelse til sunde og forstandige Mennesker.“ — — —

Leo Clermont rejste sig og gik frem og tilbage i Stuen. Affæren havde selvfølgelig sin Betydning, men vedkom efter hans Mening under ingensomhelst Omstændighed Regimentet eller overhovedet Hæren. Det var en uvæsentlig Omstændighed, at han ved denne Lejlighed havde været iført Uniform. Han irriteredes af den Tanke, at en Mængde fremmede Mennesker nu sagtens vilde blande sig i Sagen, der i sig selv var saa tung, for ham personlig af saa gennemgribende, endnu tildels uklar Betydning.

Og idet han ønskede Ro for de besværlige Tanker, søgte han paa sin Vandring i Stuen de Genstande, der var ham kære: de faa Møbler hjemmefra og de Sager, han havde bragt med sig

fra Frankrig. Han stansede foran Vægdekorationen af sjældne Klinger: gamle Pallasker og Kaarder, og de smaa Stødvaaben af tropisk Oprindelse: Yagastaner, Khrise. Det saa ud som om Væggen her var bristet i en stor, blinkende Stjerne. Han strøg med Fingrene let hen over det glatte Staal og fornam med nervøst Behag Metallets Haardhed og Kulde. Han forbandt Fantasier med disse Vaaben, og han tænkte, at denne Stjerne af Klinger var en enkelt Kaarde, som en Fægtemester svang i en Kreds. Og hans Haand fattede om de gamle Pistolers Kolbe, der passede saa bekvemt i Grebet.

Dér hang ogsaa den tunge Marinerevolver, som han hin Morgen med Besvær havde vristet ud af Faderens stivnede Fingre. — — —

Han vendte sig hurtigt bort. Og han fornam, som sank i dette Øjeblik noget tungt ned bag hans Ryg. Alt sank nu ned, og det, der var nede, kom op.

Hvad hjalp et Hug med en svippende Ridepisk! Han kastede sig i sin Stol, men han fandt ikke Hvile.

Han begyndte at blade i de Bøger, som han helst læste — altid de samme om og om igen: Heltehistorier, Æventyrsamlinger fra fjerne Aarhundreder, fra fjerne tropiske Verdensdele, gamle glemte Satirer fra Dødningedansenes og Narrenes Tid: Till Eulenspiegel, Brant — og denne sjældne Udgave af Cervantes — gamle Bøger i Kvart eller Folio, indbundne i svære, pressede Læder-

bind. Paa Titelbladet havde Ejerne, alle af hans Slægt, skrevet deres Navne.

Han kastede Bøgerne fra sig. Han erindrede, i en lang Række, Navne paa Bøger, der nu skreves. Alle handlede de om Almue. Paa Højskoler, Seminarier og Fortsættelseskursus samledes denne Almue, vaktes, voksede, følte sig som ét Folk — Folket. Bønder kom ind fra Landet, og idet de søgte at blive Hovedstadsfolk, talte de Husmandslandets Sag.

Og Husmændenes Sønner kom ind og blev Præster eller begyndte Forretninger. De havde Held. Almuen groede op. Haandværkere spekulerede i Ejendomme og blev rige. De søgte Plads i Overklassen og lod deres Børn opdrage til Standsfornemmelser. Alle saa opad, alle ville opad.

Leo bøjede sig ned og bag Skrivebordet tog han en Mappe, hvori han gemte sine Studier, fra hine Tider, for længe siden, da han endnu følte Kald til at blive Kunstner. En efter en betragtede han disse Skitser, der alle vare saa blege, stive, uden Liv. — —

Han gemte dem rask: Man havde sin Skæbne paa Forhaand givet af sine Instinkter, sine faste nedarvede Fornemmelser. Og dette lille Tvivlskapitel fra hans syttende Aar var endnu for ham som et Mysterium, der havde sin Charme og sin Fare —.

Der disede dæmpet Halvmørke i Stuen. Gardinerne bølgede blødt mod de blege Vindusrammer.

Han lod sig vugge hen. Men med ét for han op i stærk Uro:

Man lullede sig hen i Forglemmelse, man lænede sig tilbage, hvilede i alle kære Minder, i alt det uløftede, i alt, det man havde drømt og aldrig handlet. Imedens sank man ned — —.

Han rev sig løs af denne Stue, der var saa lun, saa tilpasset efter hans Stemninger. Han hældte Vand over sine Hænder og sit Ansigt og begyndte at klæde sig om. — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

De rejste sig fra Bordet, og da deres Ben vare følelsesløse af Vin og af Stillesidden, kom de med Vaklen ind i Officersklubbens Rygeværelse. De gramsede i de fulde Cigarkasser og skænkede sig Likør.

Og straks flokkedes de om Løjtnant Clermont. De hentede Bladene fra Avisstuen. Løjtnant Weber beskrev en Tegning, der just var udstillet i et af disse Blades Vinduer: Løjtnant Clermont med en fantastisk Knebelsbart à la Kejser Wilhelm huggede løs paa en Bunke flygtende Damer. Et Fruentimmer med højrødt Haar holdt paa en Hest bag ved ham.

„De Pøbelknægte!“ raabte han. Han huggede Avisholderen i Bordpladen.

Friherre Sjökrona, som midlertidigt gjorde Tjeneste ved Regimentet, trak Clermont ned til sig i en Sofa og lagde sin Arm om hans Hals. Han saa smægtende frem for sig; men han mælede ikke et Ord.

Fra Avisstuen kom nu Løjtnant Kramer. Han var den eneste, der var i Uniform, og hans kolossale Krop syntes sammentrængt til det mindst mulige Rumfang i den stramme Vaabenfrakke. Naar han gik ned ad Gaden, bar han sin Sabel fast knuget i sin vældige Næve, som Landsknægte maa have baaret deres Tohaands-Sværd. Han bredte med Voldsomhed Avisen ud og læste i Uddrag en Smædeartikel, hvori dette infame Papir vovede at forhaane et kongeligt Fodfolksregiment:

— Fem Kvinder og tre Børn vare trampet ned af de gale Heste. Et Barn svævede mellem Liv og Død. Løjtnantens Navn var endnu ubekendt. Han, saavel som hans Ledsagerinde — en Dame af Beaumonden, en Frøken B., der nød et tvivlsomt Ry, — var kendeligt berusede. Parret syntes at have dejeuneret meget festligt i en afsides liggende Kro — — —.

Leo Clermont sprang op, og alle betragtede ham. Men han tog atter Plads, trak paa Skuldrene. Hans Ansigt udtrykte nu Ligegyldighed. Og Kammeraterne betragtede ham med Forundring.

Svenskeren stødte sit Glas mod hans: „Tak, Bror! Tak for din kække Bedrift. Det Pøbelrak trænger til en i Synet nu og da."

Og Løjtnant Weber, der var beruset, klappede Sjökrona paa de fede Skuldre: „Vi raske Landsknægte!" raabte han, „vi gode hvervede Folk!" Han styrtede Likøren i sin Hals. „*Sacra!*" sagde han og smaskede af højeste Velbehag.

Men den store Løjtnant Kramer begyndte nu med sin dybe Bas at opfordre til Ro: Det var en alvorlig Sag. Disse fordømte Aviser burde ikke ustraffet have Lov til at haane Regimentet og Hæren. Han henstillede, at man foretog en Demonstration.

Alle samstemmede ivrig. Clermont alene tav. Han tænkte bestandig, at denne Sag angik ikke Regimentet.

Afdelingens yngste Løjtnant, Baron Güldenkrantz, stod lidt borte fra de andre; et Smil lurede under hans næsten hvide Moustache. Han drejede indolent sin smidige Junkerskikkelse og drev hen ad Gulvet.

„At I gider!“ bemærkede han. „Lad blot Pøbelen skraale lige saa galt, den vil. Mig rører det ikke!“

Kramer slog Næven i Bordet: „Jeg troede, der var en lidt bedre Kammerattone i Regimentet.“ Og han vedblev, idet hans naturlige Respekt for Barontitlen dog bragte ham til at dæmpe Stemmen: „Vi er heldigvis ikke allesammen af de Folk, der kun — — interessere sig for — —.“ Han hentydede her til Baronens fremragende erotiske Evner. —

„Der er en Ting, der hedder Soldaterære!“ vedblev han til Weber. „Vi er ét Korps, vi har én Ære. Og vi staar fast, Ryg mod Ryg. Ingen skal ustraffet fornærme vort Vaaben!“

Og lige paa en Gang var Baronen en af de ivrigste. Han slyngede Ordene fra sig, idet han

stødvis vendte sig til højre og venstre; han afbrød enhver ny Taler. Eugèn Faber, der straks havde indtaget sin Plads ved hans Side, søgte at faa indført en Bemærkning: „Min Ven Duke Patton Bethume til Clayton Priori fortalte mig en Gang — — — Men han kom ikke til Orde. Forgæves anbragte han et Glas i venstre Øje; man overdøvede ganske hans spinkle Falsetrøst.

Der var stor Tummel, og inde fra Læsestuen viste de ældre Officerer deres ærgerlige Ansigter. Premierløjtnant Terkow af 4de Bataillon, — der var kommet her op for at undersøge, hvorvidt hans sidste Brochure om „Forsvar og Kristendom“ bar Spor af at være læst, — nærmede sig Gruppen, og da han fik Øje paa Clermont, blev han staaende i Døren, løftet paa Tæerne, idet han betragtede ham med Interesse og søgte at fange hans Blik.

„Min Ven Duke Patton —.“ Løjtnant Eugen Faber spærrede Munden op, han fik bestandig ikke fortsat.

Men Clermont sad vedblivende tavs og holdt en kold Cigar mellem de let skælvende Læber —
— — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

De var omsider havnet paa en Glasveranda udenfor en bekendt, meget søgt Restaurant. De valgte sig et Bord og dundrede med deres Stokke efter en Kellner. Baronen manglede. Umiddelbart udenfor Officersklubben havde en Dame raabt hans Navn, hægtet sin Arm i hans, havde svinget ham

omkring og var rendt med ham i strakt Løb om ad en Sidegade.

Nu slængte de sig i Stolene og saa mageligt ud over Publikum, nikkede til Bekendte, der pludselig fra fjerne Borde stak en Arm i Vejret og vinkede. Løjtnant Kramer sad for Bordenden, rank, bred og majestætisk. Han førte hele Tiden Ordet og bevarede bestandig sin stramme, militæriske Alvor.

Clermont trykkede sig op i en Sofakrog og ønskede sig hjemme. En uklar Frygt var over ham. Og han udfandt mange Grunde til denne Frygt: Til en Begyndelse generedes han af dette Lys, af denne Mængde Mennesker, der Bord bag Bord fortabte sig i en Uendelighed gennem Verandaens Spejle. Alle spiste de og drak, og gebærdede sig nogenlunde ens, og søgte alle at se lige overlegne, lige uforknytte, lige hæderlige ud, — alle paa den sikre Side af Samfundet: disse Journalister, Officerer, Artister, Demimonder, elegant klædte Kommisser fra et stort Magasin ved Strøget, et lille Selskab af belevne Souteneurer, og endelig Familiefædre, der til deres Paahæng bestilte enormt store Fade med Smørebrød. Deres Damer sad i Silkebluser lænede mod de bolstrede Sofarygge. De betragtede med halvtsænkede, kølige Blikke de udmejede Demimonder.

Han tænkte, at alle gik de, praktisk talt, ud fra: at dette Øjebliks Hummer og Porter, eller Whisky, eller Bernaise, eller The-Russe var noget ganske universelt og væsentligt, at ingen Forandring

i denne bestaaende Tilstand var overhængende, at ingen Lag forskød sig under dem, intet Svind bag dem lurede paa deres Fald.

Og idet han betragtede sine Kammerater, faldt dyb Tristhed over ham: De snakkede og de drak og de haanede et Pigebarn, hvis Øjne anglede efter en eller anden af Selskabet. De snakkede trygt om Affæren. Og Weber slog sig for Brystet og skreg sit „*Sacra!*“ og han tilføjede, idet hans Øjne søgte Bifald hos Clermont „*Je m'en fiche!*“

Lidt fra sad en bleg, fed, lidet elegant Herre. Han foldede de brede Hænder om et Krus Øl. Skummet stod som Fraade i det tykke, pelsagtige Skæg.

Weber sprang op „*Voila!*“ En Herre med jødiske Træk nærmede sig dette Bord, hilste og tog Plads.

„Infame Jøde!“ spruttede Weber.

Clermont blev opmærksom. „Det er Overretssagfører Jacobs,“ sagde han, „den bekendte Byggesagfører.“ De kendte hinanden flygtigt fra Skoledagene. I det samme hilste Jacobs paa ham, nikkede endogsaa.

Den lille Herre ved hans Bord blev derved opmærksom og begyndte at stirre henimod Gruppen.

„Den Karl fikserer os,“ sagde Løjtnant Faber og vendte paa sig. Men Weber gestikulerede for at komme til Orde. „Kender I han da ikke!“ Han nævnede et kendt Redaktørnavn. „Det er den Pøbelhund, der har forhaanet Regimentet idag!“ Og han rejste sig saa brat, at Stolen væltede.

Med stive Øjne begyndte han at gaa henimod Gruppen.

Overalt rejste man sig for at se til, Pigerne hvinede af Glæde og forlod deres Pladser. Redaktøren rejste sig kampfærdig, idet han holdt Hænderne i Bukselommerne. Et Par Opvartere satte deres Service fra sig og afventede interesseret Situationen.

Og endnu inden Weber havde aabnet sin Mund, strakte Redaktøren sin Haand lempeligt frem og skubbede ham fra sig. Øjeblikkelig opstod stor Tumult; hele Løjtnantsgruppen kom paa Benene, de raabte i Munden paa hinanden og støjede.

Kramer greb Leo Clermont i Armen. „Clermont,“ sagde han, „se at komme af Vejen, ellers bliver her Spektakler. De andre er ganske utilregnelige.“ Og han gik frem, raabte, at de skulde komme med ham og lade være at gøre Skandale.

Leo søgte at naa Udgangen, han kastede sig tilbage og lod det tililende Publikum vælte hen forbi ham. Det var, som tæt Mørke omgav ham indtil Skuldrene, og derover var et hvidt, flimrende Lys, der antog Former. Og han saa med ét igen hint store, blege og glatte Ansigt, der tværs over Pande og Kind bar en Stribe, fra rødt spillende over i violet. Dette Ansigt vred sine Træk som i stor Pine; men endelig stivnede det i et ubehageligt afstumpet Smil, og de store, hvide Øjne søgte hans, opmærksomt, saaledes som en døv Mand søger at forstaa med Blikket.

Men i næste Øjeblik saa han intet mere. Han tumlede, hvirvledes rundt et Par Gange. Han hørte højrøstet Tale og Kramers Stemme, der overdøvede alt, idet han opfordrede til Ro. Og han tænkte, at hans Kammerater var saa forsvarsløse, saa ilde stedte — givet fortabte, thi de saa ikke, de forstod ikke — — —

Pludselig befandt han sig ude paa Gaden. En Stemme meget nær ved ham sagde: „Ja, lad os blot komme herfra.“

Han saa op, genkendte Hugo Jacobs. Han hilste i Tavshed, og de gik sammen hen ad den øde Gade.

„Det er mørkt,“ sagde Jacobs, „og trist at gaa alene. Har De noget imod, at vi slaar Følge. De erindrer mig nok fra gamle Dage?“

„Vi er jo gamle Bekendte fra Skolen,“ sagde Leo. Han følte sig lettet over nu ikke at være alene. Han saa i Lygteskæret Hugo Jacobs Ansigt, skarpt, energisk, smalt, næsten som en Økse, parat til Hug. Og han erindrede ham fra hine Skoledage som et ypperligt Hovede, klar, overlegen, betragtende Kammeraterne som Sinker, der aldrig blev voksne. Han kendte nu ogsaa igen det blege, forstandige, lidt stikkende Smil.

„Jeg erindrer Dem meget nøje, Løjtnant Clermont, skønt De gik to Klasser under mig. Jeg husker, at De hver Morgen kom kørende i en Dog-cart. En galloneret Tjener sad med sin Ryg mod Deres. De bar altid meget brede, hvide Kraver og Deres Haar havde et lokket og frit

Fald. Ikke som nu militærisk kort. Nu og da kom en lille blond Pige for at hente Dem. Hun sad alene paa Bukken og kørte Hestene, altid med en alvorlig og værdig Mine. Hun var om Vinteren ofte klædt i en hvid Hermelinspels. De og hun lignede hinanden meget.“

„Ja,“ sagde Leo. „Det har aabenbart været min Søster.“

„Jasaa!“ sagde Jacobs og smilede. „Jeg træffer af og til Deres Søster, vi omgaaes de samme Mennesker. Og først nu gaar det op for mig, at jeg ogsaa har set hende som Barn.“

Han vedblev: „Jeg tænkte mig den Gang ikke, at De skulde være Officer. Det var altid min Vane i Skolen at udkaste mine Kammeraters Fremtidsbane. De mindede mig som Dreng ikke lidet om disse Koncertbørn, der i Impressarioens Vogn køres til Forestillingen. Jeg tænkte mig, at De vilde være Kunstner, jeg husker godt Deres fine, smaa Aquareller.“

„Ja,“ sagde Leo, „en Tid var det min Bestemmelse at blive Kunstner. Den forandrede jeg snart. Det er en daarlig Bane, den fører socialt og navnlig moralsk nedad. Man producerer for at sælge, og man drives til at sælge sig selv. Man tvinges til at fornedre sin Ide for at tækkes Parvenusmag. Bestandig har man et Publikum in mente. Min Fader ønskede, at jeg skulde blive Militær, som han. Dermed ansaa han min sociale Position for givet — og tillige sikret.“

„Jeg erindrer nu ogsaa,“ sagde Jacobs, „at

De var dygtig til Gynmastik og al Sport. Jeg ser Dem endnu for mig med en Fleuret strakt i Stød, — denne kildne, let vibrerende Klinge — — — — Jeg misundte Dem altid, at De kunde fægte. Jeg ønskede mig alle Dage disse gamle kavalermæssige Færdigheder: at ride en Blodshest, at føre en fin Klinge. Og ud fra dette Synspunkt forstaar jeg, at den militære Løbebane lokker en Mand."

Leo nikkede: „De har vistnok med deres Ord forstaaet og udtømt den hele Sag. Endnu er der nogle af os, som i Modstrid med Tiden fornemme forgangne Seklers ridderlige Betragtning. Jeg forstaar bedre hine Dages Rytter- og Fægtemestermoral end al vor Tids meget borgerlige Bekymring om Husholdning og om Frembringelse. Denne Betragtning var for mig virkelig bestemmende til den militære Løbebane.

Fra hine Tider findes der endnu hos en snæver Kreds af Overklassen et ubevidst Rudiment af Foragt for alt Kræmmerskab, for alt Arbejde i egentlig Forstand. Det er ganske faktisk. Det tunge og betalte Dagsarbejde anses i denne Kreds for simpelt, fornedrende til plebejiske Vilkaar. Det er sagtens en Rest af Rytterens Nomadesynspunkt: Naar han steg af Sadlen, drev han Hesten ind i en Havremark og lod den æde. Hvad angik fremmede Bønder vel ham?

Dette er ganske givet: Hør de Mennesker af den Kreds — de findes i alle Lande — tale om de arbejdende, om de frembringende, og om

de sælgende og omsættende Klasser — om de Klasser, der ikke, som de, blot ride og fægte og bortforpagte deres Jord, — eller administrere et Land. — — De kalde dem for simple, uegnede til Omgangsfæller, Plebejere. De fornemme endnu den blanke Klinges Privilegium i deres Slægt, en ødslere Moral, en større Ligegyldighed for den elementære Nødtørft og Næring."

„Javist," sagde Jacobs. „Det er faktisk nok. Og naar en af disse møder en Klump af den frembringende og sælgende Underklasse paa sin Vej, mod sin Vejs Retning, har han straks en Ridepisk parat."

Løjtnant Clermont smilede, tav. Og Jacobs vedblev. „Der kan naturligvis tænkes, og af enkelte ogsaa opretholdes, en Livsanskuelse, der betragter Livet ganske sportsmæssigt, som en behændig og charmant Leg henover en Bane, — en meget uforknyt stadig Risikeren dette ligegyldige Liv paa smukke Rekorder, — med kavalérmæssig Anstand, selv under de farligste Spring. Denne Opfattelse fører naturligt til ogsaa at regne andres Liv for lidet værd og til at foragte dem, der gerne trælle for blot at bjærge dette Liv.

Men hvis denne kavalérmæssige, sportsmandsmæssige Livsfornemmelse virkelig i hine gamle Tider har været bevidst og vaagen i en enkelt Kaste, da er den ganske sikkert nu i vore Dage bleget, et Genskær, og udelukkende betinget af trygge Livsvilkaar. Det indrømmer De mig sagtens ogsaa.

Men jeg forstaar megel vel, at De i den militære Bane søger en Ramme for saadanne aristokratiske Tilbøjeligheder. De vender som Militær tilbage til Hesten og til den blanke Kaarde. Legemets Ynde, Bevægelighed og Styrke bliver paany noget meget væsentligt. Og Vaabenbrug er virkelig ogsaa, naar den drives for Alvor — nemlig: Krig — farligst, mest pirrende af al Idræt.

Men allerede nu fægter man sædvanligvis med Maske, og man svøber en Læderssko om Klingens Spids. Vor Tid paatvinger enhver sit økonomiske Princip. Alt vurderes om. Der forlanges reelle Værdier. Alle Parasiter søges fjernede. Det er en Tid med sund materiel Stræben. Og man faar ikke Lov til at sigte med en sleben Kaardespids efter et af disse nok saa ubehagelige Plebejerfjæs; næppe nok med en Ridepisk."

Han tav. Ogsaa Leo gik nu i dybe Tanker gennem de mørke Gader, hvor faa Nattevandere med bøjede Nakker traskede forbi dem. Paa en Stentrappe sad en gammel Kvinde indhyllet i et laset Sjal, øjensynlig i dyb Søvn. To Mænd kom hurtigt gaaende. Den ene af dem bar en Byldt, han kastede den til den sovende Kvinde og gik videre uden at vende sig. Men Byldten forsvandt stille under Sjalets Flig.

„Maaske var det Tyve," sagde Jacobs. „Ogsaa de har sagtens deres sportsmæssige Foragt for de stræbende og slidende Arbejdere. Og paa en vis Maade er vi alle Parasiter paa denne grønne Jord, hvis Kulstof og Ilt vi gratis sluge." Han

stansede i dette Øjeblik og lod et Brev falde i en Postkasse. „Det Brev var til en Klient,“ sagde han. „Og det var et ubehageligt Brev. Min Stilling fører ofte pinlige og unoble Forhold med sig. Jeg misunder Dem alligevel Deres Hest og Kaarde og — Deres Ridepisk.“ —

De gik ad den gamle Træbro, der over Fæstningsgravene førte ind i Kasernen.

„Nu er jeg hjemme,“ sagde Leo. Han aandede dybt ud, han følte sig træt. Det gav ham en egen Tryghed at være hjemme nu.

„Jeg har lang Vej hjem,“ Jacobs sagtnede sine Skridt. „Jeg har fulgt Dem af en eller anden Grund, — sagtens mest, fordi jeg altid med Uro og Ængstelse tænker paa den Tid, da man skal hjem og stille sin Hjerne istaa under en Nats Pavse.

Men nu maa jeg altsaa sige Dem God Nat, og jeg beder dem overbringe Deres Søster min Hilsen, saasnart De ser hende.“

Clermont hørte imidlertid ikke hans Ord. Han var stanset, lammet af, hvad han saa. De havde naaet den lille, snævre Kasernegade. Dér stod paa Hjørnet fire eller fem Menige omkring en Lanterne. Og dens Lys fløj flakkende hen over en stor Bunke Skrammel, der laa væltet hen midt i den oversvømmede Rendestens Pøl. Tværs over Fliserne laa et Bord med Benene i Vejret, sønderbrudt halvt forkullet, et Par ituslaaede Stole, et knust Klædeskab, — en stor sortsveden Klump. Tøjet hang ud som et Bundt oprevne Tarme af et Kadaver.

Og da Leo løftede Blikket mod sine Vinduer

gabede to sorte, ujævne Huller ham i Møde. Et Vindu dinglede endnu deroppe i et Hængsel. Lange Tunger af Sod slikkede op over Muren fra disse Vinduer. Og fra Gadedøren ud over Fortov og Rendesten flød Vand; det dryppede ud fra Murspækkerne, rislede ned ad de forkullede Trappetrin. En af de Menige løb hen og stampede i en stor Dynge Krølhaar. Fed, gul Røg slog op om ham, og en snærende sur Stank karakteriserede Luften.

Overretssagfører Jacobs sagde: „Hvis De har Lyst, kan De følge hjem med mig, siden De nu er husvild.“

Men Clermont rystede paa Hovedet, han var endnu fortumlet, lammet; og i dette Øjeblik vakte den Tanke: at han var husvild, en Følelse af dyb Fortvivlelse i hans Sind.

„Kom og besøg mig en anden Gang,“ sagde Jacobs, hilste og gik sin Vej.

Leo Clermont gik ledsaget af Kasernesergenten op ad den halvt gennembrændte Trappe, og han saa ind i sin Bolig, der nu var et stort gabende, Hul, et forkullet Dyb, der strakte sig ned gennem to Etager. Endnu glimtede de blanke Klinger paa den fjerneste Væg, som var Mørket der knust i en Stjerne.

Og Kasernesergenten viste ham Resterne af en Straasæk, der havde været stablet op foran Gangdøren, og som formentes at have været overhældt med Petroleum.

Ida Clermont naaede den Nelssonske Gaard, et gammelt og kolossalt Hus, der tidligere havde været et af Statens Handelsdepoter. Hun kom derud ad snævre Gader og ad Broer, der førte over de gamle Havnekanaler. Og hun betragtede længe Spejlbilledet af dette hvide Hus, der i Kanalen, indrammet af det muldne Bolværk, lignede et farvet Kobbertryk bag Glas.

En Tjener lukkede hende ind. Og hans aristokratiske Ansigt udtrykte aaben Foragt, da han genkendte denne Frøken Clermont.

Ida Clermont gik op ad den brede, hvide Trappe. Hun kom gennem Dagligstuen, og dér sad hinsides mange Nipsborde og Etagérer og polstrede Damaskesmøbler Fru Nelsson. Hun vendte sit gule Ansigt om mod Ida, og hun nikkede smilende, idet hun rettede paa sit Haar, der lig en blegrød Svamp voksede over den lave Pande.

Ida Clermont gik videre ad en Trappe, der førte til anden Sal. En af Bess Nelssons Brødre kom kjoleklædt tumlende ned forbi hende, slingrede mod hende og bandede. Hans Ansigt var saa

hvidt som hans Linned. Og fra et Værelse paa anden Sal raabte hæse og ru Stemmer hans Navn. Ida Clermont formodede, at Selskabet i dette Værelse var de overlevende fra den foregaaende Dags Herremiddag. Disse Herremiddage strakte sig altid over flere Dage.

Hun gik videre; hun var vejkjendt. Hun bankede paa Døren til Bess Nelssons Værelse og gik ind.

Dette Rum var svagt hvælvet. Hen over Loftet svømmede blaa Delfiner, ganske ens, i Række, ledsagede af Maager. Hver Maage skar med sin højre Vinge et Snit af den nærmeste Delfins Ryg.

Væggene var ganske blege; slanke Pilastre, formede som Krokus, voksede mellem de store, ovale Medailloner, hvor Mennesker, ganske brune, nøgne, Mænd og Kvinder, alle i sælsomme og sørgmodige Stillinger var malet paa Kalken. De stirrede ud over en højblaa, bugtet Flod.

Vinduerne lignede hvide Gitre af Træ. Gaden udenfor syntes mørkere end Stuens Loft og Vægge, der var saa skærende blege.

Men Stuens Bund var tæt svøbt i Mørke, et lunt og blødt Dyb. Det vissengrønne Tæppe føltes under Fødderne gyngende blødt som Mosegrund, og de lave Divaner, de dybe Pudestole, betrukne med sort Fløjl, var næppe skælnelige mod de dunkle Fodpaneler af udskaaret Egetræ.

Man følte sig i dette Værelse fra Fod til Bælte tæt svøbt i lunt og behageligt Mørke. Fra Bælte til Issen fornam man sig frysende nøgen, i ren og ideal Luft.

Bess Nelsson strakte sig helst lavt nede paa den bløde, laadne Bund. Altid frøs hun, altid klaprede Tænderne i hendes Mund, naar huu bar Hovedet højere end Divanens blaa Damaskesryg.

Ogsaa nu laa hun paa sin Ryg, hvilende paa det sorte Bjørneskind. Hun strakte de smalle, lange Fødder frem under Skørtets Brus af Knipling og Silke og stemte dem mod Kaminens Rist. Strømpens Filigran syntes en Del af det fint gennembrudte Jern. Hendes Hænder, der holdt en Bog, farvedes paa Bagsiden højrøde af den luende Kaminild.

Ogsaa Ida lod sig hurtigt synke fra den kolde Region ned imellem de bløde Puder. Hun følte den guldbroderede Silke knitre hvor hun rørte.

Hun behagedes ikke af denne Stue, hvis Stil var nøje Kopi efter et engelsk Kunstblad.

Hun syntes ikke om dette tvedelte Rum, i hvis Bund man følte sig som paa et Juvelskrins Bund. De mange kostbare Sager af Elfenben og Cedertræ, den store Mængde — i Reglen uægte — Antikviteter fristede hende kun lidet. Af alle disse Værdisager ønskede hun sig alene de mange Billedværker i skønne Bind af Maroquin og Læder, som her med Ligegyldighed var stablet sammen i Krogene. Hun ønskede hver Dag at kunne tage et af disse Bind i sine Hæn-

der og, medens hun bladede sig en Vej frem gennem hin gamle, fine Kunst, føle det gule Velin glitre mellem sine Fingre.

Hun tænkte, at i hendes Liv blev der saa ringe Tid, saa ringe Plads til Kunst. Hun vidste intet om Kunst, om Kunstnere. Hendes Kreds berørte ganske andre Sfærer.

Men nu følte hun sig nedtrykt af Værelsets saa iøjnefaldende, næsten fornærmende Kostbarhed. Hun vejede, hvor store Summer her var anvendte. Hun fornam sin Uro, sin Ængstelse langt pinligere, med langt mindre Haab.

— — Dette Brev, som hun samme Morgen havde modtaget fra Hugo, Jacobs, og hvor han erklærede hendes Konto for overskredet og foreslog nærmere Aftale om et nyt Arrangement; — — — hun kom endnu ikke videre end til Kendsgærningen og dens medfølgende Fornemmelse af Ubehag. — —

Bess Nelsson vendte sig om imod hende, nikkede kort. Henne paa den meget brede, meget lave Sofa laa Rose Wahl og sov, sammenrullet som et lille Dyr.

Bess Nelsson drejede sig langsomt om paa Siden. „Ida,“ sagde hun, „kom hen til mig. Knæl hos mig og træk mine Strømper af mine Ben. Kulden sniger sig op gennem min Krop og har allerede passeret mine Knæ.“

Ida knælede ned og trak Strømperne af hendes Fødder; de var kolde, sælsomt tunge, haarde

at fatte om — som Metal. Der løb Ornamenter af Violet op over Vrist og Læg.

Ida maatte holde holde disse Fødder lang Tid mellem sine Hænder, og Veninden gyste af Velbehag.

Ida tænkte, at hun jo nu kunde bede Bess Nelsson om Raad, om Hjælp — om et Laan. Men hun erindrede en Lejlighed, da Veninden til Gave havde budt hende en af sine Silkekjoler, der var passé, — og hun tav. Og hun forestillede sig med en Frysen det lille, kostbare Skrin af Elfenben, hvor Bess Nelsson gemte sine Naalepenge, altid i Guldmønt, store gyldne Ruller, der laa svøbt mellem Bolstre af hvidt Atlask, og som altid syntes at forøges i Mængde.

Bess Nelsson slængte Bogen hen i Idas Skjød. Det var en Fortegnelse over Hærens Officerer.

„Katalogen!“ sagde hun og lo. „Jeg har sat Kryds ved de, der synes mig at have meget Blod. Men hvad hjælper denne hvide og blegsottige Bog mig nu! Nu fryser vist dine Hænder, Ida; mig varmer de i alt Fald ikke mere. Rose kan løse dig af. Hun har sikkert sovet sig ny Varme til.“

Rose Wahl rørte sig, da hendes Navn blev nævnt, hun lukkede Armene fast om sit Bryst, hun strakte Hovedet tilbage, idet hendes Læber brast i et Smil. Ida iagttog hende meget opmærksomt, hun rørte sagte ved hendes Haand. Rose Wahl sprang op, stod en Stund fortumlet, men straks knælede hun ved Venindens Side og lagde

indsmigrende sit Hovede ned mod hendes Kind. Samtidig søgte hendes Øjne at udspejde Idas Ansigt. Og da Ida vedblivende beholdt hendes Blik i sit, blev hun først bleg, dernæst rød. Ida vejede i sine Tanker, det hun havde hørt, det hun formodede om denne lille hede og uforsigtige Kvinde, der, selv nu, saa lidet formaaede at beherske sine Affekter.

Ja — Rose Wahl, denne annimalske og kælne Pige, var sikkert af de lykkelige, der aldrig vejede, aldrig tvivlede, aldrig tøvede, der glad sagde ja, der smilede sig ind i en Mands Tanker, græd sig hen i hans Favn — og en Dag vaagnede op i Undren og Angst.

Hun strøg sin Haand let hen over Venindens Kind, og hun sagde; „Er du syg, du er bleg og du ryster.“ Men Rose Wahl vendte sig forskrækket mod det venetianske Spejl, spurgte om hun virkelig saa daarlig ud og syntes Graaden nær.

„Godt,“ sagde Bess Nelsson. „Jeg har noget for, som ogsaa vil more jer.“ Støttet af Veninderne rejste hun sig og ordnede sit Toilette. Hun mønstrede sig i Spejlet, hun søgte efter karminrødt Pudder. „Ligemeget,“ sagde hun. Graa er jeg idag, lilla er mine Hænder· Quand même.“ Hun søgte en udrangeret mørkebrun Dragt frem, af sit Skab. En kostbar Broche sad endnu i Bæltet. Hun syntes meget forskrækket over at finde den dér, laasede den omhyggeligt inde i sit Skrin. —

Hun førte Veninderne med gennem lange Korridorer, gennen Køkkenetagen, hvor Borde og

Vægge var af gammelt Delfterporcellain, ad en hvidskuret Kjøkkentrappe op paa Loftet. De gik inde under det skraa Tegltag, til de naaede en stor, aaben Luge. Udenfor den var der en Platform, plettet af talløse hvide Stænk. Og de saa derfra hen over de gamle røde Pakhustage, som laa der ude, Ryg bag Ryg, lig store flaaede Dyrekroppe. Murene fældede sig graa, bevoksede med Efeu ned til Gaardenes tyste Enklaver.

Bess Nelsson sagde: „Jeg har købt fire Dueslag med deres Besætning af Pakhusforvalteren. Hans Dreng sidder nu parat ved Falddøren og venter paa mit Signal.“ Fra en Krog fremtog hun to Salonbøsser af stort Kaliber.

Hun rakte Ida en af disse Bøsser, og denne lagde den smækre Kolbe til sin Kind. Solen spillede paa Kærven som et dansende Insekt. Hun følte sig nu saa træt, saa lidende: Intet fristede hende nu: ikke Sol eller Efteraarets friske Kølighed eller denne Jagt, denne meget lovende, uprøvede Sport. — Vanskelighederne, de slemme, bestandige Vanskeligheder, fik man dog ikke Bugt med, man tabte idelig, man sank ned. — Hun saa Brostenene og Slammet, der flød mellem disse Brosten dybt nede. — Hun trykkede løs. Og fra den Tagsten, hun havde ment, sprang Straaler af rødt Støv til Vejrs. Mismodig stillede hun Vaabnet tilbage i Krogen.

Rose Wahl satte sig ned, og hun holdt et Lommetørklæde nær ved sin Mund. Hendes store, ganske glasklare Øjne søgte hviveløse, fjernt ud over Tagene; smaa Trækninger rislede gennem

hendes Krop. Ida betragtede hende i Smug, og hun grebes af en vis Sympati for denne lille forkælede Pige, der sikkert allerede nu var forraadt, ladt i Stikken, som maaske allerede nu gik i Angst, i bævende Frygt for det, der kunde tænkes at ske; — Følgen af de store, blinde Øjeblikke — Opdagelse — Fald. — Og hun overvejede, om hun skulde søge Venindens Fortrolighed, tilbyde sin Bistand, sine Raad. — —

Men hun trak paa Skuldrene. Hvad Hjælp havde hun at byde, hun som selv kæmpede paa Livet, for sin Plads, for sin Position i dette — sagtens ogsaa fortræffelige Gode Selskab. — —

Bess Nelsson viftede med sit Lommetørklæde. Og paa et af de nærmeste Tage dukkede frem tre Drenge. De bevægede sig forsigtig hen til Dueslagene, der lig Schweitserhuse laa i Række op ad Tagskraaningen. En af Drengene, der var ganske lille, græd.

„Han græder," sagde Bess, „fordi Duerne i det største af disse Dueslag hedder hans Duer. Men jeg har købt dem af hans Fader." Og idet hun lagde Bøssen til Kinden, vedblev hun:

„Jeg havde stor Lyst til at ramme ham, for at se ham rulle ned ad Tagets Skraaning. Men det er desværre ikke tilladt. Hvad tæller vel et lille Dyr, som han, mere eller mindre."

En af Drengene aabnede nu efter et nyt Signal det store Dueslags Lem. En hvid Klump syntes at falde ud, skød skraat nedad, foldede

Vinger ud, kredsede lavt over Gaardene. Vingerne smækkede som vaadt Tøj i Blæst.

Bess Nelsson trak en Halvhanske paa højre Haand, løftede igen sit Vaaben og tog Anlæg paa Lugens Karm. Hendes Næsebor snævrede sig sammen, det højre Øje blinkede i korte, faste Blik.

Der kom et lille Smeld, som af en Tændstik, der strøg. Duen kredsede urørt, højere, fjernere.

„En ny!" Bess Nelsson klappede i Hænderne til Signal. Og en ny Due, en blaa, smækker Topdurik, dykkede ud, styrtede frem og faldt til Hvile paa et Halvtag.

Smeldet lød. Der drev lidt blaa Røg, og Duriken begyndte at rulle ned ad Halvtaget, hang i Tagrenden, faldt saa dybt, dybt, og de hørte det dumpe Slag i Stenbroen.

Ida Clermont for let sammen og hun fornam en halv Svimmelhed. Hun vendte sig og gik ind i Loftrummets Korridor. Men her var mørkt, klamt, her stank af Rotter og af Skimmel. Hun trak paa Skuldrene og spejdede paany ud i den hvide, saa dybe, saa vidtaabne Luft. Et Par Fjer svævede endnu blødt ude i Rummet.

En ny Due styrtede ud, endnu én. Ida greb rask en Bøsse, sigtede og skød, ramte ikke. Hun følte sig skuffet, irriteret. Hun tænkte, at hun havde sigtet for at ramme, ikke for at dræbe dette baskende, lidt forskræmte Dyr.

Hun havde ikke Held, aldrig Held. Dette Brev, Opsigelsen — denne overskredne Konto. —

Og hun begyndte at udregne denne Konto, summerede sine seneste Udgifter op, men stansede forskrækket over de høje Beløb, der saa snart blev naaet.

En Mængde Duer svang sig nu i Kredse over Gaarden, skar hinandens Baner, søgte hinanden, slog Vingerne sammen, huggede efter hinanden med de stumpe Næb. Skønne ovale Baner, frie sejlende Sving — som Skøjteløbere paa ny Is. — — — — — — Og de faldt, styrtede ned og slog i Brostenene med korte Drøn. Ud af Pakhusets Port kom en stor, rød Hankat. Den tog Stilling bag en Skarnkasse, dens gule Øjne var fast rettet mod Lugen, hvorfra der blev skudt. Pludselig sprang den. Bess Nelsson raabte efter en ny Patron. Nen Katten var nu langt over et Plankeværk med en fed Due i sin Flab.

»Havde jeg blot en Catcher," sagde Bess Nelsson. „Det er Synd, de kønne Fjer skal falde i Snavset og til Grams for Pøbelen. Jeg kan godt bruge dem. Jeg vil lave mig en Hat helt af disse Fjer. Og Kroppene kan mine Brødre spise som Postei ved deres næste L'hombre."

Ida betragtede hende med Afsmag. Intet skulde gaa til Spilde! Det var altsaa ikke blot Sporten, det galdt, Kunsten at ramme, Glæden at trykke løs og se et Resultat."

„Det er for besværligt, sagde Bess Nelsson. „Dyrene er skræmte og holder sig paa Afstand. De dumme Drenge maa jage dem herhen. Der er over halvtredsindstyve Stykker endnu."

Rose Wahl foreslog da at strø Byg paa Brædtet udenfor Lugen. Og snart derefter sad fire — fem — syv Duer næppe tre Alen borte og nippede til de gule Korn; en stor Kropdue endogsaa paa selve Karmen.

„Se,“ sagde Rose Wahl: „Dens Øjenlaag glider nedefra op.“ Og straks saa hun det lille, sortblaa Hoved slaa ned i Brædtet og forvandles til en blodig Klump; og en anden. ganske hvid Fugl, der vilde sætte af og flyve bort, faldt om paa Siden, idet dens knuste Vinge som en knækket Fane fejede ud over Lugekarmen.

Ida greb hurtig et Vaaben og skød den.

Stadig flere! Drengene jog dem med deres Flag. Der var ganske sorte Duer, nogle som grøn Bronce, blaa, violette, de fleste snehvide. Og Dueslaget tømte sig, som dryppede dets Indhold af Vanvare ud gennem en Læk. Paa Brættet foran Lugen pølede allerede Blodet i rigelig Mængde; det stivnede i Revnerne til sort Gelatine. Dun klæbede deri, lig smaa, krumme Spaaner.

Bess Nelsson knælede bag Lugens Karm og nedskød med Omhu og med voksende Rutine de Duer, der søgte Korn paa Ædebrædtet. Hun gned de ganske hvide Kinder med sine Hænder; hun trak Hanskerne af, hun klagede over, at hun frøs endnu, sagde at hendes Fødder nu var som Is. Altid var hun halvt som et Lig! Hun tog med Catcheren de døde Duer, der laa i Tagrendens Slam, trak dem ind og kastede dem i Hob bag ved sig.

Og Ida betragtede den stadigt voksende Bunke af sammenpakkede Duekroppe, — der lignede Pantebyldterne i denne Laaneforretning, hvor — — —.

Bess Nelsson talte det nedlagte Vildt, tredive, to og tredive. Hun skød kun efter de Duer, der slog sig ned paa meget nært Hold. Hendes Pupiller fik Fasthed og Glans. Hun vædede bestandig sine Læber med den blege Tunge. Hun rev Hatten af, og Haarets hvide Spind føg om hendes Kinder. Hun tog de afskudte Kobberhylstre mellem to Fingre og knipsede dem spøgende efter Veninderne. Hun skiftede Bøsse for hvert Skud; Ida og Rose maatte lade, medens hun skød. Og Rose Wahl gik hende ivrig til Haande; hun for sammen, rystede, hver Gang Skudet faldt, hun følte Gru for alle disse døde, tunge Fugle, dette Blod, der i smaa Stænk klæbede, hvor hun rørte.

Spadseredragten omsluttede altfor stramt hendes skønne, yppige lille Legeme, der bevægede sig saa forsigtigt, med beregnet Ynde.

Ida Clermont rørtes af hendes angstfyldte Blik, der var som en halv Tilstaaelse: Ak! disse hvide Duer svang sig i frie Kurver gennem Luften, søgte hinanden, blødt strøg Bryst mod Bryst — og med ét anede de Faldet — Faldet, der forestod, Faldets Panik i hvert bævende Dun. — Og de baskede, blinkede med de blanke, smaa Øjne; nu gled en Hinde for, de sank, faldt. — — —

Bess Nelsson skød fire Gange forbi til en

stor hvid Due, der stille i rugende Stilling sad paa Ædebrættet. Den syntes intet at vide om disse Skud, dens smaa, sorte Øjne drejede sig roligt indenfor Laagenes gule Hinder. Bess Nelsson strakte sig ud gennem Lugen, idet hun tog nyt Sigte. De andre maatte lægge sig hen over hendes Ben for at give Balance. Og Ida fornam i sit Tag den voldsomme Muskelspænding i disse Hofter og Ben, der stemtes mod hendes Bryst, — indtil Skudet brast og alt løstes. Ved Idas Hjælp fik Bess Nelsson Fodfæste, hun greb Catcheren og trak Duen ind.

Den var ikke helt død. Bess Nelsson tog den i sine ligblege Fingre, og det udsivede Blod randt ned over hendes Knoer. Hun nærmede den varme lille Krop mod sit Øre og lyttede efter det hendøende Hjerteslag, der pumpede Blodet ud gennem det flodsede Brystsaar. Hun indaandede nysgerrigt den varme, syrlige Lugt og betragtede det røde Blod, der kom — — og kom — og kom. — —

Blodet — — — Hun nærmede sine Læber omtrent helt ned til dette snart ganske klare, snart tykke og mørke Blod.

Og Ida iagttog, hvorledes hendes Ligfarve veg, og hvorledes en sart Rødme, Puls paa Puls, skyllede ind under Hændernes Hud, hvorledes Blodet steg i hendes Kinder, de rødmede, hastigt, voldsomt, Næsen syntes at fyldes og de blaasorte Næsebor fik dyb Glød.

Ansigtet syntes fyldigere, Linjerne blødere,

Udtrykket varmere og blidere. Øjnene brændte i en gylden og mystisk Lue. Og bag Læbernes Blodrøde smilede Tænderne, smaa hvide og hvasse.
— — —

Ida vendte sig bort med Afsmag i hver en Sans. Hun tænkte igen, at Livet var saa svært, saa stygt, saa ganske uden Haab.

Og uden Lyd bevægedes hendes Læber af en Tanke: En Maar, en Rovmaar er brudt ind til Duerne. — — — — —

Rose Wahl trippede paa sine høje Pariserhæle rundt mellem de døde og tilsølede Duekroppe. Hun nagedes af sin egen — sin egen hemmelige Angst.

— — — — — — — — — — — — —

— — — — Nu blev et Lys synligt: et oplyst Vindu i et Hus. Dér maatte Kroen ligge. Nu blev ogsaa Møllen synlig, en sort Hat, der bar et uhyre Kors. Omridsene drev ud i den regntunge Natluft.

Og op over Himmelens mørke Skive svingede i dette Øjeblik, som et mægtigt Pendul, en Lyskegle, en lang Klinge af hvidt Lys, der sank i Hug over Markerne. Frem over Terrænet kom løbende en stor, rund Lysplet nærmere — lydløst, rapt — —.

Løjtnant Clermont vendte sig. Han saa bag sig sit Mandskab: en lang, spredt Række af oplyste, ganske stivnede, gibshvide Ansigter. Uniformsknapper og Beslag sprang blændende ud af Mørket, spejlende denne store, straalende Stjerne, der ude i Horisonten hvilede paa en Bakkes Krumning. Lyset fulgte dem, medens de løb. Og de syntes at bevæge sig bestandig paa samme Plet, aldrig at komme ud af den blændende Lyskreds.

„Holdt!" raabte han. „Fald ned fladt!"

Han kastede sig ned paa Hænder og Knæ, krøb frem til et Hegn. Der faldt i Sydost et Skud, et kort og tørt Knald. Og i det samme begyndte fra Forterne bag Horisonten Skydningens dumpe, afbrudte Mumlen, det var som Stilheden gradvis svandt. Nu og da blev Knaldene af de store Haubitzere hørlige, overdøvende al Larm, enlige og knappe, enorme Hammerslag. Og hvor Lyskasteren strøg, blev Krudtrøgen synlig, store, flammende Skyer, der rullede frem over Horisontens Ryg.

„Fremad!"

Delingen tumlede paa Benene, løb et Stykke frem, faldt ned. Paany krøb Projektørens Lys søgende over Terrænet. Det var som famlede et blindt Dyr sig med en lang, hvid Snabel frem for at søge Bytte.

Geværsalver knitrede fra Sydvest, ganske nær. Stillingen maatte nu forlades. Der kom Melding fra Hovedstyrken. Ordonansen stod oprejst og fremstødte sin Lektie i hæs Bondedialekt.

„Fald ned for Satan!" raabte Leo. „De er jo skudt for længe siden!" Ilden fra Forterne sagtnede, men Krudtrøgen drev ned over Terrænets Bækken; det var som Horrisonten brændte. Der pilede smaa Lysfluer tilvejrs og sluktes med Smeld. Nede ved Jernbanens Viadukt hoppede uden Ophør smaa Ildglimt ud fra den stejle Skraaning.

Natten var saa stille i sig selv. Efteraarets

Død laa allerede over den svampede, raadnende Jord. Al Natur tav nu og lukkede sig til. Alene Menneskene larmede og kastede Ild og stinkende Røg ud over de kolde Marker. Løs Ild, løs Larm!

„Holdt! Fald ned fladt!“

Løjtnant Clermont laa med Mave og Bryst tungt ned mod den klamme Muld, der lugtede muggent, ramt, nu ogsaa syrligt. Hist og her spirede friske Straa som i ny Grøde. Mandskabet tumlede forover, Tornystrene syntes at falde ned paa deres Rygge og slaa dem omkuld. Naar de rejste sig, vilde der sagtens være Aftryk af deres Fingre og Knæ og Knapper i Jorden. — — Hvorfor ikke ogsaa af deres Næser og deres graadige, store Munde? Jord var de jo vant til at æde og selve Markens Møg!

Efter Ordre laa de saaledes en Time.

Regnen tætnede, prikkede deres Nakker som tusinde Naale. Omsider følte de blot dette kolde Vaade som et Kompres over deres Hud.

Leo Clermont anede Hensigten med Delingens Stilling: Nu gik Snigpatrouiller frem i Fronten af dem. Og Garderegimentet, som var i Stilling dér og dèr, skulde om lidt kastes i Ilden mod de fjendtlige Skyttekæder, hvis Ild bestandig knagede løs i Sydost. Her laa han med sit Mandskab i Reserve. En eller anden Generalshjærne havde ham in mente til passende Tid. Paa en Høj nede ved Møllen holdt Generalstaben til Hest og røg Cigarer og diskuterede. Og de flyttede

deres Brikker, sendte Ordonansen ud. — Sikkert havde man det meget fornøjeligt deroppe.

Regnen brusede stille ned over deres Rygge. Draaberne fandt nye Veje til deres Hud ved Haandled og Krave, osede op fra Jorden og gennemvædede Frakke, Linned. Det var i og for sig taabeligt, at man laa her og slæbte sin Bug i Mudder, fordi de nu affyrede løse Skud langt borte. Spilfægteri det hele! Skinkamp — Brædtspil.

Men det var ogsaa Sagen, hele Sagen! Hvad andet skulde opnaaes end smukke Kombinationer, Forsøg med nye Krigsvaaben, overraskende Effekter. Det var dog hele Sagen: At man blev Sportsmænd, der tumlede et Materiale lige kyndigt, lige virkningsfuldt, hvad enten det galdt Liv og Død — eller blot en ny Rekord.

Der klang et Hornsignal. Garden retirerede nu, løb for Livet, oprevet, decimeret. — Sagtens vilde dog Garden være løbet for længst, om der var skudt med skarpt!

Og det irriterede ham, at disse Maskiner, som laa med Gevær i Anlæg, dér foran ham, ikke var indstillede til Skarpskydning, parate paa hans Ordre.

„Fremad!“

Mandskabet kom tungt paa Benene, løb kluntet frem, mange gik til Livet i en bred, vaad Grøft, de klagede sig, stansede og vred deres Bukser.

Løjtnant Clermont løb mod dem, skjældte dem ud: Hvorfor Pokker saa de sig ikke for?

Og hvorfor blev de staaende og gloede, som om de ventede paa en Badekone med et Haandklæde? Han for hen imod den lange Underkorporal, der havde sat sig paa Hug og gjorde Mine til at trække Støvlerne af for at tømme dem ud; han jog Manden op. Denne stod ret foran ham paa et Ben, idet han holdt Støvlen ved Stroppen. Der kom smaa forbitrede Grynt fra hans Strube.

De løb igen frem, satte over et Gærde, endnu et. Bestandig var disse Tjørnehække foran dem som Hurdler. Løjtnanten ansporede dem. Han drev dem frem ved Skældsord og Tungesmeld, som man ansporer Heste. Terrainet hævede sig bakkeformet foran dem, de nøgne Marker sløredes af et varmt, rødligt Mørke.

Deroppe maatte Forterne ligge. Løjtnant Clermont tænkte, at fra dem maatte Slaget sikkert tage sig imponerende ud. Man kunde staa der i Observationstaarnet som paa en vældig Krigselefants Ryg, med Staalpanser tæt om sin Krop og lede Slaget gennem Lysrillens smalle Visir.

Det blinkede nu og da deroppe. Og et Skud faldt som tør, kort Hoste fra Taarnenes Skyts. Saare lidet af Kampen kunde skelnes herfra. Det var, som var her blot tredive — og ikke Tusinder af Mænd i Marken.

Nu burde Husene deroppe i Skovbrynet brænde. Men deres takkede Silhuetter stod roligt i den tyste Nat. Skoven burde iøvrigt ligge hugget; man maatte kunne se en Kirke og endnu en Mølle, — som Skoven skjulte. Møllen vilde staa

i lys Lue, dens Vinger maatte ligne en hvirvlende Flammesol, der saaede Gnister ud over hele Himlen. Mændene dér foran burde en efter en kaste sig ned paa Knæ, give Ild, falde tilbage, tumle, skrige og vælte sig paa Siden, bløde. Blodet vilde i Straaler springe ud over Sidemændenes Fingre.

Igen blinkede det foran dem, bag et Gærde. Et Brag som af Tøj, der reves itu!

Det gav et stærkt Ryk i hans Krop, og mekanisk som efter en Ordre, gav han Kommando: „Skyttekæde! Visér 400. Skyd!“

Vaabnene raslede. Et Par skarpe, haarde Knald til venstre, dernæst en lang Række Smæld ud over Markerne — flere, rappere, Lydene kædede sig i hinanden. Han lyttede endnu, spejdede ind gennem Mørket, grebet af Øjeblikket, i Spænding som foran et vanskeligt Spring. Han krøb paa Knæ hen til det næste Gærde. Mandskabet løb frem i spredt Orden — — —.

Tæt forbi hans venstre Øre kom et skarpt Fløjt, Vand og Jord fra Diget sprøjtede op i hans Mund. Han opfattede et stærkt Knald, klart og fast over Ildens ramlende Støj. Han sprang op, hans Fingre klemte om Sablen. Igen fornam han denne lange, pibende Skæren nær forbi sit Ansigt, et nyt Knald — og igen.

Han tumlede tilbage, faldt ned paa Gærdets Skraaning i Dækning. Han hørte ikke flere af disse saa ejendommeligt faste, tørre Knald, blot de ujævnt bragende Salver. Han følte paa

venstre Haandled en stærk Svien, mærkede noget klæbende vaadt, der randt ned over hans Knoer.

Og han forstod, at der var skudt paa ham fire Gange, med skarpe Patroner, at han var strejfet af det sidste Skud og blødte. Han viklede sit Lommetørklæde fast om Haanden, rejste sig og løb efter sin Deling. Han følte sig med ét saa forsagt, saa dybt modløs og træt.

En meget høj, meget svær Herre traadte baglænds ud af Overretssagfører Jacobs indre Kontor. Han tørnede haardt imod Ida, der havde rejst sig fra sin Stol, undskyldte sig arrigt; og han huggede med sin Silkehat ind mod Jacobs, som kom til Syne i Døren, meget bleg, smilende. „De skal høre fra mig," raabte den vrede Mand; „De skal høre fra mig, om De saa har Direktion og Revision i Deres Lomme." Og han tilføjede: „De er simpelthen gal! Addieu."

Da han var borte gik Jacobs hen til Ida. „Jeg har længe set Dem vente herude," sagde han; „men det var mig umuligt at blive af med dette ubehagelige Menneske." Han strøg den flade Haand over sit Ansigt som for ved Gnidning at give det Rødme. Hans Øjenlaag, der lignede smaa Skærme af Porcellain, vuggede saa særegent bevidst over de kloge Øjne. „Kom nu herind Ida," sagde han, „jeg er for Tiden ikke nogen glad Mand. Jeg overrendes af rasende Aktionærer. De truer mig med, at de vil indkalde en ekstraordinair Generalforsamling." Og idet han fulgte

hende ind i det halvmørke, tæppebløde Værelse, fortsatte han: „Jeg er endnu Disponent for et Aktieselskab, der køber og atter afhænder Grunde i Stadens Periferi. Det er mig et meget uheldigt Tidspunkt nu, da jeg netop staar overfor store Planer, at skulle stanses af disse frygtagtige Dumrianer. Jeg er som Følge heraf meget irritabel, af og til endogsaa ganske desperat. Men Deres Nærværelse stimulerer mig som Æther. Tak, fordi De kom.“

Ida bøjede Hovedet let. Hun fugtede sine Læber for at tale, men rykvis kom bestandig nye Tanker frem, de snublede over hverandre. Hun fandt ingen Form for en Indledning. Hendes Blik søgte rundt i Værelset: Der var saa lidet at finde i dette Værelse. Blot: Mahogni, Filt — og saa denne Mand, der vedblev at betragte hende, idet hans Øjenlaag rhytmisk gled ned, som ønskede han at fornemme hende i en Række stærke Øjeblikke.

Paa et lille Bord stod en Flakon af sleben Krystal. Og hun fandt i den et Brændpunkt for sit Blik.

Endelig sagde han: „Ida bliv min.“ Han smilede, fast, klogt, der var lidt Dirren i Stemmen. Hun for sammen under en pludselig varm Strøm, der rislede fra hendes Ryg ud i hendes Krop, overalt i Ansigt, over Arme, Lænder, Knæ. Men da Jacobs i det samme rejste sig og med trætte Miner drev hen ad Gulvet, blev hun rolig og rystede paa Hovedet.

„Nej,“ sagde hun, „hvad skulde det gavne os, om det saa ogsaa skete.“

Han overvejede: „Gavne! Mon egentlig ikke netop gavne — tjene bægges Planer. Vi er ikke, men vi kan blive en Betingelse for hinandens Fremgang. Jeg trænger til Stimulans, til Deres klare Tankes Incitament, Deres Vid, Deres utaalmodige Drift som Piskeslag over min Vilje. Til at fornemme Deres Haand i min, Deres varme, faste og kraftige, lille Haand. Den skal fatte om min, som jeg en Gang saa Dem efter lang Vragen i Bundet fatte om en smidig Golfkølle, løfte den, svinge, hugge. Ida! Jeg skal drive den lille hvide Kugle frem over Banen, forbi de andres, i Syvmilespring foran de andres. Og i en uhørt Rekord skal vi naa Maal — — et lille, kantet Hul, gravet i Jorden.

Ida sagde: „Altid bryder De af, naar De flyver — og falder ned træt og uden Haab. Jeg stoler ikke paa Dem. De spotter mig, ja Dem selv, og det vi nu kunde finde paa at iværksætte sammen. De er ikke paalidelig.“

„Giv mig Deres Haand,“ sagde han, „og De skal se, at jeg kan hvile i Banens Moment med sand Spilleglæde. Med Deres Haand i min! Med Deres Legem nær mit. Ida! Vi to hører sammen. Ida elsker De mig?

„Jeg ved det ikke,“ sagde hun. „Og det er heller ikke Sagen.“ Hun kom til at se paa hans Haar, der var ganske fint, alligevel meget tæt; hun tænkte, at om man pustede let hen over dette

Haar, vilde det bølge ganske lidt, snarere strømme — — — Og hun grebes af et vagt, sanseligt Behag, dernæst af Savn, hun fornam hans Begær saa stærkt i dette Nu, rettet mod sit, rent fysisk føleligt; det var som en Sugen i hendes Blod, en Synken, et Svind.

„Hugo,“ sagde hun. „Hvorfor behager jeg Dem?“

Fordi De er blond,“ sagde han. „Fordi jeg forstaar Dem, og fordi jeg fornemmer Slægtskabet mellem Deres blonde og mit mørke Fysiognomi. Behøver jeg at forklare Dem nærmere?“

„Nej,“ sagde Ida og slog Øjnene ned.

„Rent faktisk,“ sagde han, „var en Alliance mellem os to en klog Ting. Vi er to supplerende Værdier. Vi vil være meget stærke i Forening. Vi vil være i Stand til at tjene mange Penge — siden det er Sagen.“

„Og nu,“ spurgte Ida — „nu tjener De ikke Penge? — Ikke trods Deres Spekulationer?“ —

„Nej,“ sagde han. „Jeg taber. Men jeg staar foran et stort og meget dristigt Foretagende, et stort Grundkøb. Jeg har endnu frie Hænder. Før Generalforsamlingen kan man ikke vriste Rattet af mine Hænder. Jeg er — lige meget hvorledes — bekendt med visse Ting, der er i Gære. Jeg har Kommisionærer ude paa Sporet. Vi kan faa Grundene for rimelig Pris; de, der sælge, aner ikke, at deres Jord om et halvt Aar vil være Millioner værd. Visse udenbys Kommuner ligger allerede inde i Gabet paa Hovedstadsuhyret. Inden

næste Aar vil de være slugt. Jeg har mine sikre Kilder. Men der fordres meget store Udbetalinger. Kapital maa voves, alt flydende — Reservefond — og mere. — Gevinsten er uhyre. Og den er omtrent sikker."

„Og De køber?" spurgte Ida.

Han trak paa Skuldrene. „Til hvad Nytte? Disponerer jeg nu, vil den ekstraordinaire Generalforsamling sætte mig fra Styret og sikkert endda mishandle mig. Disse dumme Detaillisthjærner aner naturligvis ikke, hvad jeg ikke kan fortælle dem. Jeg har dog antydet aabent nok. De tro mig ikke."

„Saa køb, og trods dem!"

„Og hvis nu alligevel min Kilde er falsk — og disse Parceller efter Nytaar ikke er værd deres halve Prioritering?" —

„Hvad saa?" spurgte Ida hurtigt.

„Kriminelt! Eller i alt Fald paa Grænsen af det kriminelle." Han drejede sig paa Hælen og gik hen mod Vinduet. Straks efter kom han tilbage hen til hende, tog bægge hendes Hænder. Han sagde blødt og stilfærdigt: „Ida! Jeg skal bygge en mægtig Carré af Sten og Glas og Jern derude og kalde den med Deres Navn. De maa blive min, gifte Dem med mig, eller i hvert Fald leve med mig nogen Tid, være min for nogle Aar — Maaneder, hvis De ikke under mig længere Tid — blot nogle Uger — en eneste Nat. Ida! Favn, Øjne, Mund — en eneste Gang favnes af Dem, kysses af Dem, villes — villes af Dem — —"

Ida aandede tungt. „Nej,“ sagde hun. Hun betragtede under de skælvende Øjenvipper denne Mand, der saa behersket, næsten nonchalant, sagde de lidenskabelige Ord. Han var saa spinkel, saa blodløs, ikke meget andet end Nerver. Paa en Gang erindrede hun Gordon Marshner, og alle hendes Tanker gik istaa foran dette ene fyldige og meget robuste Billede. Endnu en Gang betragtede hun denne Jøde, og det faldt hende ind, at han paa en eller anden Maade maatte være forvokset eller forkrøblet, uden at hun nærmere forsøgte at udrede i hvilken Henseende.

Hun sagde igen: „Nej, Hugo, dette lader sig ikke gøre. Og jeg troer heller ikke, vi to vil have Held i vor Alliance. Idet hun smilede dunkelt sagde hun: „De er vist ikke, hvad Gordon Marshner kalder *«a moneymaker»*.“

Han lo og hans Ansigt var nu helt muntert. „Maaske ikke“, sagde han. „Og vi tale saa ikke videre om den Ting. Men hvad nu? Hvad nu med vort forrige Mellemværende? Jeg skrev, at Deres Konto var overskredet. Penge er dyre for Tiden.“ Hans Ansigt var virkelig i dette Øjeblik en Kreditors, ubevægeligt og koldt.

„Hvor meget skylder jeg Dem?“ spurgte Ida og rejste sig. En ganske voldsom Frygt greb hende. Hvad nu, hvad nu, hvad nu?

Han tog fra et Charteque det store Bundt Regninger, hun havde sendt ham, „Jeg blev henrykt, hver Gang jeg modtog en af disse,“ sagde

han. „Det var som et lille Kapitel af Deres Liv, der viedes til mig. Se," vedblev han, „her er Skørter af Silke, — Strudsfjer og den Dragt, som De nu bærer. Stykkevis kom De til mig — Støvler, Chiffons og Deres fine, skære Linned. — Og denne Sommerrejse! Jeg fulgte Dem. Jeg saa Dem slængt paa Deres Ryg, medens Brænding brød ind over Deres spændte Bryster. Og De stod tilsidst for mig — hvid, kysk og kold — som De nu staar for mig — og ikke er min — som Deres Klæder er mine — — —." Han brød af: „Nej, tilgiv mig. Nu var jeg brutal, raa. Intet af Dem er mit. De skylder mig intet. Disse løse Blade, de smaa Breve, fyldte med Tal, som De sendte mig, disse Glimt af Dem selv, De uden Vilje, uden Tanke, lod flyve til mig, har rigeligt vederlagt det lidet, jeg kunde yde Dem."

Ida betragtede ham ængstet, pint af Skam, stivnet i Følelsen af, at der intet var at sige, intet at svare — intet at gøre — — —.

Og endelig fremstødte hun lavt: „Hjælp mig, Hugo!"

„Ja," sagde han. „De kan trække paa en Konto — som før."

Hun bøjede Hovedet: „Jeg skal tilbagebetale alt, om jeg faar Held."

„Og hvis De ikke faar Held?" Hans Smil forekom hende saa sørgmodigt.

„Saa —" sagde hun. „Hvis De til den Tid er i Live og er oven Vande, — saa —."

„Saa lad os synke i Forening,“ sagde han. Et Smil slørede hans Ansigt.

Ida skælvede. „Nej, hvorfor synke? Sørg for at blive ved at leve, Hugo!“

Han ledte i en Skuffe. „Skal jeg underskrive et Papir?“ spurgte hun.

Han tog af Skuffen en trykt Blanket. „Nu laver vi Kontrakt. Her sætter jeg Deres Navn som Skyldner, her mit som Kreditor. Her sætter jeg Summen. Hun tog Papiret og læste:

Panteobligation.

Jeg underskrevne . . . her stod hendes Navn, — erkender herved, at jeg som pur og vitterlig Gæld er bleven skyldig til . . . .

Hun saa op. „Vel,“ sagde hun, „det er godt.“ Hun læste videre:

— — Til Sikkerhed for denne min vitterlige Gæld, hvilken jeg forpligter mig og Arvinger til skadesløst at tilbagebetale min Kreditor — — — giver jeg herved denne min Kreditor Lovens Underpant i — — —

„Hvad nu?“ sagde hun. „Jeg ejer intet!“

Han nikkede. „Jovist!“ Og idet han greb en Pen, indføjede han bag det sidste Ord: Mig selv, Legeme og Vilje, Øjne, Hud, Læber, min Ære, min frie, uberørte Favn — alle mine Tanker — — —.“

„Skriv saa under!“ raabte han.

Hun betragtede ham forundret: „Er De gal?

Dette skal dog ikke gælde. Det er jo blot komisk!“

„Komisk eller ikke,“ sagde han, „det er Deres Løfte, Deres Pant, min eneste Garanti! Alene dette Brev paa Deres Favn vil være mig en ganske overordentlig Lykke.“

„Det betyder jo dog intet,“ sagde hun, tog Pennen og skrev sit Navn.

Han førte Papiret til sine Læber. „Jeg elsker Dem,“ sagde han.

„Ja, kunde jeg blot rigtig stole derpaa,“ sagde Ida og rakte ham Haanden til Afsked. — — —
— — — — — — — — — — — — — —

Hun begyndte, medens hun gik ned gennem Gaderne, at overveje Situationen; men hun fandt ingen Holdepunkter. Hun var forvirret, nedtrykt, alle de Tanker, der kom til Klarhed, var af ubehagelig Art. Hun tænkte, at man paa ingen Maade kunde sige, at hun nu havde solgt sig til denne Mand. Hun bandt sig blot til ham — ved noget mere end det Sympatibaand, der allerede bandt dem meget fast til hinanden. Om det gik helt galt, kunde hun jo ægte denne Jøde. Nej, her var ikke tale om Salg. Hun havde jo intet givet ham til Vederlag. Naar hun en Gang ægtede ham, — da først kunde det siges at være fuldbyrdet Salg.

Og hendes Skuldre sitrede Gang paa Gang i smaa nervøse Anfald: Hvorfor jog man, hvorfor higede man; hvorfor satte man sig ikke ind paa en af disse Trappegange, lagde Hænderne i sit

Skød og opgav Ævret? Her løb man omkring Gade op og ned, føjtede gennem Sale, frembød sig til Mændenes dvaske Begær, uden Længsler, uden Elskov, alene af Vane. — Hvorfor ikke hellere kaste sig ud, smide sig hen? — — Lykkelige: de ukendt fødte, de halvt sultede og uopdragede, der af Vane levede et Liv fra Haand til Mund, — og som aldrig havde Hastværk henad en Bane — følgende en lille hvid Kugle. — — —

Nu gik Grev Kolbe ved hendes Side og søgte at stryge sin Skulder mod hendes.

Og lidt senere foreslog han hende med stor Frækhed, at hun skulde gaa med ham, se hans Stuer, hans Bibelots, hans Samling af Hovedvandsæg.

Han var hende modbydelig. Modbydelig som alle disse Mænd af hendes Kreds. Bestandig søgte de Berøring med Kvinder, der ikke angik dem, siden de ikke elskede disse Kvinder.

„Nej!“ erklærede hun. „Selvfølgelig gaar jeg ikke med Dem nu. Det blev vist for farligt for mig.“

Han syntes smigret og forfulgte ivrigt sit Maal. Hun tænkte, at han ansaa hende for en let Prise: en formueløs Pige, uden Ressourcer, sagtens ikke vanskelig at underkøbe.

„Ja, jeg skal komme,“ sagde hun og lo, „naar Skoven en Gang igen bliver grøn — og jeg lever — og for Resten er den, jeg nu er.“ Men hun tænkte: at Skoven blev aldrig grøn igen. — Nu faldt alle Blade, — de ringlede fra Boule-

vardens Træer ned i hendes Hat. — — — Eller hun vilde ikke leve! Ak! at man blev ved at leve — — —.

Og igen mødte hun inde i Vrimlen denne Mand, der bestandig søgte hendes Øjne i Mødet. Igen følte hun hans Blik lægge sig til Rette i hendes — for i næste Nu at vristes ud og svinde. Hans Blik var saa mildt, roligt, trygt, dog af en egen øm Voldsomhed. Hun vidste intet om ham, bestandig intet — — —.

Man ødslede sit Liv, man gik blind — i en blind Bane, fandt intet, levede halvt — indtil en Dag. — — —

Der var i Anledning af Affæren Clermont forordnet Stabsforhør til Sagens Oplysning. Fra demokratisk Side var Krigsministeren bleven interpelleret om Sagen. Den socialistiske Gruppe forlangte energisk Undersøgelse, og selve Ordføreren for det liberale Bondeparti kom under Finanslovsdebatten ind paa denne, som han udtalte, „meget alvorlige Affære, der vidnede om, at der endnu var grumme langt igen, inden Kastevæsen og Standsprivilegier var udryddet herhjemme.“ Han spurgte Ministeren for Krigsvæsnet, hvad Meningen var; om Meningen var den, at en Officer af Folkets Hær ustraffet skulde kunne smække med sin Ridepisk i fredelige Borgeres Ansigt? Tilmed havde han ladet sig sige, at Affæren i militære Kredse havde vakt en Del Bifald, at den endog ydermere havde affødt et Par Skandaler; han fremhævede navnlig en Lejlighed, hvor en af hans Partifæller, Redaktør, havde været Genstand for grov Overlast i et offentligt Lokale.

Krigsministeren, der havde sit Svar liggende parat foran sig i Koncept, tog straks Ordet og ud-

talte sin dybeste Beklagelse af det Skete. Det var hans alvorligste Ønske og Stræben at opnaa et godt Forhold mellem Hær og Befolkning, at de Skel, der skilte Kaste fra Kaste, Klasse fra Klasse, under den nye Æra maatte forsvinde og afløses af enig Borgeraand og fædrelandstro Samfølelse. Den eller de skyldige skulde, saasnart Forhørene var sluttede, og Sagen fuldt oplyst, blive draget til Ansvar efter den militære Straffelovs Strenghed.

Der blev for Kommissionen ført en stor Mængde Vidner. De forklarede alle overensstemmende, at de havde set Sigtede, Løjtnant L. Clermont, slaa om sig med sin Ridepisk, — vistnok med den Ridepisk, der nu blev dem forevist af Retten, — og de var sikre paa at have sét, at disse Slag havde ramt. Men ingen kunde oplyse, hvem de havde ramt.

Ved privat Henvendelse opnaaede Sigtede, at hans Søster blev fritaget for at give Møde til Forhør. Hun afgav under Haanden en nedskreven Forklaring og hendes Deltagelse i Affæren undgik saaledes at blive offentlig fremdraget.

Det var den samme Auditør, der beklædte Sædet saavel i Stabsforhørene som i det Forhør, der optoges i Anledning af den stedfundne Ildebrand hos Løjtnant Clermont. Han var ganske nyansat, var som ivrig Selskabsmand paa Kammeratfod med Regimentets Officerer, og han iagttog, for at hævde sin Upartiskhed, en meget reserveret, kølig, næsten brysk Optræden under Forhørene.

Det var ganske givet, at Ildebranden skyldtes Paasættelse. Herfor talte den Omstændighed, at en Straasæk overhældt med Petroleum var stablet op foran Brandlidtes (eneste) Entrédør. Havde han den paagældende Nat opholdt sig i sit Hjem, sovende, vilde hans Liv utvivlsomt have været stedt i alvorlig Fare. Auditøren spurgte, idet han ikke formaaede at aflægge sin skarpe Tone fra Stabsforhørene, om Løjtnant Clermont havde nogen mistænkt for omhandlede Forbrydelse.

Løjtnant Clermont erklærede, at han ingen turde sigte.

Auditøren bemærkede: „Efter hvad jeg under en anden Sag, jeg har den Ære at lede, har erholdt oplyst, skal der ikke herske god Forstaaelse mellem Dem og Deres Folk. De gælder for at være meget nøjeregnende med Forseelser — hvad jo er fuldt korrekt, men som netop i denne Forbindelse har Interesse — og ved enkelte Lejligheder skal De ogsaa have udvist — jeg tør efter Oplysningerne nok sige unødvendig — Strenghed under Øvelserne. Troer eller formoder De, at nogen af Mandskabet i særlig Grad nærer fjendtlige eller hævngerrige Følelser overfor Dem?“

Leo sagde: „Jeg kender kun mine Folk i Egenskab af Soldater. Jeg ved, hvad enhver kan præstere i denne Egenskab. Deres personlige Følelser og Karaktér har jeg ikke indladt mig paa at iagttage. Jeg kan saaledes i denne Henseende ingen Oplysning give.“

Auditøren smilede sarkastisk. „Vil De saa

svare mig Hr. Løjtnant, om De tror eller formoder, at den omtalte, formentlige Brandstiftelse paa nogen Maade staar i Forbindelse med det Forhold, hvorfor De er sigtet under omtalte anden Sag?“

Leo tav. Spørgsmaalet skulde efter den Tone, hvori det stilledes, besvares med Nej. Der spurgtes blot om dette for at udtømme alle Muligheder: Auditøren vilde hurtigst muligt have Ende paa denne ganske haabløse Sag.

„Naa,“ spurgte Auditøren lidt utaalmodig, „tror De virkelig, at disse to Affærer vedkomme hinanden? Tror De, at nogen af dem, med hvem de ved nævnte Lejlighed var — skal vi sige i Føling — for at hævne sig har stukket Ild paa i Deres Lejlighed?“

„Nej,“ sagde Leo. „Jeg har ingen Formodning eller Tro i saa Henseende.“

Auditøren udsatte dernæst Forhøret, for efter en passende Tid at henlægge Sagen som uoplyst. — — —

Da Leo gik hjem fra Forhøret, tumlede han endnu med det sidste Spørgsmaal, Auditøren havde stillet, og som han selv havde besvaret benægtende. Selvfølgelig var der ingen Sammenhæng, ingen ydre konkret Aarsagsforbindelse.

Men han fornam som noget muligt, noget, der helt mystisk formede sig i hans Bevidsthed, at der alligevel var en ejendommelig indre Forbindelse mellem de tvende Forhold; som var han

Gang efter Gang tørnet mod den samme faste og urokkelige Modstand, var stanset, lammet.

Selv nærede han ingen Tvivl om, at Ilden i hans Bolig var paasat, og at den samme Mand, Brandstifteren, der sikkert tilhørte hans Deling, hin Nat under Øvelserne havde søgt at dræbe ham ved at affyre fire Skud imod ham, dækket af Mørket, bagfra. Men denne sidste Hændelse erindrede han nu kun ganske kaotisk: den mumlende Larm fra Forterne, Salvernes Knitren og disse fire skarpe Knald, korte, destinkte — dernæst intet mere. Til Tider var han ganske usikker paa, at noget usædvanligt overhovedet var passeret. Og end ikke den halvlægte Rift over venstre Haandled kunde da ganske overtyde ham om Kendsgærningen. Han manglede ethvert fastere Holdepunkt. Der var blot dette: En Nat, man laa fladt, strakt paa sin Bug i sumpet Pløjejord: Dernæst fire Knald, der kunde ligne skarpe Skud. Endelig en Rift, en Hudafskrabning, som kunde være tilvejebragt paa mange Maader.

Og han erindrede en Begivenhed, — der var fortalt ham, — fra Tiden, medens han gjorde Tjeneste i Frankrig: En Officer, en ældre Kapitain havde paa ganske lignende Maade troet sig forfulgt af en Mand i sit Kompagni. Heller ikke han kunde udpege nogen bestemt. Men da han var lidet afholdt, overhovedet galdt for en haard, endogsaa urimelig streng Overordnet, var Sagen i og for sig meget trolig. Kapitainen indberettede, at han var bleven overfaldet i Mørke af en Mand

— formentlig uniformeret som Trainkonstabel, — der havde givet ham et Slag i Hovedet. Og Mærket af Slaget var da ogsaa synligt, et stort — dybt Saar i Issen. Der blev beordret Krigsforhør. Intet Spor af den Skyldige var imidlertid til at finde. En Morgen, faa Uger senere, blev Kaptainen funden død i sin Seng, skudt i Brystet med en Revolver. En Rude var slaaet itu, et Skab brudt op, Skrivebordet sprængt og ryddet: Alligevel erklærede Korpslægen at Afdøde var dræbt ved sin egen Haand, og maatte have arrangeret alt — for at det kunde se ud, som forelaa der Indbrud og Overfald. Det var udenfor enhver Tvivl, at man her stod overfor et smukt Tilfælde af Forfølgelsesmani, og at den Syge selv havde tilrettelagt de Omstændigheder, der indicerede visse Farer, han tænkte, truede ham paa alle Sider, — ja endogsaa havde bibragt sig selv Saar, endelig dette Kugleskud, som endte hans Liv.

Reservelægen, der netop i disse Dage — i Anledning af Ildebranden — repeterede Historien for Løjtnant Clermont, sendte ham paa dette Punkt af Fortællingen et forsigtigt Sideblik. Han var en lille, før Mand, var Bondesøn, hvorover han var meget stolt; i det hele meget selvbevidst, — efter den almindelige Mening en lidet behagelig Mand at omgaaes. Han sluttede saaledes, idet han mellem hver Sætning snusede Luften ind gennem Næsen:

„Saadanne Psykoser turde næppe være sjældne og burde i særlig Grad ventes hos Militære. De

forudsætte altid en Selvovervurdering, eller i alt Fald, at vedkommende Individ ønsker af al Magt at hæve sig ud fra Masserne, som tilhørede en særlig Kaste eller lignende, og at han for denne Selvhævdelse ikke har noget virkeligt Program eller overhovedet noget fornuftigt Grundlag. Selvfølgelig bringer Livet saadanne Personer mange Skuffelser. Overalt støde de paa Modstande, eller de skabe sig selv Modstande. Og da de aldrig tilregne sig selv deres bestandige Uheld, tro de sig omgivet af Fjender, truet paa alle Kanter, miskendte, forfulgte. For en Militær, — der i vort lille Land navnlig i vore Dage, af Livet høster ringe Anerkendelse, som vurderer sig selv alene paa dette faktiske: at han endnu har en vis Magt, en vis Komando, Charge, — for ham ligger denne Skæbne meget nær.

De vil i alt Fald indrømme, at man i disse Tider indenfor den Klasse Mennesker, om hvilke vi taler, de Militære og overhovedet den gamle Overklasse, adskillige Gange kunne iagttage ejendommelige Fænomener, der betegne en degeneret Klasses, nervøst reducerede Typers Forsøg paa at hævde sig overfor en fremmed og fjendtlig, sejrrigt voksende Bevægelse. Saadanne Fænomener er mig forstaaelige; men jeg maa bestemt betegne dem som sygelige. Og Samfundet er ikke tjent med at have dem gaaende løse. Vi moderne Læger bryde jo i det Hele afgørende med den gamle fordærvelige Praxis: ved Stimulanser at forlænge Dødskampen for dem, der dog skal og

maa dø, — ud fra den Betragtning: at først og fremmest de sunde og dygtige skal have Plads til at leve.“ —

Han tav stille, idet han beholdt Munden aaben i et Smil, der godt kunde betragtes som uforskammet.

Leo hørte ham i Tavshed og sagde ham derefter ikke imod. Hans Uro var blot vokset ved Lægens Fortælling. Han iagttog herefter under Øvelserne ganske anderledes opmærksomt sit Mandskab; bestandig søgte han for sig selv, uden fremmed Mellemkomst, til Bunds i denne Sag. Han konstaterede, at der virkelig ved en bestemt Lejlighed, en Fægtningsskydning faa Dage forinden det formentlige Attentat, var tilbageleveret fire skarpladte Patroner mindre end den Beholdning, som der efter den stedfundne Optælling burde være. Dette skyldtes en Underbefalingsmands Forsømmelse. Men det lod sig ikke bestemme, hvem af Mandskabet der havde beholdt disse Patroner, og de formentes derfor tabte under Skydningen.

Leo søgte ikke at forandre sit Forhold til sine Folk. Han saa ingen Grund til nu at opgive sin Stilling. Han havde bestandig ringe Sympati for disse Mænd af meget lav Kaste, Stadens laveste Underklasse, der i enhver Retning var dybt sunkne og ikke ved Soldaterlivet vandt i Friskhed og Kraft. Og han tænkte, at ved de sociale Lagforskydninger blev det næppe disse, der kom opad. Ogsaa de vare degenerede, ødelagte af slet Luft, Alkohol, Sygdomme. Han ventede

sig intet af dem, opgav blot ikke sit Forsøg paa at tvinge dem til blind Lydighed. Han havde ingen Agtelse for dem, nærede ingen Medlidenhed. naar de ømmede sig under de trættende, milelange Marscher: Marschen var ens for ham og for dem. Selv bar han Strabadserne med Fasthed, søgte endog at trække dem ud over det sædvanlige, overtalte sig selv til at tro, at disse Øvelser var en fin og ædel Sport, hvor det galt at sætte en yderlig Rekord.

Men hans Uro svandt bestandig ikke. Han var efter Branden flyttet ind i en ny Lejlighed. Af den betydelige Assurancesum begyndte han saa smaat at købe sig nyt Bohave. Men sjældent fandt han et Stykke, der behagede ham. Han forbavsedes og følte sig fremmed overfor denne nye engelske Kunststil, de retvinklede Møbellinjer, de nygothiske Mønstre og Profiler. Men heller ikke hos Antikvitetshandlerne fandt han Sager, der tiltalte hans Smag. Alle disse gamle Mahogni- og Egetræsting havde tilhørt Mennesker, der intet havde at gøre med ham, døde, glemte Folk, hvis Minde for ham intet betød. Og han vragede bestandig, købte lidet. Han tænkte, at han vanskelig fik sig et Hjem igen.

Han gik nu helst for sig selv, var ordknap og tillukket, afmaalt i Tjenestesager, undgik Kammeraterne, der endnu søgte at fejre ham som Regimentets Helt. De saa ham gaa Ture ud over de nedlagte Bastioner og over Glaciets Volde, der hinsides Fæstningsgraven omgav Kasernen, Sta-

dens gamle Citadel. Hans Holdning forekom dem sløj, umilitærisk; med en kold Cigar i Munden slentrede han afsted, idet han holdt Blikket fæstet paa sine Støvlesnuder. Sablen slæbte efter ham og pløjede de faldne Blade op. Nu og da vendte han sig og fløjtede efter sin store danske Dogge, der nylig paa Kennelklubbens Udstilling havde taget første Pris.

Og Dyret kom springende ned ad Voldskraaningen, hvor Hunde ikke maatte færdes. Han bøjede sig og strøg den let over det blaasorte Skind, og det tavse, trofaste Dyr søgte hans Blik. —

Regimentets Damer fandt ham interessant og gik ud for at møde ham.

I Begyndelsen af Oktober blev Regimentets Officerer tilsagt til en Fête, som den tidligere Krigsminister lod afholde i Anledning af en fremmed Prins' Besøg. Denne Prins havde tidligere som Løjtnant gjort Tjeneste ved Regimentet.

Leo Clermont, der siden Affæren undgik Selskabelighed, var ved denne Lejlighed nødsaget til at give Møde, saa meget mere som den afgaaede Krigsminister var en Svoger til hans Slægtning Friherreinde Staël-Winterstein, og han allerede oftere havde været Gæst i dette meget fornemme og meget rige Hjem.

Men da han ved denne Lejlighed kom ind i det gamle Palais' glimrende oplyste Salon, fornam han for første Gang herinde en ganske ejendommelig kold og trist Atmosfære, der berørte ham fremmed og ubehageligt: Parketgulvet var saa glat, Tæpperne umaadelige, øde Flader, — man følte det haarde Gulv gennem dem. Væggene var saa blege; der var alt for mange Spejle, det var, som alt i Salen udløste sig og efterhaanden svandt gennem Spejlene: som trak kold Luft ind gennem disse

hvide, aflange Dybder, indrammede af smalle Guldbaand. Alt blev saa stofløst og blegt: Krystalkroner, Bordenes Sølvopsatser, de hvide Stole, de falmede Slægtsportrætter. — Her fandtes ikke Tusmørke, ikke skyggede Kroge, hvor man kunde staa gemt og se til. Enhver Yderside præsenterede sig dadelløst i det blændende Krystallys — og man skelnede intet uden Flader, stillede mod Flader, Linjer — aldrig et Fysiognomi, aldrig en Karakter, alene: Totalet.

Menneskene gik med øvet Forsigtighed henover det glatte Gulv og undgik at berøre hinanden. Ingen talte højt, dog heller ingen helt sagte, ingen gestikulerede. De samlede sig i smaa Grupper, de talte en ad Gangen i hver Gruppe, enkelte gik med Alvor fra Gruppe til Gruppe, sagde et Par Ord hvert Sted, smilede én Gang hvert Sted, nikkede og udstrakte en lang, smal og hvid Haand.

Løjtnanterne stod i deres Galauniformer, vogtende paa hinanden, de holdt endnu Chacoten under Armen. Og de unge Damer stod for sig selv; deres Øjne søgte ligesom i Tanker ud over Kredsen, men ubemærket snappede de hist og her glimtvis et Blik, et Smil. De samtalede uafbrudt, de undgik med Omhu enhver Pavse. De nævnede hinandens Fornavne — — Ese og Ada — Hortence og Berete — — —. Gamle Damer, svære og magre, visne og blomstrende, sad tungt paa umagelige Empirestole og betragtede med kloge Blikke de unge, der stod.

Selv Prinsen stod. I Salens Centrum havde

han stillet sig i sin sædvanlige Fotografistilling, let foroverbøjet, hvilende paa venstre Ben og støttende sig til den sølvblinkende Sabel. Han konverserede Friherreinde Charlotte Staël-Winterstein. Den store, blonde Friherreinde saa bestandig ud over sin egen venstre Skulder. Leo tænkte, at hun maatte se Menneskene derude som hinsides en rund Høj af Sne. Hun smilede bestandig, hendes Tænder perlede bestandig mellem de fyldige Læber.

Og Spejlene fordoblede disse Smil, disse Uniformer, Robernes lyse Atlask, det høje Lys, de sagte Bevægelser — Spejlbillede bag Spejlbillede — til alt randt ud og svandt — —.

Løjtnant Clermont førte Paulina Mourell til Bords. Hendes Arm hvilede uden Vægt i hans, han skimtede hendes fine Profil, hun drejede nu Ansigtet imod ham, og han saa Spisesalens Krystalflammer samlede i hendes Pupiller: to kolde Lys. — De satte sig til Bords. Paulina spiste lidet, rørte næsten ikke sit Glas — — disse Glas, der stod langs det hvide Bord, svulmende fyldte med Glød, de syntes ham lig store Hjerter, der sugede til sig al Væske, al Farve, al levende Lue.

Paulina Mourel talte, hendes Stemme var uden Klang, hendes spinkle Skulder, der bestandig undgik at røre hans, var ganske hvid. Disse Skuldre og Brystet, der var saa fuldt blottet, syntes ham lidet levende; den blændende Hud var som frossen. Han anede en Manøvre af den blonde Baronesse: at han nu førte denne purunge Stamhusarving til

Bords. Baronessen protègerede aabenbart endnu dette fortvivlede Parti.

Paulina vendte nu og da sine Øjne mod ham, smilede ogsaa nu og da. Smilet og Blikket syntes naturligt; og han anede en enkelt Gang endog et Skær af Glæde i dette mejslede og kolde Ansigt. Og han forestillede sig, at der alligevel bag den slebne Glasur brændte en lille Pigesjæl i hede, blot halvt bevidste Længsler. Men da han paany søgte hendes Blik, veg de blonde og kølige Øjne skræmte bort og søgte Hvile i et af Salens Lyscentrer. Hendes Hænder var blide og sikre som før, hendes Hud uden Skælven — kold, glat, haardfrossen. Men Leo Clermont forstod af Instinkt hendes Tanker; han sænkede sit Blik i Frygt, i stum Sympati.

Da han senere fra Rygeværelset, hvor Prinsen opfriskede Kaserne- og Krigsskoleerindringer med de gamle Kammerater, kom ind i Salonen, lagde den blonde Baronesse sin Arm i hans og førte ham hen til en Causeuse, der, ligesom i franske Skuespil, var skjult bag Viftepalmer.

Hun bøjede sit høje, ganske mælkehvide Bryst tæt mod hans Skulder. Der var en egen Friskhed over hendes yppige Figur. I hendes faste, gule Haar funklede et Diadem. Hun vuggede, medens hun talte, sin Overkrop i lad Rhytme.

„Hør nu, Clermont: De viser Dem for lidt; det er nødvendigt at vise sig i vore Kredse, — langt nødvendigere end at gøre sit Navn berømt ved krigerske Bedrifter. Jeg nævner tidt Deres Navn

for mine gode Venner. For lidt siden gjorde jeg Prinsen opmærksom paa, at De var tilstede, men da jeg søgte Dem for at forestille Dem for Hans Højhed, var De forsvunden i Vrimlen. De maa ikke forsvinde i Vrimlen, kære Ven.“ Og hun lagde sine milde Øjne med Venlighed i hans.

„Ida ser vi aldrig,“ sagde hun. „Ida er helt gledet fra os. Hun er kommen ind i en Kreds, som jeg slet ikke kender; men som jeg ikke troer godt om, og som ialt Fald staar betydeligt under vort Niveau. Jeg har set hende færdes alene med Mennesker af den Kreds paa Cykle og ved Sport, — i Selskab med Damer, der har Ord for at være Flaner, og med disse lidet tiltalende Kavalerer: vort Pengearistokratis Sønner, der klæde sig efter engelske Moder og bilde sig ind, at de er Landets første Gentlemen. Jeg har endogsaa set hende spadsere med en Jøde. Hos os ser vi hende aldrig, skønt jeg har sagt hende, at mit Hus stod hende aabent og ofte bedt hende komme og spise hos os, nu da vi paany har fast Residens her i Byen. Men nej! Vi har ingen Ida set. Hun mangler desværre en vis Standsfølelse. Hun har en vanskelig Natur.“

„Ida har vel *sine* Planer,“ sagde Leo, „jeg blander mig ikke i hendes Planer. Ida er klog og ved, hvad hun indlader sig paa. Hun maa have sin Frihed.“

„Jeg har selv en Gang baaret Navnet: Clermont,“ sukkede Friherreinden. „Nu er du og Ida de sidste af det Navn. Stol paa, at du i mig har

en Støtte. Og jeg har virkelig Indflydelse paa endogsaa meget høje Steder. Du bør komme ved Hoffet. Du har Navn, du har Optræden og Ydre. Jeg kan uden Besvær skaffe dig en Hofcharge."

Leo rystede smilende paa Hovedet. Hendes Blik fik nu et saa mildt, saa moderligt, omsorgsfuldt Udtryk; det smertede ham. Han tænkte paa, at hun var barnløs, og at hendes Mand var gammel og allerede affældig.

„Vi bør virkelig sige Du til hinanden," sagde hun. „Vi er jo af samme Blod. Hav lidt Tillid til mig. Jeg har mine egne smaa Planer for med dig." Og hun smilede igen, idet hun saa henimod det Sted, hvor Paulina Mourell stod mellem de unge Damer, seende stift og koldt frem for sig. Og den lille gyldne og hvide Kop af Porcellæn, som hun holdt mellem sine Fingre, syntes en Del af hendes saa hvide og glatte Person, der om Skuldre, og Midte omslyngedes af smalle, gyldne Baand.

„Din Lykke er gjort dér," sagde Baronessen: „Glans, Karriére — og et rigt Stamhus. Jeg skal se Slægten Clermont blomstre paany."

Leo smilede: „Hvem kan vide — —," sagde han. Og han bøjede sig lidt senere for Stamhusarvingen. De dansede ud sammen. Han mærkede ikke hendes Legeme i sine Arme; hun saa bort over sin venstre Skulder; men han fornam hendes korte og anstrængte Aandedræt som en let Bølgen i deres Dans.

Han førte hende til Sæde. Og Dansen gled bestandig regelmæssigt, dog graciøst hen over det glatte Parketgulv. Løjtnanterne gik ranke omkring som Ordensmarskalker; alt var saa dæmpet, saa roligt, saa ganske uden Lyde.

Kun Madame Heloïse Duchêne fejede sit enorme Slæb i vide Cirkler hen over Gulvet. Hun var nøgen til Bæltet. Blot var fra dette Bælte smalle Silkebaand spændt op over hendes mathvide Bryst og forenedes i Brillanter over de slanke Skuldre. Hendes Fransk klang lydt gennem den dæmpede Konversation. Hun raabte efter sin Mand, der duknakket og vissenblond borede sig ind i en Gruppe af Legationens Spidser.

„Venez-ici Monsieur Coco!“

Prinsen kom fra Rygeværelset. Han førte sig nu med langt større Sikkerhed og Elegance end i de Tider, da han ganske ung, barnagtig og nyfigen lod sig trække ud paa Svir med Regimentets Løjtnanter. Hans hurtige Blik sprang ud over Salen, og al Samtale syntes at stivne. Men Prinsen trak Vejret, som om han snusede gennem den svære, buede Næse, og uden at se sig om gik han hen til Madame Duchêne, bøjede sig; de dansede ud. Alles Øjne fulgte det dansende Par. — —
— — — — — — — — — — —

Leo Clermont fulgte Frøken Paulina Mourell til hendes Vogn. Den bjørneskindsklædte Kusk syntes at maatte knuse Karethens fine Glasæske ved sin Vægt. Porten var som en sort Kistc uden

om denne Glasæske, hvor Frøken Paulinas lille, hvide Skikkelse nu sad forvaret mellem Bolstre af hvidt Atlask. Hun nikkede — det var som hun tøvede, ventede et eller andet, der nu kunde ske. Der var en sælsom Ulmen i hendes Blik, og Leo betragtede hendes lille skønne, rosenrøde Øre, der laa helt blottet af det ganske lyse Haar. Ja — nu ventede hun sagtens — lyttede og ventede — maaske endog i Længsel — et Ord om — Gensyn — om — — —.

Han for tilbage. Hans Tænder stemte sig fast sammen. Han følte ganske voldsomt den gamle lammende Frygt. En isnende Træk føg gennem Porten — Vogndørene klaprede; Karethernes Lys jog forbi; endnu saa han en lille hvid og spinkel Pige, der bøjede sit Hoved let og et Sekund lod sine Øjne hvile i hans. De sorte Portfløje smækkede i og han fornam intet mere uden et firkantet nøgent Rum, en osende Portlygte — — — — — — — — —

Han gik tilbage op gennem Salene. Den dumpe Summen af Tale steg og sank omkring ham. Ved et Instrument sad Baronesse Staël-Winterstein. Prinsen stod bøjet over hende og vendte Nodebladene. Men Leo fornam ingen Toner.

Han gik videre og han kom ind i et stort Rum, hvor elektriske Lamper under Skærme brændte lavt over et meget stort og masivt Bord, betrukket med grønt Klæde, omgivet af Bandter.

Og omkring dette Bord bevægede sig stilfærdige Skikkelser. Han skimtede deres Aasyn, ganske hvide, naar de en efter en dukkede frem, bøjede sig over den grønne Flade; deres Isser var hvide og blanke som Kupler af Porcellain, deres Fingre tynde, ganske blegt gule. De stødte med lange, glatte Stokke efter Kugler af drejet Elfenben, som ved Stødet pilede frem, ramte andre Kugler, sprængte deres Stilling, prellede tilbage og randt, sagte, som en Draabe Vand rinder ned ad en Væg, laa endelig fast. — — — Og den Spillende rejste sig, hans hvide Ansigt svandt ud af Lysradien, han vendte sig, og Halvmørket tog ham bort.

Men en ny bøjede sig ned, strakte sin venstre, hvide Haand og stødte. Leo kendte dette Ansigt, et meget kendt, meget ofte fremstillet Ansigt, — han saa det nu som et Portræt malet i sort og hvidt — en Nicholsonsk Studie. Og han kendte disse andre en efter en, som de bøjede sig frem over Billardet og stødte disse glatte Baller over et grønt Klæde, indtil de stansedes af en Bandt, prellede tilbage og carambolerede med andre Baller.

De var alle af den samme Gruppe, det samme gamle Parti, hvis politiske Magt nu var udslukt. Disse Ansigter havde han saa ofte set over Tribuner, paa Rigsdagens Talerstole. Paa dem alle læste han det samme Udtryk af mæt Erfarenhed, af uforstyrrelig og behersket Tilfredshed. De var næsten alle Oldinge. Deres Ansigter var visne,

hver af Hovedets Knokler blev synlig og de hvide Manchetskjorter fortonedes i Halvmørket for hans Betragtning til smalle, buede Brystkasser, Mørket snørede sig ind om Underliv og Hofter — — —. Og naar de vendte deres Ryg imod ham og bøjede sig, blinkede Lyset i de tvende stjerneformede Kammerherreknapper, der lig smaa gule Søm, syntes hamrede ind i det sorte Klæde.

De talte dæmpet om Politik. Nu og da klang et Glas — eller et slebent Krystal fangede et blinkende Refleks af Lys.

Friherre Staël-Winterstein vendte sine svage Øjne mod ham, lagde sin tynde Haand i hans og talte om Affæren, roste Løjtnanten for hans Mod, for hans Forstaaelse af den militære Æres Fordringer. Han smilede sarkastisk og sagde: „Tiden har forandret sig, siden jeg havde den Ære at beklæde Krigsministerens ansvarsfulde Post. Under den nuværende Ledelse finder De sikkert ingen mild Bedømmelse af Deres Bedrift. Min Sympati har De.“ Han forestillede Leo for de andre; mange tørre og blege Fingre fattede i hans.

Han saa dem spille dette Spil indenfor en snæver og bolstret Ramme — med Alvor og rolig Energi. Naar en Bal med et Suk sank og forsvandt i et af de gabende Hjørnehuller, bøjede de sig med Verdensmandssmil og tog den faldne Bal fra Beholderen. Og de spillede videre med samme Ligevægt, samme rolige Tilfredshed.

Luften sløredes af den drivende Røg, nu og da viftede en Haand efter denne Røg. Et gammelt Ansigt nærmede sig til hans, sagde intetbetydende Ord — og smilte vist og mæt. Og han skimtede paa Væggene gamle muldne Gobelins; store falmede Ornamenter i Rokoko vred sig i matrød Lue under Loftets Mulm. Kuglerne randt over det uforanderlige grønne Plan. Hver Kugle slæbte efter sig en lille seglformet Skygge — — — —
— — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

Leo Clermont fulgtes hjem med den store Svensker, Løjtnant Sjökrona. Og Svenskeren, hvis Ansigt var gyldenblond glinsende som Punsch, slog ham paa Skuldren og kaldte ham „Hr. Kammeraten.“ Han var stolt over at kunne kalde ham Kammerat! Der var ikke mange i dette Land, han kunne lide. Og Leo tænkte paa det svenske Lands store blonde og elegante Junkere, der altid var grands seigneurs, altid noble, selv naar de udenfor Sommertjenestens „Möter“ førte Bogholderi eller kontrollerede Spritforbrug.

Gaderne var mørke og tyste. Og han fornam det Ukendte tungt og nedtrykkende i den ramme, vaade Natluft.

Og da Svenskeren erklærede, at han for alt det nu ikke vilde hjem og ønskede Oplysning om Steder, hvor der var mere Spiritus og skikkeligere Fruentimmere end disse smaa. fine Angorakatte af skørt Porcellain — gik Leo Clermont taknemlig

ind paa Galskaben. Men det viste sig, at Svenskeren kendte Byen og de Kaféer, hvor man slap ind ad Bagdøren efter Lukketid, langt nøjere end han selv. Og han tænkte i smileade Fortvivlelse, at han var fremmed i denne By, Udlænding i dette Land, Emigrant.

Ida Clermont havde modtaget Opfordring til at deltage i den halvaarlige Tennisturnering, der i Begyndelsen af Oktober afholdtes paa Sportsklubbens Baner.

Hun indfandt sig den paagældende Dag tidligt paa Formiddagen i Klubbens Pavillon. Det var mørkt og regnfuldt i Vejret, og Turneringskomitéen tænkte allerede paa at aflyse Kampen. Men lidt senere klarede det op, og de opblødte Baner blev efter passende Behandling erklæret for brugelige.

Ida traf sin Modspiller: Gordon Marshner. Han kom slentrende hen imod hende, førte Fingeren til sin Cap, nikkede. Han havde været bortrejst i nogen Tid. Han havde været i Hamborg og i Stettin for at bese Svineslagterier. Han fortalte om disse Ture. Og han beskrev til Sammenligning de kæmpestore Slagterier, han besad i Chikago. I teknisk Henseende stod de endnu højere end alt, hvad han paa sin Studierejse havde set. Alt dreves elektrisk: Svinene kom flyvende hid, hængende i venstre Bagben, førte langs en Skinne under Loftet. Og de passerede en Slagter, der

blot løftede en Kniv, jog den ind, meget præcist i Halsaaren paa Dyret, og Blodstraalen sprang frem som af et Rør, gød sig ud i en Beholder. Men Svinekroppen fløj videre, styrtedes i kogende Vand, videre i Lage, fra Proces til Proces!

„Ja," sagde Ida, „vi Mennesker føres ogsaa paa en Maade svinebundne langs en Skinne — til vi dø —."

Han opfattede ikke hendes Ord, han betragtede hende et Øjeblik med Interesse. „Nu rejser jeg snart herfra," sagde han. „Her er for længst ikke mere for mig at se."

„Er her ikke?" spurgte Ida. Og hun lod sit Blik spille mod hans.

Han rynkede sine Bryn. „Nogle Maaneder bliver jeg dog endnu," sagde han. „Det skal glæde mig at spille mod Dem idag."

Der var en stor Skare Sportsinteresserede samlet. De trykkede sig tæt mod Staaltraadshegnene. Damer kom langsomt cyklende op gennem de lange Gange mellem Banerne. De sprang af, stod lænet mod Cyklen og spejdede efter Bekendte.

Himlen blev stærkt blaa, spættet af runde hvide Skyer. Inde paa Fodboldtbanen pippede de gule Straa op af en Sø, der var dybere blaa end Luften, spættet med drivende Hvidt.

Der kom bestandig flere Mennesker: Maria, Therese Kramer kom gaaende paa høje Hæle, klædt i Lilla, ledsaget af tre Kavalerer i Redingote og Silkehat. Hendes Forlovede, den pommerske

Amstdommer kom bagefter i Regnfrakke og Galocher. Ogsaa Broderen, Løjtnant Kramer, indfandt sig, han var i Uniform, stænket til Kraven efter et voldsomt Cycleridt mange Mil i Tjenesteanliggende.

Ida Clermont stod paa Klubhusets Balkon og saa dem komme. De vinkede op til hende. Flere og flere kom. De kendte alle hinanden. De faste Tomands- og Firemandshold mødte op samlede. Bess Nelsson kom. Hendes lille Ansigt pressedes opad af en stor Pelskrave. Hun slæbte sin Kjole i Vandpytterne. Hun fulgtes af den lille gule og sorte Violinvirtuos, i hvis Selskab hun nu altid viste sig. Hun talte meget højt Italiensk med dette stygge og spinkle Menneske, paa hvis Fingre mange Diamanter brillerede,

Drenge i Sportsdragt forsøgte en Cyclepolo paa Terrainet foran Pavillonen. De fire Sportsbrødre Fock, alle ensklædte i graat, med Gamascher og korte Whiskers sad i Rad paa en Bænk medens deres halvvoksne Søster stod nær ved dem, belæsset med deres Overtøj.

Herrespillerne kom ud paa Banen, ligegyldige som Toreadorer. Deres nøgne Arme vare blaafrosne; Skjorternes Flonel lagde sig klamt om Ryg og Skuldre. De raabte til en Ven blandt Tilskuerne, greb Cigaretter, der blev knibset ind til dem gennem Staaltraadens Masker.

En af dem hvirvlede sin Catcher til Vejrs, fangede den. Klubbens Sekretær Overretssagfører Jacobs besteg Dommerforhøjningen: Spillet begyndte.

Ida saa paa Banen lige under Balkonen Frø-

ken Hahn, denne meget feterede, meget originale Pige, der spillede skønnest af alle. Hendes tynde Drengekrop kastede sig drevent ud i Banens Hjørner. Hendes Smidighed var overraskende, der var en sælsom pervers Ynde over hendes Spil, og de store kolde Øjne antog nu og da i Kampens Epoker Glans af Galskab; hendes bredt svulmende Mund spærredes op. Tandraderne blev synlige — to hvide Kamme omgivne af blodrødt. Og hun styrtede sig over Boldtene som en Glente i Flugten styrter mod en lille hvid Fugl.

Ida Clermont gik gennem Laagen ind paa den Bane, hvor hun skulde spille. Banen var halvtør, havde en elastisk Fasthed, der behagede hende.

Hendes Modstander kom nu, klædt i hvidt, med et sort Silketørklæde svøbt om Livet, frem hinsides Nettet. Han løftede et Bundt i Vejret, løste en Snor, og de tolv snehvide, nye Boldte, sank mod Gruset, prellede af og pilede fra hinanden ud over Banen, lig flygtende smaa Kyllinger. Ida tog en af dem i sin Haand, de var saa dunede, saa delikate.

Oppe paa den højblaa Himmel drev hvide, kuplede Skyer.

Gordon Marshner nikkede, rettede sit Blik fast mod hendes, bukkede sig rask, snappede en Boldt: „Play!“

Ida var parat, nikkede. — —

Catcheren hvirvlede tilbage, sank i et Hug, og hvilende i Slagets Kraft sprang han frem til

Nettet, stod dér sammenkrummet, anspændt og holdt Catcheren oppe under Hagen.

Ida naaede Boldten langt forbi Grænsen ved i næsten vandret Stilling at stemme Catcheren mod Jorden; men Boldten fik en buet Flugt, og hun vidste, at han vilde hugge den død for hendes Fødder. Og nu drev han ogsaa netop dette Slag tilbage over venstre Skulder: Boldten strejfede Nettet, faldt ned som spiddet paa en Naal, roterende paa Pletten. Hun trak paa Skuldrene og drev tilbage paa Plads.

Han greb en ny Boldt. „Play.“ Med voldsom Kraft slog Boldten mod Jorden, hun løb, naaede den, nu sprang den mod de klingende Strenge, hun trak med en lille Drejning Catcheren opad, fornam, at Bevægelsen riflede sig gennem Musklerne i hendes Haandled; Boldten strøg tilbage, faldt — dér var den igen, — langt til venstre. — —

Og hun beregnede næppe mere. Hun gav sine Lemmer, sin Ryg, sit Blik fri; og de bevægede sig lynsnart af aargammel Rutine; hver Del af hendes Legeme lystrede, hver for sig, et fint fornemmende Instinkt. Og hendes Tanke svævede frigjort over hendes Spil snart sløv, snart iagttagende, nu og da styrende. Hun saa endnu for et Øjeblik de talløse spændte Ansigter udenfor det dirrende Staaltraadsnet, hørte den dumpe Summen, de faste Haandklap; — men snart snævrede denne Banes hvide Træramme sig om hendes Bevidsthed, hun fornam intet uden for disse retvinklede Felter,

de bandt hver af hendes Bevægelser, fascinerede hendes Blik til det, der skete, det ene: Boldten, der blev synlig som en mørk Globe mod Luften, kom mod hende. Og af hver Sans fornam hun Mødet med denne Kraft, der stemtes mod hendes.

Hun saa sin Modstander hinsides Nettets hvide, dirrende Bælte; han kastede sit lange Legeme voldsomt frem mod hendes Slag, stod pludselig nær ved Nættet, strakte sig lynsnart til højre og venstre uden at forandre Plads — og han huggede, huggede. Hans Læber var sammenbidte, Blikket koldt, hurtigt. Og hun forman, at han og hun nu var blevne alene — ganske alene paa denne Flade af en oprindelig og geometrisk Figur. Han kom imod hende, slyngede sin Kraft imod hendes, hun følte hans Muskler stemte imod sine, slippe, gribe igen, brydes, fælde hende — nu veg han igen. Hun gættede i et Nu, at han var betaget som hun, at han fornam hendes Legeme voldsomt og stridbart mod sit, som hun fornam hans, som hun fornam hans Arme, hans haarde Knæ, hans Pande mod sin, hans Aandepust tæt mod sit Øre. Hun rev sig løs, løb tilbage over Banen, slog i Kaadhed Boldtene hen over det rullende Grus. Hun lo, saa' sig tibage over Skulderen imod ham, vendte sig, svingede sin Arm, sit Legeme. — Og de mødtes paany.

Hun æggede ham ved hidsige Angreb, lod saa pludselig Armene synke og Boldten flyve. Han betragtede hende, idet han stønnede og tørrede sin Pande med et sort Silketørklæde.

Og igen! Hun følte hans Tag, hans spændte Sener, hans gærende mandlige Varme. Nu vandt han bestandig! Hvad nu! Et stigende, undrende legemligt Behag fyldte hende. Hvad nu? Hendes Tanke fløj forvirret ud til Siden. Hendes Arm blev saa mat. Nu kunde han gerne vinde! — — —

Og lige paa en Gang blev hun ganske klar, nøgtern, ligeglad: Nu vandt han! — — —

— — — Overretssagfører Jacobs rejste sig, løftede sin Haand, erklærede Matchen for endt, angav Points, lykønskede Mr. Gordon Marshner. Og han tilkastede Ida et Blik, skarpt og, som hun syntes, ganske grønt. Nu kneb han Øjnene sammen og nikkede.

Da hun kom ind i Pavillonens Forrum, stod Marshner dér, og han traadte frem foran Døren til Damernes Paaklædningsværelse. Han vuggede Overkroppen let, fik ikke straks Mæle, hans Øjenbryn laa lavt, i en lige Linje. Han sagde:

„De spillede som en Djævel!"

„Efter Deres Anvisning," sagde hun: „Fast, haardt og med Passion. Men for Resten fik De jo Bugt med mig."

Hans Hænder gled langsomt ud af Jakkelommen, aabnede sig. „Jeg faar aldrig Bugt med Dem!" Der laa dyb Alvor, næsten Vrede over hans smukke Træk.

„Lad mig nu komme frem," sagde Ida. Han spærrede faktisk hendes Vej til Paaklædningsrummet.

„Well!" Han blev staaende. Hun saa hans

Hænder vedblivende løfte sig, komme nærmere; og pludselig fornam hun dem om Skulder og Hofte; hans Læber krummede sig, hun saa hans Tænder blinke, hans Hovede bøjede sig over imod hendes Hals.

Men hun beholdt hans Blik fast i sit. „Rør mig ikke,“ sagde hun, og trak paa Skuldrene. — „Lad mig passere; De er jo en Gentleman, ikke sandt?“ Og hun tilføjede med et hurtigt Smil! — „Vi spiller jo ikke mere — — —.“

Han traadte tilbage, bukkede. „*I beg your pardon,*“ sagde han, men tilføjede, idet han sænkede Stemmen: „*Some time — you shall be on my mercy!*“

Ida vendte sig smilende til ham, sagde: „Hvad tænkte De dog paa, Gordon? Der kunde jo have kommet Folk og set os.“ Og hun gik ind og lukkede Døren fast til — i Laas.

Men Gordon Marshner blev staaende længe derude, indtil han hørte Vandets Styrt plaske over hendes Krop. Og denne klare, faste og rene Lyd gav hende til hans Sanser — som hun nu stod derinde lidt bøjet, tungt aandende, ganske hvid, ganske nøgen — —.

Det blev ham klart som en smertelig og knugende Nødvendighed, at hun maatte blive hans — paa ethvert Vilkaar — h a n s.

Ved en Formiddagsforestilling, som faa Dage senere i velgørende Øjemed afholdtes i et af Teatrene, traf Ida Clermont Jacobs.

Hun blev ikke opmærksom paa ham, før han fra Pladsen bagved let berørte hendes Skulder.

„Jeg tillader mig at følge Dem hjem, Ida,“ sagde han. — „Jeg vil gærne tale med Dem.“

Hun nikkede stift. Hun var meget ængstet af hans kølige og bestemte Tone; og med pludselig Skam tænkte hun, at hun her var tilstede for Penge, hun skyldte til ham. Det bølgede voldsomt i hendes Tanker; hun søgte at sprede sine Tanker, skabe sig Fristed inderst inde, et tomt Rum, hvor hun kunde sidde stille og være i Fred. Hun søgte at samle al Opmærksomhed om dette firkantede Rum foran hende: Scenen, en Verden for sig, hvor intet angik hende personlig, hvor alt i og for sig intet betød; de sang endogsaa dernede — bestandig — selv i Tilstande, hvor Sorgen vilde have forstummet al Tone; alt var her Attituder. — Det galdt at fornemme Livet som Attituder. — —

Jacobs ventede hende ved Garderoben, og da han rakte hende den højrøde Atlaskeshætte og den kostbare Aftenfrakke, smilede han koldt; men hans Fingre skalv, idet de fornam hendes Skuldre gennem Silken.

De gik tavse ved hinandens Side. De hørte ikke deres Skridt paa den lysblinkende Asfalt.

„Hvad er Klokken?“ spurgte Ida.

„Syv,“ sagde han. Og hun for sammen. Hun havde tænkt, at hun nu skulde hjem, klæde sig af, svøbe sig ind i Tæpper og sove. Men Klokken var kun syv! Den øde Aften gabede foran hende.

De drejede ned ad en Sidegade.

„Nu skal De følge med mig hjem“, sagde Jacobs.

„Nej,“ sagde hun uden at løfte Hovedet.

Han nikkede: „Der er intet andet tilbage for os to at gøre nu.“

Hun tav. Blodet susede i hendes Tindinger. Hun tænkte, at hun var ved at blive syg, der opstod bestandig nye stridende Tanker i hendes Sind. Hvilken af dem skulde hun nu give Ordet til et Svar?

„De maa blive min, Ida!“ sagde han. — —

„Nej!“

„Elsker De mig?“ spurgte han.

Og som en Gang tidligere svarede hun: „Jeg ved det ikke.“ Det var saa tungt at svare nu, det var saa svært at samle de flyende Tanker.

„Ida,“ vedblev han, „lad os gøre fælles Sag.

Vi har fælles Sag! Jeg strider som De, jeg spiller som De — tvivler som De — taber — taber! Jeg er angst — som De, Ida! Giv mig Deres Haand.“ Og hun gav ham sin Haand gennem Kaaben. „Kommer De med mig?“ spurgte han igen. „Ja, De kommer med mig, nu — inden en Time er De hos mig!“

„Nej. Nej!“

„Vi gaa hjem til mig,“ han nikkede bestemt. „Vi spise til Aften sammen! Og De skal tale til mig — jeg til Dem. Jeg behøver Dem. Jeg synker — jeg synker ned uden Dem.“

„Ikke nu — ikke nu!“ bad hun; Graaden stod hende i Halsen.

„Ida! Kom til mig nu — Jeg tør ikke give Dem Frist! De vil glide fra mig, om jeg giver Dem fri nu! Jeg længes saa meget efter Dem, efter at have Dem hos mig, blot sidde nær ved Dem og se ind i Deres kloge, venlige Øjne.

Alt sammensværger sig mod mig nu. Jeg behøver Deres kloge Kvinderaad — Deres Nærheds underlige Styrke.“

Hun spurgte eftertænksomt: „Deres Planer: Disse Grundkøb —? gaar det ikke, som De ønsker, at det skal gaa?“

„Jeg ved ikke. Jeg ved intet endnu. Jeg har købt disse Grunde — for Selskabets Penge, for Bankernes Penge. Jeg havde Dispositionsret! Eller jeg har hjulpet mig uden. Hvis alt gaar, som det skal gaa, vil Grundene være Millioner værd, før to Maaneder er omme. Og disse Køtere

vil takke mig paa Deres fede Knæ! Men jeg ved intet — jeg tror intet mere. Jo! ét tror jeg: at, hvis De kommer til mig nu, vil jeg vinde, maa jeg vinde!"

Hun rystede paa Hovedet: „Stakkels Ven!"

Men han blev forbitret: „Jeg forlanger klar Besked: Ja eller Nej!"

„Nej," sagde huu.

Han tav en Stund — saa begyndte han igen langsomt og dæmpet:

„Ida! Tror De ikke, jeg kender Deres Planer. Tror De ikke, jeg baade kan se og bedømme med mere end mine Øjne: med selve mit mandlige Køn! Jeg fornam meget vel, hvad der gik for sig i Forgaars Formiddags, da de under et Spil kastede Dem i en fremmed Mands Arme — og gav Dem hen. Jeg saa Dem, jeg sansede Dem. Af hver Nerve, af hver Sene tilhørte De dette stærke, stupide og smukke Mandfolk."

Hun stønnede. „Skam Dem, skam Dem!" hviskede hun. Hun kæmpede igen med Graaden. Forbitrelsen voksede til en Klump i hendes Hals, hun følte sig svimmel, mat i Knæ og Vrist. Hun syntes nu, at hun hadede Hugo Jacobs, frygtede og tillige foragtede ham.

Hun forfærdedes over at se blottet for hans paatrængende Blik, dette dybe, skjulte, hun havde bestemt, denne Plan, der laa i hendes Viljes Svøb, næppe halvt bevidst, bævende i Angst. Nøgen! nøgen!

„Ida!“ sagde han. „Tal til mig. Svar mig. Kom til mig, med mig — nu!“

„Nej!“

„Fordi jeg er Jøde?“

Hun svarede ikke.

Da sagde han, at han nu var nødt til at anvende de Midler, der var i hans Haand, og som hun selv havde givet ham i Hænde. Det galdt simpelthen hans Liv, hans hele Lykke.

Men hendes Angst var nu svækket. Hun frygtede mest af alt den Fare, hans voldsomme Begær var for hendes Sanser. Som han nu talte, var han ikke tillokkende.

„Gør som De vil, og lad mig i Fred.“

„De er saa at sige i min Magt“, sagde han. „Den selskabelige Position, som for Dem betyder alt, er dog vel sagtens i mine Hænder.“

„Ingen vil tro Dem!“ Hun smilede, blinkede til ham.

Han trak paa Skuldrene. „Jeg har skriftligt Gældsbrev fra Dem — under Deres egen Haand: Brev paa Deres Gunst, Prioritet i Deres urørte Legeme! Ida! Jeg sværger Dem til ved mit Hovede, at jeg lader denne Forskrivning læse til første Thing!“

Hun lo: „Det var en kuriøs Ide!“

Han lo nu ogsaa ret muntert, men sagde derpaa dæmpet: „Ved De, Ida, har De hørt, Ida, at nu er Rose Wahl rejst.“

„Rose Wahl!“ Ida vendte sig mod ham, hun følte ny Uro. „Hvorhen?“

„Det ved ingen. Men enhver formoder Grunden til, at hun nu er rejst.“

„Jeg husker, at De en Gang sagde — at hun vilde rejse — som det nu ogsaa er sket.“ Ida følte en kvalfuld Frygt, det var, som hun nu sank — sank. Hvorfor levede man, hvorfor tog man, hvorfor gav man hen? — naar dog en Dag, en Dag — Rejsen stod for, og man slettedes ud — svandt — sporløst. — —

Rose Wahl, Rose, der havde givet, der havde villet et eneste — og nu. — —

Jacobs sagde, og det lød som bares hans Ord hid fjernt borte fra: „Erindrer De, at Rose Wahl altid bar i hvert Øre, disse Øren, der skimtedes saa smaa og fuldendte dejlige under Haaret: en stor Perle?“

„Ja,“ sagde Ida. „Hvorfor siger De det nu?“

„Af en eller anden Grund,“ sagde han. „Men jeg ser disse to blanke graa Perler for mig, som hun bar dem — næsten som en Byrde: Madonna med Perlerne; — og jeg syntes, at Himlen lukker sig, og alt Lys svinder.“

Men Ida rettede sig, lo nervøst. „Se! De, som var saa vild og voldsom, har nu meget skikkelig fulgt mig til min Port.“

Han saa op: „Ja! Jeg ser det og ved ikke mere at sige.“ Han stod et Øjeblik tavs. Og deres Øjne mødtes. Han sagde endnu: — „Deres Blik klinger haardt imod mit. God Nat altsaa, Ida,“ han vendte sig og gik rask bort.

Ida Clermont kom gennem den elektrisk oplyste

Port paany ud i de snævre, grumsede Gaarde, gennem Smøger og bælgmørke Korridorer. Og igen mødte hun disse duknakkede, lyssky Væsner, der kom frem af Trappegangenes Døre og saa efter hende. Igen kom denne lille deliristiske Mand op af sin Kælder, og paa Vejen hen til et Udhus vendte han sig mod hende med utugtige Gestus. Hun skyndte sig forbi, famlede sig gennem de mørke Gange. Hun var dybt nedtrykt, forpint og ængstet. Og hun fornam den kolde Fattigdom, Smudset, Nøden og Lasten og Mørket i disse Gaarde som et stort Raab i sine Øren: Munde, der skreg efter hende, skidne Fingre, der satte Kløerne i hendes Skørt og holdt igen, at hun smudsedes til, og at Stanken hang i hendes Klæder; hun tænkte, at det var i Slægt med hende: dette Skrig, dette Mørke, der syntes vidtaabent at gabe efter Lys — Smudset — Gemenheden — — — der hylede om Renhed — om Uskyld. — —

Hun slap igennem. Hun naaede sin egen Gaard, gik rask hen imod Forhusets Port.

Men inde i Porten var stor Tumult. Dér holdt en Droske. Og ud af Politistationens Dør kom i Spring den store Overbetjent, der kaldtes Knibtangen. Et Par Betjente havde revet Vogndøren op, bøjede sig ind, kæmpede med noget, der stred igen, der hvinede, sprællede. Betjentene bandede, traadte tilbage, konfererede; og en af dem kastede sig med al sin Vægt ind over Sæderne.

„Se saa!“ raabte han „Træk nu til!“ Og ud af Drosken væltede en stor Kvinde, klædt i en

højrød Silkepeignoir. Hun klamrede sig med Hænderne til Vogndøren, hvinede, sparkede efter Betjentene med de græshoppegrønne Silkeben. En skipperklædt gammel Mand med langt vissent Skæg holdt hende en knyttet Næve for Ansigtet, medens han paa pommersk Dialekt raabte, at hun skulde give ham hans tyve Mark tilbage.

Skummet stod Fruentimmeret om de malede Læber. En af Betjentene raabte, at hun havde bidt ham. Han blødte. De kaldte Assistance til, de flaaede Klæderne halvt af hendes Krop. Overbetjenten vekslede et beklagende Blik med Ida: „Hun er meget beruset,“ sagde han. „Hun plejer ellers at være ganske skikkelig. Frøkenen skulde ikke staa at se paa dette.“

Ida nikkede til Overbetjenten, der altid, naar hun passerede ham i Porten, bukkede saa kavalérmæssigt. Hun smuttede hurtigt forbi. Hun havde i det rasende Kvindemenneske genkendt Hannah Kroll, den lille godmodige og kønne Pige, der i de gamle Tider — hjemme — havde været hendes Legekammerat.

Saavidt var hun nu naaet! Men hun tænkte, at dette Pigebarn var af lav Kaste. Sagtens havde hun villet have sin Del af alt det gode, Livet byder enkelte Levende: Luxus, Dans og Østers og Silke og Smykker. — — —

Ida erindrede Hannah Kroll, da denne paa Konfirmationsdagen var inviteret ind for at se de mange kostbare Gaver. Og hun erindrede hendes Ansigt, der fortrak sig i Begærlighed, hendes Fingre,

der krummede sig nervøst ned mod Smykkeæskernes Safian og ikke vovede at røre. — — Ja, det var en farlig Sag for Mennesker af lav Kaste at røre ved Juveler!

Det gik ikke altid saa glat for dem, der vilde opad.

Og nu følte hun sig næsten trøstet over, at det var gaaet galt for denne Pariah, der havde prøvet paa at komme til Vejrs. Hun syntes, at hendes egne Chancer blev bedre. Hun væmmedes ved denne sprællende Krop i den flaaede og besudlede Silkepeignoir.

Derpaa kom det hele an: at man ikke stred mod den gode Smag, men bar hver Situation behersket og med Ynde.

Det var Plebejerens Dom: at han blev raa og styg og foragtelig som et Dyr i enhver af Livets Katastrofer. For ham var Livets Ødselhed aldrig Storhed og Skønhed. — Han brølede blot, sprællede og gik til Bunds. — —

Men da hun lidt senere stod i sit nøgne Kammer, fornam hun dybere end før sin vanskelige og utrygge Stilling.

Stuen var saa nøgen, saa fattig, der var blot et lille Bord med klare Gardiner, en Servante, en hvid Seng. Ikke Flakons af Krystal eller store og svære Kummer af kostbart Porcellæn. — —

Hun bar al sin Rigdom til Skue paa sit Legeme. Altid maatte hun være som fremmed i sit Hjem, som en Gæst i et koldt, trist Hotelrum.

Hun bar hos alt sig.

Hun saa gennem Ruden ned i den skumle Gaard. Og det store Kvindeansigt i Stuen, hvor Politistationen havde Lokale, løftede sig paany fra sit Sytøj og søgte Vinduet, hvor hun stod. Men nu drejede det sig igen, talte til nogen inde i Stuen. Ida vidste, at det var Opsynet over de kvindelige Anholdte. Nu rejste hun sig og forsvandt ind i Stuen. Der lød endnu dæmpede Skrig, som kvalte bag Skodder.

Ude i Korridoren kom Skridt, og Ida skyndte sig til Døren, lukkede den i Laas af Frygt for, at Kusinen nu igen iaften skulde komme herind, sætte sig paa Sengekanten og betragte hende med sine store tungsindige Øjne, faamælt, afventende.

Og hun vidste, at Veninden Frøken Hoff da som disse tidligere Aftener vilde komme listende ude i Korridoren, lytte ved Døren og gaa tilbage. Ved næste Dags Frokost vilde hendes Øjne være røde, ophovnede.

Ida saa endnu en Gang ud af Vinduet.

Nu blev den grønne Lygte tændt nede i Porten.

Ida Clermont gik langsomt op ad den brede Trappe, der oplystes af gule og røde japanske Lamper, ophængte mellem Gelænderets Støtter. Foran hende aabnede et sortgrønt Uhyre sit flammende Gab, og da hun var smuttet ind gennem denne Port af malet Lærred, klappede Uhyrets Kæber i bag hende, og en Regn af Confetti gød sig over hendes Skuldre.

I Vestibulen stod Nelssons Tjener kostumeret med Plumacher og Pludderhoser i Stil med *London-Towers beefeaters*. Han bøjede sig og førte hende ind i Dameværelset. Hans Ansigt udtrykte hans Irritation og Ydmygelse over at maatte bære denne latterlige Dragt.

Og da Ida betragtede sig selv i det store Pillespejl, forstod hun hans Vrede. Hun havde klædt sig i en Dragt fra Louis-seizes Tidens Hof, lig den, hendes Oldemoders Moder var afbildet iført: hvidt Atlask, dybt udskaaret, og selve Stammoderens Perlecollier, som hun nylig havde indløst. Hun ærgrede sig over disse latterlige Fiskeben, der spilede den vide Nederdel ud som en

Balon — de altfor nøgne Skuldre og Bryster. Hun lagde Halvmasken af rød Silke over sit Ansigt, og i et Nu følte hun med Angst: som svandt hendes Fysiognomi, hendes Jeg, hendes Individualitet for dette røde, stive Stykke Tøj. — — —

Maskerne mylrede om hende. De trængte ind paa hende; Mænd i underlige Kostumer saa hende næsvist ind i Ansigtet, skrev forkerte Bogstaver i hendes Haand. De teede sig som fjollede. En kvindelig Bajads gik rundt og skræevede; der ragede højt over alle en stor, gravitetisk nikkende Stork. En trealens Baby, der bar en Patteflaske, brølede paa sin Amme, og Ammen kom løbende med en Gardist i Hælene.

Ida lænede sig mod Kanten af en Kumme, der var fyldt med hvid Vin. Smaa Fisk af gult Glas blinkede paa Bunden. Over Mængdens Hoveder saa hun Loggiaer, hvor Druer hang i tunge Klaser. En uhyre stor, højrød Hummer kom kravlende og klemte sig fast i hendes Ben. Hun fornam Mandfolkefingre spændt om sine Ankler. Hun rev sig løs og flygtede. Et Orkester intonerede, Maria Stuart kom, ført af Bothwell. Rizzio fulgte som en Hund hendes Hæle. En Mefistofela kom listende paa tynde, ildrøde Ben.

En Arm lagde sig om hendes Liv, et Ansigt bøjede sig over hendes Skulder, hun fornam en Paryk strejfe sin Kind! „Elskede!" hviskede en Stemme „Elskede." Og han svandt i Vrimlen. Hun lukkede lukkede Øjnene til i Smerte. Hvem havde kaldt hende Elskede — sin Elskede — og

var derpaa flygtet, var fløjet — som de ringlende Confetti fløj! — —

Hamlet, Prins af Danmark stod foran hende og løftede Narren Yorricks Hovedskal for hendes Ansigt. Han sagde: „Se ind i disse to tomme Øjenhuler, og du vil se Sandheden.“ Og hun saa ind i de to runde, sorte Huler: hun saa Lys, et Billede i Stereoskop: en Mand og en Kvinde forenede. — — — Hun slog Hænderne over sit Bryst, sine nøgne Skuldre, følte, at hun var blottet, frøs, skammede sig. — — —

Foran sig saa hun en bred, rank Ryg i højrød Livkjole, slanke, stærke Ben i sorte Silkestrømper, en smuk Nakke med ganske kort Haar. Hun kendte straks Gordon Marshner og sneg sig bort. Hun tænkte, at hun vilde gemme dette Møde til sent paa Natten. Den røde Mefistofela strejfede hende, bøjede sig mod hende, spurgte „Ida?“

„Ja,“ sagde Ida, „ det er mig.„

Og Bess Nelsson sagde: „Kolbe har friet til mig i et Brev idag. Hvad skal jeg svare ham? Det kommer mig meget mal à propos.“ Og hun tilføjede lidt efter: „Man maa forstaa at holde to Sager ud fra hinanden.“ Hun lod sig hvirvle bort i en Mands Favn — en lille formummet Kappemand. Det saa ud, som slyngede han sin blaa Kappe over en drivende rød Strøm, der randt ned fra hans Ansigt.

Der kom en sort Domino frem gennem Trængslen, bøjede sig mod hver Dame, han traf paa og spejdede ud gennem Maskens Huller. Nu var

han nær ved hende, bøjede sig, betragtede hende længe. „Ida?“ sagde han. „Og han vedblev: „Det er mig, Hugo Jacobs. Jeg er til Stede blot for at faa talt nogle Ord med Dem. Kom med; Tiden er meget knap.“

Hun lo. „Deres Maske tyder ikke paa megen Opfindsomhed.“

„Maske!“ sagde han. „Jeg var nødt til at tage Maske paa for at slippe ind. Det er det Hele! Jeg har søgt Dem hele Dagen; men De holder jo Deres Bopæl skjult. Jeg har vigtige Ting at sige Dem.“

„Naa ja,“ sagde Ida. Og hun gik med ham ind i et af de halvmørke Kabinetter, der laa bag Loggiaen.

Han sagde: „Ida!“ — — Hun betragtede ham, der var en Elasticitet over hans Bevægelser, en Knaphed i hans Form, der gjorde hende ængstelig. Han vedblev:

„Jeg rejser i Aften — eller inat — med Toget 12^{40} herfra til Hamburg. Derfra videre. Jeg forlader Landet for stedse.“

Hun trak Vejret dybt: Nu taarnede det sig op i hendes Sind, Byrde paa Byrde, en voksende Vægt, der slog hende ned — nedad — „Ja saa,“ sagde hun.

„Ida,“ sagde han. „Gaa ud og tag Deres Overtøj. Jeg har en Vogn hernede. Om fornødent kan vi stanse foran Deres Hjem, medens De skifter Tøj og pakker Haandbagage. — For Resten har jeg sørget for alt.“

Hun forstod ikke endnu, — Alt sank, Alt blev borte bag hende; og hun fornam ganske svagt noget lyst varmt, noget, der aabnede sig foran hende — pludselig blev klart, lovende, lokkende.

„Vi bryder op,“ sagde Jacobs. „For mig er der ikke andet at gøre, end at bryde op. Jeg kan ikke rejse uden Dem. De maa kaste alt overbord og komme med. Heller ikke De har andet tilovers end at rejse med mig.“

Hun aandede voldsomt og bevæget. Ja! rejse! Kaste sig ud og rejse! Slippe alt og rejse! Uden Baand, uden Frygt — rejse! Hun smilede og sagde: „Hvor kan den mærkelige Ide dog falde Dem ind, at jeg skulde løbe af Landet sammen med Dem?“

„Ida,“ bad han, „pin mig ikke. Tiden er saa knap. Kom med mig! Der venter os begge et nyt Liv. For mig er alt forbi herhjemme.“

„Og —“ hun tøvede, „alle Deres Planer — Deres Spekulationer? — Jeg vilde nok vide klar Besked om, hvorledes Deres Sager staar!“

Han nikkede: „Vel!“ Han sagde: „Byggeselskabet har idag holdt et hemmeligt Møde, hvor man efter Revision af Regnskabet har besluttet at indgive Anmeldelse om mig for svigagtigt Forhold. Derved vil de sikkert intet opnaa. Men under alle Omstændigheder er jeg færdig, stanset og maa rejse. Om en Maaned vilde de Klodrianer formodentlig have været Millionærer ved min Hjælp. Jeg kunde maaske have reddet mig ved i Tide at forraade alt, — Planer og mine hemmelige Mellem-

mænd — til deres griske og fedtede Overgramsen. Jeg har nok. Jeg har forandret mit Syn paa Sagerne. Sagen er en ganske anden, end jeg før har troet.

Altsaa Ida: Lad mig følge Dem ud til Tjeneren, der gemmer Deres Tøj. En Vogn venter paa os dernede.“

Ida tav en Stund. Saa stærkt bølgede det i hendes Bryst, saa varmt og voldsomt randt det gennem hendes Aarer. Ja! Rejse, være fri, rejse, give Slip paa alt, slippes af alt! Den aabne Verden! Den frie, vide Verden!

Hun sagde: „Det er en lille Karnevalsspøg, De har for, Hugo! De faar mig ikke med. Nej!“

„Her er ikke megen Tid at spilde,“ sagde han lavt. „Man har givet mig Frist til at rejse. Men rejse maa jeg. Og nu maa De rejse med mig og gøre min Sag til Deres.“

„Nej,“ sagde hun. „Nej!“ Rejse! rejse! Hun følte sig saa bevæget, saa henrevet ved hans Tale.

„Er det Deres sidste Ord?“

„Ja, naturligvis. De er for farlig en Mand at rejse med, maaske endog forfulgt af Politiet — uden Penge. Nej.“

„Jeg har Penge,“ sagde han. „Men jeg ser: De elsker mig ikke.“

„Nej,“ svarede hun, „jeg elsker en anden. Jeg elsker en Mand, jeg ikke kender, hvis Navn jeg end ikke kender. En Mand, jeg har strejfet

en Gang i Vrimlen, hvis Øjne har lagt sig i mine!"

„Farvel," sagde han og vendte sig.

Hun stivnede i pludselig Skræk. Hun tænkte: Hvad svarede jeg ham? Hvad sagde jeg? Jeg vil jo rejse med ham, jeg vil — jeg vil jo — — „Farvel Hugo," sagde hun.

Han saa endnu en Gang opmærksomt paa hendes Ansigt og sagde, som gjorde han sig dybe Tanker klare: „Maaske elsker jeg heller ikke Dem. Maaske var det blot en Galskab, en Mani, der drev mig til at længes efter Dem, til at sætte mit Liv ind paa at vinde Dem. Maaske er det klogere, at det sker, som De synes: at vi skilles." Og han rakte hende Haanden og sagde: „Farvel Ida, gid det maa gaa Dem vel, og gid De maa drive Deres lille hvide Kugle lykkeligt til Maalet."

Endnu sagde han: „De er værd at tilhøre en Mand med meget fine og meget kræsne Sanser, der er i Stand til helt at nyde Dem, helt at fatte Dem, helt og hver Facet i Helheden." Han betragtede hende længe. „De er lig en af disse sjældne Krystaller, der bryder Lyset itu i talløse, slebne Facetter — og dog er det, som alt Lys, alt Liv samles i Deres skælvende og nervøse lille Pigesjæl. Jeg rejser alene nu, og jeg skal sende Dem Deres Pantebrev kvitteret tilbage. Lev vel Ida." Han gik rask bort.

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

Løjtnant Clermont forlod paa dette Tidspunkt

Officersforeningen, hvor han havde læst Aviser og begav sig paa Vej til Kasernen.

Han gik som sædvanlig med Hænderne dybt i Kappelommerne, Sablen slæbende efter sig. Og i hans Hæle travede den store, blaa Dogge.

Han tumlede endnu med disse ubehagelige Tanker. Han havde samme Dag været til sidste Forhør. Krigsministeriet havde nu faaet Sagen tilstillet og vilde formodentlig beordre Tiltale.

Han saa endnu for sig dette Inkvisitionstribunal: Auditøren, bleg, lapset, irriterende som en Hveps med sine smaa underfundige Spørgsmaal, — den opmærksomme Oberst ved hans højre Haand, hvis røde Ansigt syntes spændt, buet som en Linse for at opfatte hvert Ord, — den venlige, graanet bekymrede Kaptain, der nu og da som i Tanker sendte ham et opmuntrende Blik. Og Løjtnant Bach, lille, stram bag Dommerbordet, som foran sin Deling ved en Parade.

Endelig denne Generalløjtnant Zwinger, der af en eller anden Grund kom ind under Forhøret og tog Plads og lyttede med Haanden bag det hvidduskede Øre, medens hans vældige Bug gyngede mellem de tynde Laar. Han afbrød nu og da Forhøret, hviskede med Auditøren. Og Auditøren stansede i en Spørgsmaalsrække, nikkede, stregede i Protokollen og gjorde nye Spørgsmaal efter en hel anden Plan. Generalen fæstede sine Øjne paa ham. Han smilede uigennemtrængeligt og slæbte sig ud. Men Leo forstod at hans Sag klarede. Man vilde ham vel — deroppe.

Men hans Skuldre fortrak sig. Disse Mænd sad til Doms over ham, saadanne Mænd, — Mænd af Øjeblikket, af Tilfældet, og hvem denne Sag saa lidet angik. Disse Ansigter fattede intet mere end en Mikrofon fatter, hvad man raaber i dens Tragt. De sad deroppe som en Mur, tungt, tilfredse med deres Kald, begrænset af deres Kald: et Fællesorgan for et eller andet Princip, en Masse — en Klump — — — som selve Klumpen dernede af graadige Munde, griske Hænder, der hver for sig vilde op, frem — og dog blot var en Masse, en rullende, organiseret Masse. Disse Officerer, der som Kammerater ikke vilde fordømme ham, vilde som Dommere sikkert dømme ham.

Der føg Tøsne i hans Ansigt. Februar var inde nu med sin vaade Kulde. Snart knagede Is under hans Støvler, snart sjappede han i grødet Vand. Og ud af Mørket dukkede Menneskeansigter; blege i Lygteskinnet kom de rullende forbi, underligt søvngængeragtigt, Strøm mod Strøm. Han følte sig ensom mellem alle disse Mennesker, der hver for sig forfulgte deres private Maal, men samtidig havde mange Maal fælles, var Led i Samfund, underordnede de og de Organisationer — Klumpen — Masserne.

Den gamle Angst var nu igen levende i hans Sjæl, — som et stort sugende Hul, hvori alt sank og svandt: Hvad galdt han, hvad betød han i denne Hob? Hvor var det muligt at holde Stil-

lingen ude over denne Hob, en egen og sær Position mod disse forenede Skarer. — — —

En Herre sprang rask ud af en Droske og tørnede mod ham, undskyldte sig; han genkendte Overretssagfører Jacobs. Ogsaa denne kendte nu ham og sagde God Aften. „Kom med op og ryg en Cigar," tilføjede han, „jeg skal rejse med et Tog Kl 12^{40}. Klokken er nu først 11. De maa skam være saa elskværdig at holde mig med Selskab en Timestid."

Leo betænkte sig: Han skulde Klokken henad 1 som Ronde inspicere de udstillede Poster. Disse to vaagne Ventetimer stod nu gabende foran ham.

„Desuden", sagde Jacobs, „kan De gøre mig den Tjeneste at overbringe Deres Søster et Dokument, jeg har lovet at besørge i hendes Hænder."

Leo nikkede, Han fulgte Skæret af det Trappelys, Jacobs holdt i Vejret, og som nu bevægede sig opad. Jacobs syntes at være klædt i en Kappe af sort Silke — en Domino. —

Jacobs tændte Lys i et stort Værelse, det indre Kontor. Leo stødte Fødderne mod en lav mørk Genstand, saa' at det var en stor pakket Kuffert. „De skal rejse?" spurgte han.

„Ja vist, det har jeg jo sagt Dem, at jeg skal med et Tog 12^{40} — sydpaa."

Leo saa nu, at alle Skrivebordets Skuffer vare trukne ud, Papirer flød over alt, laa i store Dynger foran Kaminen, der var stoppet fuld af Aske: store Bunker brændt Papir. Og Jacobs tog

en ny Bunke, bar dem ind i Naboværelset, kom igen og søgte Tændstikker. Han bød nu Leo et Glas Whisky, en Cigar, stod en Stund og betragtede ham, aabenbart henfalden i dybe Tanker.

„Her er ikke meget hyggeligt,“ sagde han omsider. „Men jeg rejser som sagt bort fra Landet og maa ordne en Del Papirer forinden.

Det var elskværdigt af Dem, om De vilde give mig en Haandsrækning.“ Han væltede en Bunke Protokoller fra en Reol ned paa Gulvet.

Leo saa hurtig op. — „Bort fra Landet? For bestandig?“

„Ja, for bestandig. Det vilde være Affektation at skjule det nu, og i Morgen vil det desuden staa med store Bogstaver i det Vindu, hvor jeg nylig saa Dem afbildet til Hest, tærskende Pøbelen i Ansigtet med Deres Ridepisk, og hvor jeg for Resten ogsaa tidligere har haft den Ære at være udstillet. Ja, jeg rejser bort. Jeg er saa at sige en færdig Mand her i dette velsignede Land.

Og jeg er nu i Færd med at beskikke mit Hus. Her er meget, som nødig maa komme i urette Hænder. Der er enkelte Mennesker, som jeg har saa meget tilovers for, at jeg ikke ønsker dem kompromitterede. Og jeg vil tillige spare Skifteretten for en Del Ulejlighed med at ransage mit efterladte Arkiv.

Se: Her er for Exempel en lille Bunke Papirer, som jeg gærne vil have ud af Verden.“ Han tog et Charteque, der indeholdt en Del Blanketter,

øjensynligt Kvitteringer. Han bladede adspredt i Bunken og gik mod Kaminen, ragede op i Asken. „Den er allerede kold,“ sagde han. Han strøg en Tændstik og holdt Blad efter Blad ind i Luen. Et efter et slap han dem derpaa inde i Kaminaabningen, og Trækken hvirvlede dem til Vejrs som smaa blaffende Blus.

Leo betragtede ham med nogen Forundring. Jacobs vendte sig om mod ham, løftede et smalt, langagtigt Papir.

„Saa mange smaa Synder,“ sagde han, „er her registrerede paa denne Liste, der er lang som Leporellos Liste. Hver en af disse Poster er for mig et lille, kært Minde. Jeg ser hvert Punkt rubriceret og summeret op til en Helhed: en Helhed af lysende Facetter, og nu flammer Helheden for mine Øjne.“ Han slap det brændende Papir, der krummede sig sammen paa Risten til en sort Spaan.

Han knuste den med Foden til fint Pulver. „Se saa,“ sagde han. „Nu maa jeg blot bede Dem, Løjtnant Clermont, om at bringe Deres Søster dette Dokument,“ han fremtog af sit Pengeskab et Papir. „De vil uden Tvivl nøjes med den Forklaring, at jeg ved en bestemt Lejlighed har bistaaet Deres Søster som juridisk Consulent.“ Han lagde Dokumentet i en Konvolut, gjorde Mine til at klæbe denne til, men tøvede. Han sagde: „Det er kuriøst, at der faktisk findes Mennesker, om hvem man ved, at man trygt kan betro dem til Besørgelse et vigtigt og hemmeligt Dokument.“

Leo nikkede og lagde Konvolutten i sin Brystlomme.

„Gør mig nu den Tjeneste at hjælpe mig med disse Protokoller. Jeg forsikrer Dem om, at De derved intet ulovligt gør. Men det volder mig Anstrengelse at bære dem hen til Kaminen. Det er ganske private Sager, hvori jeg ikke ønsker fremmede Næser. Alt, hvad der angaar Skifteretten, ligger i disse tre Pakker, som jeg har ombunden med Sejlgarn, forseglet og dediceret mine Kreditorer. Men jeg er ikke meget praktisk og er glad ved Deres Haandsrækning. Tak skal De have.“

Og Luerne knitrede om Pakkerne, Bindene aabnede sig, sprængtes, Bladene spærredes fra hverandre, og Bunken spilede sig ud som en Harmonika, store flammende Ark hvirvlede tilvejrs. Jacobs stod og stødte med Støvlespidsen ind i Baalet.

„Se, hvor let det brænder altsammen — selv disse Protokoller, som dog vanskeligt fænge. Saa let udsletter man sin hele Gærning, der ikke var andet end Tal lagte over paa Tal, og som endte paa nederste Side med Deficit. Det forekommer mig, at man kunde have brugt sin Tid bedre.

Og jeg er tilbøjelig til at tro, at vi bærer os ganske taabeligt ad ved saaledes ganske blindt at gaa frem ad den Bane, Omstændighederne, — det vil sige vor Fødsel, vor Familie og det Land, hvor vi nu en Gang boer, — anviser os. Dette er sagtens Grunden til at saa faa driver det meget vidt. Man jager blot fremad ad denne paa For-

haand givne Bane, som under en Mani. Og hvad naar man saa?

Naturligvis bør man vælge sin Løbebane ganske uafhængigt af forudgivne, begrænsende Hensyn.“

Leo nikkede „Maaske.“

Sagføreren gik bestandig fra Reol til Reol og ordnede Papirer, bandt nogle sammen og stak andre ind i Kaminens nu stærkt flammende Baal. Han vedblev:

„Naturligvis er al Stræben paa Forhaand givet haabløs og forsaavidt en sygelig Mani. Men det maa dog være en Tilfredsstillelse ved Banens Endepunkt, det vil sige det Sted, hvor man gaar ud af Løbet, alligevel at fornemme, at man har opnaaet en eller anden smuk Færdighed. Nu til Dags læegges i ringe Grad Vægt paa Færdigheden. Enhver har sit Maal: Penge eller Magt, bestandig dette Maal flagrende, og flygtigt — foran sin Næse. Jeg for mit Vedkommende maa tilstaa, at jeg aldrig har udmærket mig i særlig Grad paa noget Omraade, ikke en Gang som Jurist. De husker, at jeg en Gang sagde, at jeg misundte Dem Deres fremragende Duelighed i Fægtekunsten. Jeg har aldrig lagt mig efter nogen saadan Kunst, der ikke netop havde sit Øjemed: at skaffe mig et godt Salær. Og jeg angrer dette mest af alt, nu da jeg gaar ud af Løbet, — i alt Fald paa denne Bane.

Jeg saa fornylig i Cirkus nogle japanske Akrobater. De indtog smukke Balancestillinger paa en Bambusmast. En af dem balancerede, støttet med

én Haand paa Mastens Knap, medens hans Kammerat bar Bambusstangen paa sin Pande. De maa have anvendt megen Tid paa at opnaa denne Færdighed, og jeg tvivler meget paa, at de udøvede deres Kunst alene for at tjene Penge.

Efter hvert Kunststykke, saa de paa hinanden — ikke til Publikum — og smilede paa en ejendommelig enig og sympatetisk Maade.

De var saa smukke, ganske gyldengule Folk. Jeg synes aldrig, jeg har set Øjne, før jeg saa disse, saa varme og tillige faste, fløjelsbrune Øjne. Heroppe ser man sædvanligvis blege, lidet markerede Øjne — Tøvejrsøjne!

Disse Menneskers Holdning var ganske fyrstelig. Sagtens var hine Artister dog blot Bærmen af dette mærkelige Folk, der nu er vaagnet i Øst. Og jeg fornam her saa tydeligt det, hvorpaa jeg mener det kommer an, men som vi — eller rettere — I Europæere saa grundigt misforstaar: at Glæden ved at opnaa en smuk Færdighed kan bestaa uafhængig af det langt ringere: at udnytte og udbytte denne Færdighed. Den Aften kom jeg til at længes tilbage til Øst, hvor Solen skinner gyldengult paa dette Folk af fødte Artister. Jeg bilder mig ind, at det bliver den gule Race, der en Gang vil løse Spørgsmaalet om Produktion og Spørgsmaalet om Klasses Kamp med Klasse. Og maaske skal min Stamme paa sine Vandringer en Gang leve mellem disse gule Mennesker og opnaa at se dem indfri de Løfter, som den

kristne Kaukasiske Race gav, men aldrig holdt — om Frihed, Broderlighed og Humanitet.

Men det er nu blot en smuk Drøm, hvormed jeg forsøger at trøste mig selv ovenpaa Nederlaget. Jeg rejser nu bort og begynder sagtens en ny Virksomhed andet Steds. Kan være, jeg vil lære mig til at jonglere med Kugler og brændende Fakler. Til Fægtning og Balancekunster er jeg allerede for stiv.

Og dog er det til syvende og sidst en meget befriende Fornemmelse at være bleven en Galskab kvit."

Leo Clermont sad tilbagelænet i Sofaen, og han tænkte, at det virkelig maatte være godt saaledes en Dag at kunne kvitte alt. Han syntes nu, at der ligesom var en Udgang, et snævert lille Hul ud af denne Labyrint, hvor man forgæves flakkede omkring og bestandig stødte paa Mennesker, hvis Veje man ikke forstod, og som hver for sig paastod, at deres Vej var den rette og fanatisk forhindrede en selv i at komme frem og ud. — —

— Jacobs saa paa sit Uhr. „Vognen maa nu være her," sagde han. Han kiggede ud af Vinduet: „Ja, den er der ganske rigtig. Jeg takker Dem, fordi De vil være saa venlig at besørge dette Dokument i Deres Søsters Hænder, og fordi De saa længe har holdt mig med Selskab." Han gik rundt og drejede Nøglen om i alle Døre, tog sin Pels i Entréen, kom tilbage, blev staaende i dybe Tanker, idet han lagde sin flade Haand

paa Dokumentpakken, hvis Omslag bar Paaskrift „Til Skifteretten.“ Han vendte sig omsider, tog fra en Krog en fuldpakket Haandkuffert, syntes igen at betænkte sig. Der kom et anstrængt Udtryk i hans Ansigt. Brynene trak sig sammen, han vædede sine Læber med Tungespidsen.

Leo pegede paa den store Kuffert, der stod midt paa Gulvet, og spurgte, om han skulde raabe ned til Kusken, at han skulde komme op og hente den; men Jacobs rystede paa Hovedet. „Nej,“ sagde han, „den Kuffert pakkede jeg under en Forudsætning, der er bristet.“ Han løftede Laaget. „Se,“ sagde han. „Denne Kuffert har jeg bestilt helt færdig pakket fra et stort Magasin. Den indeholder fuldstændigt Rejseudstyr for en meget forkælet ung Dame, hvis Smag vedkommende Magasin særdeles godt kender. Jeg rejser imidlertid alene, og kan nøjes med mindre Bagage.

Men nu maa jeg bede Dem følges med mig ned ad Trapperne, for at jeg kan lukke Entredøren af.“

Leo fulgte ham ud paa Trappegangen. Der stansede Sagføreren og hængte paa Døren en lille Postkasse. Denne bar en Seddel, der angav, at ingen var at træffe hjemme.

Kusken stod paa Fortoget, lettede paa Kabudsen og holdt Vogndøren aaben. Men Jacobs var stanset. Leo saa i Lygteskæret, at han var meget bleg. „Addieu Clermont,“ sagde han. Men Stemmen var hæs, brudt. Og han syntes med et saa sammensunken og lille i den svære Pels — saa

affældig, gusten. Hans Haand, der bar Vadsækken syntes at tynges ned mod Jorden, han søgte Støtte for sin Skulder mod den aabne Vogndør. Og i hans stive opspilede Øjne saa Leo saa angstfyldt, saa sygt et Udtryk, at han selv følte sig grebet, forvirredes, ængstedes.

„Addieu, Clermont,“ sagde Jacobs igen. Og med Besvær kom han ind i Vognen, kastede sig tilbage i Puderne. Kusken smækkede Døren i. Endnu en Gang bøjede Hugo Jacobs sig ud gennem Vinduet. Han nikkede, og et blegt Smil fortrak hans Ansigt. Han vinkede, raabte, at Kusken nu kunde køre.

Droshen drejede og kom tungt i Gang. Men Leo blev staaende endnu en Stund og kunde daarligt forvinde dette angstsyge, gustne Blik. Klokken var nu over tolv, og han begav sig paa Vej for at inspicere de udstillede Poster.

Ved en af de yderste Poster traf Løjtnant Clermont Skildvagten, svøbt i sin uldne Kappe, oprejst i Skilderhuset som en Mumie i sin Kiste, med lukkede Øjne og aaben Mund, i dyb Søvn.

Og han undredes over, at Mennesker kunde sove staaende, hvorledes deres Krop, selv naar al Bevidsthed var udslukt, lød Parolen, der bød, at Soldaten bør staa. De var dog blot Slaver, Maskiner — en organiseret Klump. — —

Ogsaa her: Fællestanke, Fællesoptræden — den store kompakte Masse af tusinde Viljer, der var enige i én Bevægelse.

Og ifølge Systemet var det hans Opgave at uddanne hver en af disse til lydige, Fællesskabet underordnede — hans Opgave som Organiserende.

— — —

Saaledes i det mindste gjorde man sin Nytte, om man da forlangte af sig selv, at man skulde gøre Nytte.

Han nærmede sig den sovende Skildvagt. Her sov en Mand paa en Post, der for lange Tider siden havde sit Øjemed, idet der paa

denne Bastion en Gang havde været et Depot af Ammunition. En sovende Vagt var her lige saa god som en vaagen. Alligevel maatte Manden meldes og straffes. Thi det kom ingenlunde an paa et Forholds reelle Nytte. Han betragtede denne Mand, der sov saa trygt staaende, og han maatte beundre hans Tryghed, hans robuste Sundhed, der tog ethvert Forhold, som det var og fik det bedst mulige ud af de ubehageligste Situationer. Legemet lempede sig villigt efter Kulde og Fugt og en uvant Stilling — og sov.

Han gik bort, idet han traadte sagte for ikke at vække den sovende Skildvagt — — —.

Det var begyndt at fryse. Det klang og knasede under hans Fodtrin. Bag ham kom en tør, fast Lyd; — vel: det var blot Hunden, der travede i hans Hæle, — som nu stansede, snusede til en af Bastionens Faskiner. Nu løb den ned ad den lave Skraaning, og slubrede det sorte, frosttykke Vand i sig, gøede dumpt ud i Mørket. Leo saa paa sit Ur. Klokken var halv to. Der var en Maane; men Voldens nøgne Trækroner lagde sit Net over dens blege Skive og slørede dens Lys.

Og under denne Ensomhedsvandring ud over de bælgmørke Raveliner, gennem den offentlige Spadserevej, der omgav det gamle Citadel, samlede Leo alt det, der dæmrede og lurede i Natten derude, tæt ind til sig; han fornam, som kom nu virkelig faste, mørke Formationer helt ind nær til hans Krop og lagde sig om ham, tyngende, men

dog ligesom lunende, — — endog betryggende. Han følte, hvorledes han blev mere færdig, mere afsluttet; — og Mørket derude var blot et tomt Rum — uendeligt, goldt — angik ham saa lidet.

Han tænkte og formulerede Tanken i Ord: Jeg bærer alt hos mig, jeg bærer alt hos mig. — — —

Hans Knæ stødte mod noget blødt; — det var Hunden, der var bleven staaende — ubevægelig, lyttende. Han strøg dens Skind, fløjtede; den løb nogle Skridt frem, blev paany staaende. Der faldt et Strejf fra Maanen over Stien. Han saa sin egen Skygge meget lang. — —

Og med et væltede der sig noget mørkt i Tummel foran ham. Han formaaede ikke at skelne; noget haardt slog ham over Skinnebenene Han sprang frem, mødte noget blødt varmt, fik et Slag som af en Næve lige i Ansigtet. Han tumlede. Alt syntes at svinde og synke. Han fornam som Kvalme, en dyb og trist Afsmag for alt. Og nu opfattede han med Tydelighed Brøl, Jamren, en dump, grødet afbrudt Knurren meget nær, lavt, i Højde med hans Knæ. Maanen var pludselig synlig og den lyste:

Foran ham tumlede paa Jorden to Legemer, der paa en eller anden Vis havde Tag i hinanden. En sur Svedlugt naaede ham. Han saa en slank glat Form; — et noget sværere Legeme, der fik gjort sig fri, søgte at rejse sig, gled, faldt.

Han forstod i et Nu: Hans Hund havde anfaldet et Menneske, var i alt Fald i Kamp med et

Menneske. Han raabte dens Navn, sprang frem. En svær Stok, der laa paa Jorden, rullede under hans Fod. Han famlede ned mellem de Kæmpende, følte under sin Haand Hundens varme, fugtige Skind, søgte at faa Greb i Halsbaandet. Men de tvende Legemer skiftede lynsnart Plads; han fik ikke Tag. En hvid Em, der lyste i Maaneskinnet, slørede Gruppen. — —

Han skimtede dog en Mand, som nu sad paa Hug, værnende sig med sine Albuer, idet han syntes at slaas netop med det Formaal at gøre det af med denne Hund. Doggen sneg sig baglængs, hvæsende, knurrende, sprang frem paany. — —

Leo kendte i dette Øjeblik Manden, der imidlertid havde rejst sig og nu vendte Ansigtet mod ham. Det var en Mand af hans Kompagni. Han saa den hvide Korporalssnor paa Ærmet, han kendte ham meget vel. Og i det samme forstod han, at dette Menneske nu for tredje Gang havde forsøgt et Angreb paa hans Liv, — sagtens havde vidst, at han under Inspiceringen maatte passere ad denne ensomt beliggende Sti, — havde lagt sig i Baghold, var styrtet frem. — — —

Og i pludselig Panik traadte han tilbage, rev sin Sabel ud af Skeden, løftede den over sit Hoved, idet han samtidig med venstre Haand holdt det hvæsende Dyr fast ved Halsbaandet.

Han saa nu dette Menneske dér foran sig, ganske bleg i Maanelyset, Ansigtet syntes stift, udtryksløst, som forstenet. Højre Haand var løftet og rørte sig ikke. Og Leo nærede et Øjeblik

Tvivl, om dette virkelig var mere end en Hallucination, en levendegjort Forestilling af hans oprevne Fantasi. Han klemte Vaabnet i sin Haand, han følte sig tryg med dette faste Metalgreb presset mellem sine Fingre — Klingen for sine Øjne! — den blanke Klinge, hvorover Maanens Lys syntes at strømme og springe itu.

Han raabte Korporalens Navn, at han skulde komme nærmere og følge godvilligt med til Hovedvagten.

Men straks efter lod hans Modstander Armen synke, vendte sig, dukkede sig og løb. Han var allerede nu forsvunden i Mørket; men hans Fodtrav var længe hørligt, lydt og fast paa den halvfrosne Sti.

Og Leo fandt sig staaende alene med sit Vaaben løftet som til Forsvar. Hunden havde lagt sig ned ved hans Fod, slikkende sine Poter; nu vendte den sit rygende Gab op imod ham, søgte hans Blik, den aandede endnu kort og voldsomt.

Leo lyttede bestandig efter dette Løb, der svandt. Nu hørte han det ikke mere. Og han gav sig til at gaa rask. Han begyndte at tumle med en ganske ny Tanke, han søgte at give den Form. Han tænkte, at han burde se at komme til en Forstaaelse med dette Menneske, der stræbte ham efter Livet. Han havde uden Tvivl her i lange Tider fra Grunden misforstaaet hin Mand og det Princip, der styrede hans Handlinger. Han maatte se at finde ham, nu straks, indhente ham,

søge at faa talt med ham, opnaa en Overenskomst, et Forlig. Hans Modstanders voldsomme Adfærd, hans desperate Handlinger, havde uden Tvivl meget dybe, sagtens meget forklarlige Grunde.

Og lige paa en Gang fornam han ligesom et Slægtskab mellem den Flygtende og sig selv: at der mellem dem snarere burde være et Forbund end Blod og Hævn og Krig.

Han gav sig til at løbe. Han drejede ind ad Sidevejene, bøjede Grenene til Side, han tænkte, at Flygtningen kunde have skjult sig — eller var segnet om, udmattet af Kampen og af det fortvivlede Løb.

Men alt var stille, mørkt. Han løb videre. Doggen sprang gøende foran ham. Og bestandig, medens han løb, søgte han at forme sine flyende Tanker; og han begyndte at forstaa denne Proletar, gættede hans Væsen, hans fortvivlede Kamp: Han var ikke af dem, der grisk og bredt gik og lavede sig en Vej, en redelig Borgervej opad, — der borede og gravede, bestandig tillidsfulde om nok en Gang at komme derop, hvor alt det Gode var.

Alene gik han dernede i Mulmet, i det skidneste Dyb, og han fandt ingenlunde paa, at de der var underst, en Gang kunde finde en Vej opad. Ensom og duknakket stod han og fornam det umaadelige Tryk af de øvre Lag tungt paa sine ømme Skuldre. Og hans Blik naaede ikke højere op end til sin nærmeste Overmand. Mod ham samlede han alt sit Had, fortættede sig i

dette Had, til Hævn, Destruktion, — sprængtes endelig en Dag.

Og han tabte, flygtede, slagen, knust, — vidste, at han var kendt, at han vilde blive meldt, grebet, belagt med Haandjern, spærret inde i en Celle. —

Leo løb raskere. Doggen sprang gøende foran ham. Han tænkte bestandig, at han maatte indhente denne Mand, søge at forklare ham, — gøre ham rolig, mild, forsøge ogsaa at bringe ham til at forstaa. —

Han løb over den gamle møre Træbro, den drønede hult under ham. Nu gabede Fæstningens lange, mørke Port foran ham, han løb videre, al Lyd hvælvede sig over ham inde i dette Portrum. Han løb gennem de tomme Kasernegader — huskede nu med et igen, hvorfor han løb, stansede, spurgte en Skildvagt, om en Underkorporal nylig havde passeret.

Han saa en Menig tumle ud af en Dør, læne sig mod Væggen, ligbleg, svimmel, øjensynligt en Afmagt nær.

Leo gik henimod ham. „Hvad er der i Vejen,“ spurgte han, „hvor skal De hen i den Mundering?“ Den Menige var næppe halvt paaklædt, de bare Fødder stak i Skoene.

Hans Haand smækkede til Huen. „Jeg melder,“ — stønnede han. „Jeg skal ind paa Hovedvagten og melde“ — — —

Løjtnant Kramer kom i det samme ned ad Trappen; hans Ansigt var meget højtideligt. „God Aften, Clermont,“ sagde han. „Der er noget for

Dem at gøre. Der er sket en sørgelig Begivenhed. En Underkorporal af Deres Deling har lige skudt sig med et Tjenestegevær.“ Og medens de sammen gik op ad Trappen, fortalte han, hvorledes den vagthavende Menig havde set vedkommende Underkorporal komme rask ind i Korridoren foran Belægningsstuerne, tage et Gevær ud af Rækken, hvor de hang paa Væggen, og gaa op paa næste Trappeafsats. Mod en Overordnet havde Stuevagten ikke ment at turde gøre Indvendinger. Kort efter faldt et Skud. —

Nu laa Liget, hvor det var faldet. Lægen ventedes hid; og der var gaaet Bud til Kapitainen, og til Hovedvagten efter Mandskab med en Baare. Her laa Manden. Han vilde forberede Clermont paa, at han saa forbandet styg ud.

Liget laa udstrakt med skrævende Ben. Kramer tog Tæppet tilside. Hovedet var fuldstændigt sprængt; Ansigtet var kun en blodig Hudfold. Og Kramer viste, hvorledes Blod og Hjærne sad i store Kager paa Væg, selv paa Loft. Formodentlig havde Afdøde hældt Geværpiben fuld af Vand, havde stukket Løbet i Munden og trykket af. Kuglen havde lavet et lille rundt Hul i Loftet og var gaaet videre. Det var en Guds Lykke, at der ikke laa nogen og sov i Etagen oven over.

Leo Clermont følte sig syg, brudt. Han forfærdedes ved Synet af dette næsten hovedløse Lig, dette Menneske, der i sin Desperation og sin Frygt havde sprængt sig selv og var død elendig, i Mørke, ukendt. Og han tænkte, at dette var de ensomt

stilledes Lod, de Menneskers Lod, der ikke formaaede at underordne sig de mange, der ikke fornam i Fællesskab, handlede i Fællesskab og, enige om ethvert Begreb, søgte at bane sig Vej til det mest mulige for de flest mulige, — derunder hver enkelt for sig af de mange. — —

Lægen, der var knælet ved den Døde, løftede Hovedet. Han sagde: „Mandens Uniformsfrakke er flænget fra venstre Ærmegab til Bæltet. Han er forslaaet mange Steder paa Kroppen. Og paa højre Haandled er der nogle mærkelige Skrammer, der i høj Grad minde om Bid. Formodentlig har han været i Slagsmaal med Alfonser eller lignende."

— — — — —

Han greb et stort Stykke Vat, og klippede det i lange regelmæssige Strimler. Og han svøbte dem med Omhu om det knuste Ansigt, søgte at samle den sprængte Hjerneskal indenfor denne Forbinding. Blodmassen lignede pressede Ribs. Reservelægen sugede den op fra Gulvet med det hydroskopiske Bomuld.

Da han nu hørte en fast Klang bagved sig, vendte han sig og fik Øje paa Løjtnant Clermont, der havde stemt sin Sabel i Gulvet og kun ved dette Støtte syntes at kunne holde sig oprejst. Hans Ansigt var kridhvidt, Øjnene opspilede og syge.

Reservelægen smilede, et gabende, uforskammet Smil, han sagde: „Premierløjtnanten skulde hellere gaa, hvis De staar her og bliver syg.

For Resten skulde en Soldat vel nok kunne taale at se en falden Kammerat, — selv om han ogsaa mangler denne Hjerne, der jo alligevel for en Menig er en ret overflødig Ting."

Men Leo samlede sig, vendte sig omkring og gik tungt bort.

— — — — — — — — — — — — — —

Pludselig sluktes alle Lysekroner. Kun Lamperne i de røde og grønne Blomster af Silketøj ulmede i Mørket. — Der kom fem Serpentiner flagrende gennem Salen, hvirvlede sig ind mellem de Dansende. En elektrisk Lyskaster fulgte dem og forvandlede dem fra brogede Sommerfugle til Flagermus, til hvide Vandliljer, til jublende røde Flammer.

Og i et Nu flængede de det viftende Tyll fra deres Skuldre, sendte det i lange Taver ud over de sammenstimlede Tilskuere; og de fem trikotklædte slanke Piger dansede ind i Mængden, smuttede under Albuer, forbi Hænder, der greb efter dem, og forsvandt. Ingen fik set, hvem de var.

Ida Clermont kom lidt efter ind i den mindre Salon bag Dansesalen. Hun rettede paa de smalle Skulderbaand,der bestandig gled ned. Hun tog Masken af sit Ansigt, viftede sig, følte sig saa hed, saa tung. Hun saa ud af Vinduet. Himlen laa isnende sort derude. Hun saa ingen Stjerner;

— men sikkert var der Tusinder af Stjerner at se, — om man gik derude.

Jacobs var nu sagtens allerede under Vejs. Han kunde have ventet. — — — Han burde have ventet. Sagtens var han slet ikke rejst, men ventede endnu hendes endelige Svar. Han var en klog Mand, — og han maatte jo forstaa! — — —

En bred Skikkelse fyldte hele Portieren: Gordon Marshner! Hun greb efter Masken. Men han rev øjeblikkelig sin sorte Halvmaske til Side og kom hen til hende. Han sagde: „Nu har jeg søgt Dem hele Natten, Miss Ida; men jeg har ikke kunnet gennemskue Deres Maske.“

Ida smilede ironisk: Naturligvis var hans Sanser for stumpe til at fornemme, hvad der søgte Skjul og Charme under en Maske.

Hun sagde: „Min Maske skjuler dog kun mit Ansigt. Og min Forklædning er — ifølge gældende Moral — det mindst mulige.“ Hun anstrængte sig bestandig for at fæste det glatte Skulderbaand, der idelig sank.

Han sagde: „Jeg har tidligere kun set Dem i Spadseredragt“.

Han betragtede hende ufravendt under de lave, truende Bryn. „Jeg kendte Dem virkelig ikke før nu, da jeg ser Deres Ansigt.“

„Heller ikke som Serpentine?“ spurgte hun.

Marshner sprang i Vejret, sank ned paa en Stol ganske nær ved hende. „De? De var imellem disse! — —“ Han tilføjede hæst:

„Jeg søgte Dem dér; — men hvor kunde jeg vide!"

„Maaske var jeg der heller ikke;" — hun smilede spodsk. Hvor lystrede han ikke blindt hver Betoning af hendes Ord, hvert Spil af hendes Luner! Siden hin store Matchdag, da hun brødes med ham over et lavt Net indenfor visse givne Grænser, havde han bestandig søgt hendes Nærhed. Og altid sendte han hende dette truende, sagte pulserende Blik. Ja, den Sag var nu sikkert i Orden, parat til at løses. Nu, — iaften var en god Lejlighed til Løsningen. Hun skælvede ganske let. Der var endogsaa en ganske uomgængelig Nødvendighed for, at denne Sag blev ordnet; — nu da Jacobs var rejst — den eneste Ven, hun ejede — nu da. — Hun sprang op.

„Før mig ud," sagde hun. „Dans med mig!"

Han slog Armen om hendes Legeme, trak hende til sig, brød gennem Stimlen ud i Salen, slyngede hende med sig, indtil han søgte Ro i Valsens Rhytme: Stigen og Fald, stormende Flugt, sagte kælende Kalden.

Ogsaa Ida fornam nu den farligt besnærende Rhytme, og hun tænkte, at hun vilde give sig fri, at Tyngden nu virkelig ogsaa veg fra hendes Sind. Jo! Denne Vals var alligevel skøn, var som at synke, som at bæres, man fornam, som var man ét med disse bølgende, hede Rhytmer. Og hun blev ét med disse Rhytmer.

Bess Nelsson greb hendes Arm, trak hende tilbage ind mod Væggen. Marshner sank dér i

en Stol og saa' svimmel efter det hvirvlende Slæb af Tyll.

Bess havde skiftet Dragt, var nu klædt i en hvid, nedringet Silkekjole; et kort Kniplingsslør flagrede fra hendes Haar. Hun bar en norsk Brudekrone. „Jeg er Brud," sagde hun „min Dragt er ganske uden Stil; men du ser, jeg bærer Brudekrone. Jeg danser nemlig med min Brudgom iaften."

„Grev Kolbe?" spurgte Ida. Men Veninden lo højt. Hendes Øjne var flakkende, vilde, hun syntes at have drukket meget Vin.

„Med Adam Kolbe danser jeg ikke — ikke iaften!" Hun bøjede sig, hviskede: „Ida! Jeg giver mig til en Mand inat." Og hun lod sig fange af en Arm, der fra et mægtigt drejende Hjul af Dansende svingede frem og greb om hendes Krop.

Maria Therese Kramer kom, klædt som Page, gaaende med smaa, forsigtige Skridt, bukkede sirligt for Ida, bød hende op til Kvadrille. Hendes lille, ligesom smertelige, dog saa søde Smil, indrammedes af en umaadelig, hvid Paryk, besat med store blaa Sløjfer.

„Jeg har nu i en halv Time maattet bære Bess Nelssons Slæb," sagde hun, „det blev mig for tung at bære alene."

„Ja," sagde Ida, idet hun rystede paa Hovedet. „Nu er Rose Wahl her jo ikke mere som din Pendant — og til at løse dig af."

Maria Therese søgte forskende hendes Blik.

Og Ida spejlede i disse store glasklare Øjne dybt inde et Skær af sin egen Tristhed, sit eget evige angstfulde Mismod.

Marshner var paany ved hendes Side. Han var tavs, betragtede hende bestandig, indtil hun pintes af dette vrede, saa stærkt mandlige Blik. „Se," sagde hun „er Arrangementet ikke fortræffeligt?"

Han saa omkring sig i denne Sal, hvis Loft var indrettet som en Loggia, hvorfra tunge Drueklaser hang ned. Men mellem dem svævede i Snore stegte Duer og spækkede Agerhøns sejlende paa de udspilede Vinger. En levende Pattegris var tøjret midt paa Gulvet i et Græsbed, hvor store hvide Stengler af Asparges og Selleri voksede. Grisen var ganske lyserød, buttet, syntes meget fornøjet og lod sig gerne klø bag de bestandigt lyttende Øren. I Bassinet med den spinkle Springvandsstraale flød store nyslagtede Laks og skinnende Foreller. Blomsterrabatterne var mægtige Fade med Salat i brogede Mønstre.

Der var indrettet mange smaa halvmørke Rum: Sofapladser mellem tæt Buskads, hvor Appelsiner, Fersken og Abrikoser hang imellem Bladene.

Fra en Buffet i Salens Hjørne foretoges Anretningen af tre Æventyrkokke med høje, hvide Huer og mægtige Køkkenknive ved Siden.

Grev Kolbe og hans Protegé Kammerjunker Kleist sad over for hinanden; mange Flasker og mange Fade stod paa Bordet mellem dem. De spiste i Tavshed, med Omhu og Alvor.

Marshner satte en af de svævende Duer i gyngende Bevægelse.

„Hvad forestiller det altsammen?“

Ida søgte efter Navnet —: „Sybaris — eller et lignende Navn paa et Land, hvor man lever godt — i udsøgt Selskab — og i det Hele befinder sig vel. Er det ikke overdaadigt og pragtfuldt?“

„Oh Yess, very nice, indeed.“ Han saa sig ligegyldig om. Og hun gættede, at i hans Hjemland var Begrebet om den store Stil, om Overdaadighed og Pragt, noget anderledes end i disse ret indskrænkede Forhold — ganske anderledes *„Mammuth,“* som han en Gang havde udtrykt sig. Hun legede med den Tanke, at hun en Gang — snart — vilde være inde i disse langt større Forhold, — i disse umaadelige Cirkler — grænseløse Omraader — det Grænseløse. —

Hun følte Svimmelhed, Uro. — „Lad os danse,“ raabte hun. Og paany saa hun i Dansen hans Ansigt dukke sig mod hendes Skulder, dette smukke regelmæssige Ansigt, der nu fortrak sig som i Pine.

Der klang en ganske spinkel Violintone fjernt et Sted i Salen, skar sig frem, svulmede stor og fyldig, svandt. Og igen klagede denne Violin, klagede, som et lille vildt Dyr jamrer i Skovens Dyb; nu svang den sig tilvejrs, sang sig ud i en vuggende, rig Melodi.

De Dansende stod med et stille. Der var nu ingen anden Musik end denne Violin. Efter den

kunde der ikke danses Mazurka. De saa paa hinanden og veg tilbage mod Væggen.

Og gennem den aabne Kreds saa Ida Rottefængeren fra Hameln, en lille, rødklædt Mand, der med sin fine hvide Haand, hvor Diamanter brillerede, førte den skælvende Bue. Hans gule Kind med det tottede Bukkeskæg lagde sig kælent, dog med en ejendommelig fast Energi mod denne skønne Violin, sikkert en Cremoneser, ogved den dirrende Kontakt mellem Bue og Streng opstod der Liv. Enhver, der hørte, fornam dette levende, som et strømmende Fluidum, der randt gennem Salen, føltes let pirrende over Hænder, Nakke og Ryg. Og de Dansende blev staaende, stanset i en Takt, Par hos Par, Legeme nær ved Legeme, tættere fastere, de fornam denne Nærhed saa sælsomt, Arm slynget om Arm, Kind glødende mod Kind.

Tonerne tav et Sekund, voksede igen i rivende, korte Strøg, smeltede hen og svandt, voksede paany. Og Melodien formede sig over et Motiv: Kalden, Lokken, Bøn om at følge, en forstandig — dog tillige æggende — melodiøs Overtalen, endelig et klangfuldt Bud. Kom! Kom!

Og Parrene begyndte igen at danse. Langsomt ligesom med en Bihensigt, et efter et naaede de et Sted, hvor de kunde falde ud af Rækken og bryde af. Kavaleren bukkede, Damen lagde sin Arm i hans, og han førte hende bort.

Marshner trykkede Idas Arm i sin. „Er De træt?“ spurgte han; men hun fornam Bihensigten i hans Spørgsmaal. Hun følte igen som hin Dag,

da de spillede mod hinanden, at nu var der intet andet at gøre end at lade ham vinde. „Ja“, sagde hun. „Jeg er træt. Skaf mig en Plads et eller andet Sted.“ De gik paany ind i det halvmørke Kabinet. Men her var nu ganske fuldt af Mennesker. Ida følte Ubehag ved at føle disse varme Kroppe i bestandig Berøring. Et Par banede sig Vej gennem Stimlen: Rottefængeren fra Hameln, og han førte med sig ved Haanden Bess Nelsson, der bestandig bar Maske. De banede sig Vej ud i Vestibulen.

Ida saa smilende efter dem. Sagtens gik de nu sammen herfra. Ja! Veninden havde Ret: hun forstod at holde to Ting ude fra hinanden. Men ikke enhver fik saaledes to Sager, to Chancer paa en Gang givet.

Maria Therese Kramer kom, — endnu drengeklædt; — en ganske ung Kavalér, i nøjagtigt samme Dragt som hun, havde lagt sin Arm om hendes Skulder paa kammeratvis, dog fast, besiddende.

De tog sammen Sæde i en Sofa. Kavaléren slængte sig mageligt tilbage; men Maria Therese satte sig forsigtigt, syntes forvirret, og hendes Fingre famlede i Luften efter en Kjoles Foldekast. Hun lagde Fødderne over hinanden, søgte sin Ledsagers Øjne og smilede, idet hun sukkede let.

Marshner førte Ida med sig ind i en af de tætte Løvhytter, hvor blot en rød Lampe glødede. De sad nogen Tid tavse; gennem Løvet kom til dem Latter, en sagte hviskende Stemme, en an-

den Stemme begyndte at tale, lavt, kælende, let som en Nynnen; — og paa en Gang tav den brat, som stemte Læber sig mod den Mund, der talte. — — —

Et Steds raabte man paa Champagne. En Bajadere, der støttede sig til en Harlequin, kiggede ind i Løvhytten; hun hang søvnig og mat ved hans Arm, hendes Stemme var grødet, han tyssede paa hende; — hun slog ham paa Kinden og rev sig løs, tumlede bort, — sank ned i en Sofa og laa dér, stum, bedøvet. — —

„Miss Ida!“ hviskede Marshner, greb hendes Haand, bøjede sig mod hende, tvang ved dette Haandtryk hendes Ansigt bag over, vendt mod hans. Han kunde intet mere faa frem.

Hun betragtede ham fast og koldt. „Hvad vil De?“

Og nu var det, som brast han sammen, han slap hendes Haand, begyndte at forklare, — en lang svævende Forklaring paa Amerikansk-Engelsk, som hun med Vanskelighed forstod: Han havde gaaet saa længe og pint sig for hendes Skyld, han var ikke Menneske længere, han duede til ingen Ting. Han kunde ikke leve uden hende og saa fremdeles.

„Godt“, sagde Ida“, da han tav, „hvad vil De at jeg skal svare Dem? Endnu har De jo ikke sagt mig, hvad De vil af mig.“ Og hun bøjede Hovedet. Hun fornam Taarer i sine Øjne. Det var saa tungt, saa tungt.

„Ida!“ stammede han, „De maa blive min,

De maa, Miss Ida, jeg ved ikke, hvad De vil have jeg skal sige Dem mere. Jeg rejser herfra om fjorten Dage. Rejs med mig, hører De, hjem til Chicago — eller først, om De vil, ned gennem Europa — til Italien, til Ægypten."

Hun nikkede. „Jeg vil gærne rejse med Dem, De vil sikkert blive en god Kammerat. Jeg kan godt lide Dem, jeg giver mig gærne i Deres Hænder. Jeg vil rejse med Dem, naar De vil, hvorhen De vil."

Han rejste sig heftig. „Imorgen, om jeg bad Dem? Endnu inat, — om jeg bad Dem!"

„Ja, — naar De vil."

Han smilede, hans store blanke Tænder lignede i det røde Lys Bloddraaber, der randt frem under det stive, brune Skæg. „Well," sagde han, var igen helt behersket, og idet han syntes optaget af en pludselig ny Idé, tilføjede han:

„Naa, selvfølgelig venter vi og gifter os forinden."

Hun bøjede Hovedet, hun trak Vejret dybt. Alt var hende nu saa ligegyldigt, saa ganske uden Vægt og Værdi. Men lige med et følte hun hans Mund mod sin, hans Armes Greb om sine Hofter, hun fornam hans Kys, faste og hede over Kinder, Hals og Skuldre; han flængede Skulderbaandet, der bar hendes Kjoleliv, pressede sit Ansigt ned mod hendes Bryst, og Ida stønnede af Smerte, af Skam, af Frygt.

„Slip mig!" hviskede hun. Og han løftede sit

Ansigt, betragtede hende længe og sagde. *„How nice you are! How extremely nice you are!“*

Ida følte et Skær af Glæde, et voksende Behag:

Ja! — — Dette var sagtens ogsaa hele Sagen! — — —

Et Par Dage senere, ved en Frokost i Anledning af Bess Nelssons Forlovelse med Grev Kolbe, meddelte Gordon Marshner de Tilstedeværende, at han i Løbet af tre Uger agtede at lade sig vie til Frøken Ida Clermont.

Overfor Ida optraadte han herefter paa en nonchalant protegérende Maade, der dog lidet skjulte hans bestandige Skinsyge og hans Hastværk efter at faa Sagen ført til sit Maal. Han gik daglig ud med hende fra Butik til Butik, og de købte i Forening Idas Udstyr: tre store Kufferter pakket fuld af Klæder, passende til denne Rejse, der forestod. Han udtalte som sit Ønske, at hun medbragte saa lidt som muligt fra dette Land, hvis Smag og Vareudvalg syntes ham lidet tidssvarende. Han mente, at hun hjemme i Staterne meget bedre og flottere kunde købe, hvad hun for Resten havde Brug for. Han undgik overhovedet al unødvendigt Besvær og udtalte, at jo før og jo nemmere de fik Formaliterne bragt i Orden, jo bedre.

Og den femtende Marts traf de efter Aftale hinanden paa Raadhuset. Med Leo Clermont og

Oscar Nelsson som Vidner lod de sig borgerligt ægteforene. De spiste derefter Frokost med et Par Venner, og Klokken fem rejste de sammen direkte til Paris. Marshner havde foreslaaet, at de paa seks Uger skulde „gøre“ Europa, — for endelig med frelst Samvittighed at kunne gaa til Chicago. — — —

To Dage efter Brylluppet faldt Krigsrettens Dom i den Clermontske Affaire.

Ved denne blev Løjtnant Leo Clermont anset efter den militære Straffelovs Bestemmelse om „Officerer, der ved at give Anledning til grove Uordener eller Forargelse, ved at udsætte sig for en Behandling, som er uforenelig med deres Stands Ære — — — — gør sig uværdige til den Agtelse, hvoraf de efter deres Stilling bør være i Besiddelse,“ — denne Bestemmelse sammenholdt med den borgerlige Straffelovs Regler om Vold paa Person, med en Straf, der efter Omstændighederne, navnlig under Hensyn til den Fornærmelse og Trudsel, Tiltalte efter sin Formening havde været Genstand for og til hans som Følge heraf ophidsede Sindstilstand, fandtes at kunne ansættes til Fæstningsarrest i to Maaneder.

Denne Dom vakte stor Forbitrelse, — i militære Kredse paa Grund af sin Strenghed, i civile Kredse paa Grund af sin Mildhed.

To Dage efter at have modtaget Dommen rejste Clermont fra Hovedstaden nordpaa, op til den gamle Fæstning, hvor han skulde udstaa Straffen.

Han meldte sig paa Kommandantskabskontoret og fik straks derefter anvist to Værelser, det ene vendende ud mod Slotsgaarden, det andet med Udsigt over Sundet. De var ret hyggeligt udstyrede som Sovekammer og Dagligstue. —

Da Leo blev alene, satte han sig hen til Vinduet, lukkede det op. Den friske, kolde Luft trak ind. Han lænede sig ud over de favnetykke Karme. Han skimtede Murens rige Ornamentik langs Karmens Sider — et Stenansigt, der skægget og barokt bøjede sig frem og bar den buklede Gesims. Dette Ansigt var næseløst, halvt forvitret.

Han saa dybt ned i den indre Slotsgaard, der snævredes mellem de ranke, meget høje Vægge, der var saa skønne, bleget lilla i det klare Martsvejr. De mange Flader af det slanke Taarn i Gaardens sydlige Hjørne skelnedes fra hverandre ved sarte Nuancer af Blaat. Og op imod Taget, om Gavle og Kvistluger brød Sandstenen sig — som Borden af et Broderi — i Rader af tynde og fine Kniplinger.

Taarnene kunde han ikke se, dertil var Karmen for dyb og snæver. Men de pegede deroppe et Steds, stejle, slanke, — kuplede — og slanke igen: sylespidse Spir. Vindhaner drejede sig sagtens deroppe.

Nede paa Slotsgaardens toppede Brosten saa han Mandskab opstillet i en Firkant: en Ramme i tre paralelle Farvelinjer; Lystblaat, Mørkviolet, og denne varmt graa Ansigtsfarve; — alt blev saa

blegt i det klare Lys. En Officer stod midt i Carréén — gestikulerede, stampede i Brostenene. Et Par Mand traadte frem; Officeren for hen imod dem. Hans skærende tynde Stemme syntes at prelle tilbage fra alle fire Murflader.

Længere henne marcherede tre Mand under fuld Oppakning, Side om Side. De bevægede sig med megen Højtidelighed over imod en Sergent, der betragtede dem, idet han raabte — og raabte. Leo fandt disse Scener lidet tiltalende, de syntes ham saa ganske ude af dette Slots fyrstelige Stil: Saa lilleputagtigt udførte dette Mandskab barnagtigt elementære Bevægelser mellem de kolossale, saa sindrigt smykkede Mure.

En Stabsergent kaldte en Menig frem, den Menige holdt Haanden til Huen, og den Overordnede blev ved at tale til ham, meget længe. — Manden holdt sig standhaftigt ret i den sikkert trættende Stilling — endnu — endnu. Sagtens glædede denne Befalingsmand sig over, at en Mand: yngre, stærkere, maaske ogsaa kløgtigere end han, saaledes viste ham slavisk Hyldest. Og den Menige tog bestandig ikke Haanden ned. Ogsaa dette fandt Leo kuriøst og ubehageligt at se.

Paa Væggen hang, klæbet paa Pap, Reglementet for de forskellige Arter af Arrest. En halv Spalte om Fæstningsarrest angik ham personlig. Dette Reglement var iøvrigt det eneste, der mindede ham om, at han her var Fange.

Og ved at erindre dette, fornam han paany hine gamle Svaghedsstemninger; — dog ikke nu

som bestandig Irritation, Ængstelse og Uro, men i en fast Form: som noget, der er i Færd med at rede sig ud, en langsomt omordnende Proces, der vil forløbe sin Tid under Tyngde, Spænding, — og endelig være forbi.

Det bankede paa hans Dør, den gik op, og en Premierløjtnant kom ind. Han genkendte Holger von Terkow, der fornylig var forsat til denne Garnison.

Terkow rakte ham Haanden, bad Løjtnanten sætte sig ned og tog selv Plads. Hans store plumpe Haand strøg hen over den blege, stærkt skaldede Isse. Der var et aabent blaat Udtryk i de nærsynede Øjne. Han sagde: „Det glæder mig at se Dem her hos os, Løjtnant Clermont, skønt De er her i Egenskab af Fæstningsarrestant. Vi vil gøre alt, saavidt det er os tilladt, for at gøre Deres Straf let og behagelig for Dem.“ Han rejste sig igen. Hans Stemme lød i Leos Øre saa sælsomt klangløs. — — Og Luften derude hinsides Murene var saa klar, saa klingende klar — syntes kun at vente paa Klang, paa et dybt og rent Organ — for at tone — synge. — — —

„Løjtnant Clermont! Jeg maa paa Kommandantens Vejne affordre Dem Deres Sidevaaben.“

Leo nikkede; men han følte sine Kinder brænde. Han løste Spændet, der holdt Livremmen sammen, og lagde Vaabnet i den andens Haand. Og han tænkte, at nu gav han sit Vaaben fra sig, den blanke, smalle Klinge, der havde hængt ved hans Side til Pryd og som et Tegn paa hans Charge.

— — Intet uden et Tegn! — Symbol paa, at man var af militær Kaste og overordnet andre. Han tænkte, hvor historisk fjernt i Tiden Klingen var Mandens Værge. Allerede nu fortrængte en Feltkikkert Sablen. — — —

Hvad skulde han herefter med et Vaaben, som var Tiden fremmed? Han kunde med Sindsro give det fra sig — dette smukt krummede Stykke Staal, der blot bares til Stads!

Han betragtede sine lidet kraftige Hænder, der hvilede paa Stolens Arme. Han følte dem saa ganske tomme — vaabenløse, værgeløse. —

Og dog — og dog! — Et Steds dernede, dybt nede i Tankernes Dyb, begyndte det at gro, vokse! En Gang vilde alt klares, sagtens en Gang — snart være ganske klart. Men nu matte han høre paa dette klangløse Menneske, der sad foran ham og talte til ham:

„Jeg har set Dem en Gang i Officersforeningen, Løjtnant Clermont, i et større og meget animeret Selskab af Kammerater. De alene sad tavs og alvorlig, Deres Pande laa i dybe Folder; jeg gættede, at De laa i Strid med Dem selv. Det var faa Dage efter den Affære, for hvilken De nu her skal udsone Deres Straf.“

„Ja,“ sagde Leo, „jeg bemærkede Premierløjtnanten den Aften.“

„Jeg havde den Gang megen Lyst til at tale med Dem, men fandt ikke Lejlighed dertil. Jeg vilde da have sagt Dem, at jeg saa inderlig vel forstod Deres Protest, dette Slag med en Ridepisk

i Ansigtet paa et Tog af revolutionært sindede Mennesker; omend jeg ikke billiger Formen for denne Protest. Men vi alle, alle vi, som endnu ikke er forblindede af de moderne Profeter, vi forstod Dem og Deres Vrede over at se det røde Banner veje, ført fra Sejr til Sejr. Den gode Sag er i vore Dage i Fare. Jeg ved ikke, om De er Kristen, Løjtnant Clermont. Ja, jeg spørger Dem ikke. Jeg er ikke af de nidkære Forkyndere, der gaar rundt og føler Pulsen hos ethvert Menneske, han træffer. Jeg vil blot gærne sige Dem et godt Ord, — om De vil høre mig."

Leo nikkede. Han mødte med megen Sympati dette paa en Gang forlegne og ivrige Menneske, hvis Øjne nu fik Feberglød, som rykkede nær ind til ham, og med rivende Hast sagde Følgende:

„Jeg tager ikke i Betænkning at bekende for Dem, at jeg er en Kristen, og at jeg i Jesu Lære ser den eneste Redning i disse forfærdelige Tider, da det er, som om Alt vendes omkring, da det, som hidtil skjulte sig i Mørke, nu rejser sig i Vælde og Trudsel mod det evige Lys; da Alt fornægtes og Nyt forkyndes fra tusind Talerstole — intet godt Nyt.

I Hobe kommer Mennesker stormende hid og raabe paa Lighed og Frihed. Nabo er ikke i Fred for Nabo, Ven troer ikke Ven. Der fremstaar Profeter, som forkynde, at en ny Tid er inde, de samle Masserne under sig, de raabe, saa alle høre det, at nu skal Verden forandres. Og de forandre virkelig den udvendige Verden, de sø-

ger at forandre Menneskenes Sind. Og de forkynde en Legemernes, en Sansernes, en Begærets Religion.

Thi her er hele Sagen — Drivfjederen, Driften: Det menneskelige Begær, der aldrig faar nok, altid stræber frem, altid vil skabe om; bryde ned, hvad der er fast, knuse, hvad der staar imod

Og Dyret vokser, vokser. — — — De af os, der leve i Ro og Harmoni med os selv, vi se med Forfærdelse denne Gæring fra neden, Begærets kogende Gæring — om jeg saa maa udtrykke mig. Og kan hænde da, at vi ogsaa selv angribes af Tvivlens Smitte, da ogsaa vore Tanker gære, vort Blod koger — og vi tvivle om vor Modstands Ret, fortvivle om at kunde hævde vor Stilling: at bevare det Gode, vore Fædre have arvet fra deres Fædre: Sandheden, Retten og Troen — ja tvivle om selve Troen!

Men nu, — jeg kan paa Dato angive, paa hvilken Dag, — føler jeg mig tryg og sikker og tillidsfuld. Og jeg ved nu saa inderligt og nøje, hvilke Magter, der en Gang skal sejre over denne onde Tid, som nu synes at rejse sit Hovede i Sejr. Disse Magter er tvende: Tro og Disciplin.

Forbund mellem Sværd og Kors! Ved dette skal vi sejre! Jeg ser allerede nu, som i en Vision, et Net lagt over Landet, et Net, hvis Masker er tvundne af vore forenede Hænder: Præster og Soldater Haand i Haand! Et sejgt ubrydeligt Net over dette mangehovede Dyr! — Ja! det Dyr, om hvilket Johannes taler: Begæret, Havesygen,

Vindesygen, Æresygen og Magtbrynden! Alt dette, disse falske Profeter give saa skønne Navne: Fremskridt, Evolution, den frie Konkurrence!

Vi maa blive en Ridderorden med Korset hæftet paa vor Skulder. Vi maa staa, Broder véd Broder, forbundne ved Troens stærke Bindemiddel. Som et Net over Verden!

— Forstaar De mig? Kan De følge mig? Maaske taler jeg for rask?

Er vi enige og stærke og rige i den ene Sag da skal Sejren gives os. Og det store Rige — hvo ved! — herske paa Jorden."

Han tav. Leo mødte hans forsigtigt prøvende Blik. Han nikkede og sagde: „I én Ting har De Ret: Vi staa paa meget svage Fødder."

Løjtnant von Terkow lagde sin Haand over hans. „Nej!," raabte han. „Vor Stilling er allerede nu langt bedre. Jeg har dannet en Forening. Vi er allerede halvthundrede Medlemmer. De maa melde Dem ind. Det er ikke nødvendigt at være helt overbevist Kristen for at være Medlem; — blot man er paa Vejen, blot man ser Farerne, der lure, øjner Undergangen, der truer — —."

Og han rejste sig, sagde, idet han med Æggen af sin Haand slog i Bordet: „Fjenden er i Landet. Enhver Patriot maa paa Voldene med Spade og med Vaaben." Han tog Plads igen.

„De, Løjtnant Clermont, skal nu her udstaa en Straf, som De maaske vil finde tung og ydmygende. De vil sikkert ogsaa føle de lange

uvirksomme Timers Ensomhed, og De vil maaske endda tænke, at De lider uforskyldt. Men i saa Fald maa De tro, som jeg troer, at dette sker til Deres Bedste:

Isoleret, fjernet fra den daglige Dont, som De er, henvist til Deres egne Tanker, vil De have Tid til at gøre Dem mange Ting klarere. De vil samle alt, hvad De ejer, og søge dybt i Dem selv for at faa alt med. De vil tælle alt. De vil føle Savn af mangt, og tænke paa, hvorledes De skal vinde, hvad De mangler.

De vil gøre Deres Bo op. Og dertil ønsker jeg Dem Lykke som Kammerat og Menneske!"

Han rakte sin Haand ud. Og Leo trykkede den med Varme.

Løjtnant v. Terkow vendte sig endnu i Døren. „De ved, at jeg har offentliggjort nogle Brochurer angaaende de Spørgsmaal, hvorom vi nylig har samtalet. Maa jeg have Lov at sende min Oppasser herover med et Par af disse Hæfter." Ligesom undskyldende tilføjede han: „De er hver paa næppe halvhundrede Sider og hurtigt læst."

Leo forsikrede, at han med stor Glæde vilde læse disse Brochurer. Og han var bestemt paa senere at erklære, at de i høj Grad havde tiltalt og grebet ham. Han saa endnu dette halvgamle og magre Ansigt lyse i et Strejf af Glæde, saa sank det paany tilbage i sløv sørgmodig Ro.

Paa Panden over den indfaldne Næse løb bugtede, vandrette Folder. Leo erindrede, at v. Terkow to Gange var sprunget forbi til Kap-

tain; men at man i den senere Tid interesserede sig for ham paa højere Steder.

Løjtnant Clermonts Sabel glemte han imidlertid at tage med sig. Ordonnansen, som ud paa Aftenen indfandt sig med de lovede Hæfter, havde Besked om at faa den med ned paa Kommandantskabskontoret.

Leo Clermont opnaaede af Fæstningskommandanten Tilladelse til allerede i Arrestens første Maaned at bevæge sig en Time daglig i fri Luft — efter Reglementet — under behørigt Opsyn og i en afsides Del af Fæstningen.

Opsynet var en Menig, der fulgte ham i ti Skridts Afstand med en draget Sabel hvilende i Armen. Og tidt, naar de saaledes gik hen over Voldene, vendte Leo sig om og betragtede smilende denne Mand, der nu ogsaa stod stille og syntes at være falden i Søvn, medens den lange hvasse Klinge i hans Hænder lignede en stor Hugtand, der egentlig hørte til et helt andet Sted, men var gaaet løs og blev baaret omkring saa underlig hjælpeløst. — Om han nu gav sig til at løbe, vilde denne Menige sikkert blive staaende, maabende forbauset — eller løbe efter ham, omhyggeligt sørgende for at bevare de ti Skridts Afstand.

Dag efter Dag gik han de samme Ture, Slottet rundt langs de ydre Bastioner. Han gik nu og da helt ud paa den yderste Vindebro. Dette var mod Reglementet; men Bevogteren gjorde ingen

Indsigelse. Dér stod Løjtnant Clermont og saa ned over den lange, blæksorte Fæstningsgrav, hvorfra Kassematmuren rejste sig brat, et Bælte af runde Kampesten og derover Lag paa Lag, ligesom fortættet ved Aarhundredes Tryk: den skidenrøde Teglstensmur.

Fra en af de gitrede Luger voksede et ungt, slankt Træ; lidt længere henne strakte en stammetyk Ahorn sin bladløse Krone tilvejrs i Højde med Muren. Rødderne gravede sig ind i Hundreder af Revner i denne Mur. De paa en Gang sprængte og holdt sammen paa den forvitrede Sten. Og Leo Clermont forstod, at man lod disse Planter vokse uforstyrret i Fæstningsværket: Man var saa sikker paa sine Mure, at man gærne gav Naturen Husly. Og om Sommeren synede det Grønne saa smukt mod de røde Sten. Dette var Grund nok.

Han gik tilbage gennem den krumme, meget lange Port, der førte under Volden. Brandredskaber hang derinde paa de nyhvidtede Mure. Og indrammet af en hvid Hvælving laa Slottet for ham: saa bredt og massivt støbt paa de mørke Volde, saa fast et Fæstningslegeme. — Men i Højden gav det sig fri i mange fine Detailer, løftede sig i Taarne, pegede stejlt opad, svandt i traadfine Spir, som syntes svøbt i Skyer.

Mod Solnedgang lyste dette Slot ganske gyldent, og i et Minut lige ved Solfald syntes det af glødende Metal, der i Skyggefladerne var størknet, klaret. Luften syntes at blaane igennem de stejle Flammer. Om Aftenen sprang Fyret frem deroppe

et Steds. Han kunde ikke se det fra sit Vindu; men han hørte Blinkets Klapren.

En enkelt Gang gik han ned i Fæstningens dybe Kassematter. En gammel Kvinde holdt en rygende Fakkel op under Loftet og fortalte tungefærdigt om Fanger, der havde siddet i Lænker bag Gitre, som dér og dér afspærrede næppe to Alen brede Hjørner af Kælderen.

Han sammenlignede disse Fængsler med sit og smilede. Han indaandede med Behag den sumpede Kælderduft. Han gik nogle Alen ind i den lange Løngang, der sagdes at føre under Havbunden tværs over Sundet til Byen hinsides. En klam Em, saltagtig som Søbrise, stod ham imøde. Gulvet var slimet. Han spurgte Kvinden ud, om Fanger i hine Tider mon var flygtet ad denne Vej. Men Kvinden vidste intet herom. Det var nok muligt, mente hun. Men den Gang var det derovre jo ikke Udland. Den Gang hørte bægge Sider af det smalle Sund Landet til.

Han tænkte: Den Gang — den Gang blomstrede min Slægt i et Land fjernt herfra. Dette Folks Historie fra hine Tider vedkommer saaledes ikke mig. Endnu er jeg som fremmed i dette Land. Eller jeg forstaar i alt Fald ikke, hvad der gaar for i sig dette Land. Eller — — —?

Dette Folk taalte ikke fremmede imellem sig; — det var dog sagtens ikke Sagen. Sagen var hans e g e n, hans e g e n snævre Sag: Hans eget Sinds, hans eget Blods nedarvede, tunge, uafhjælpelige Kval.

Den var det, der drev ham, drev ham ud, fra Sted til Sted, fordrev ham. — —

Han stod helst paa Flagbastionen i Fæstningens nordøstlige Hjørne. Her syntes han, at han var stillet saa yderligt, saa yderligt ude, han kunde komme. Og herfra søgte han at gøre sig sin Stilling klar, samlede og søgte at skille. Men sjældent kom han længere end til at se de Ting, der omgav ham, gruble over disse Ting, og forbinde dem med sine evigt tilbagerullende Tanker:

Her var han fordrevet ud i et Lands yderste Hjørne! For hans Fod skyllede de Bølger, der som Grænse randt om Landet. Fra Sted til Sted var han drevet. — Jordløs!

Folket havde rejst sig mod hans Fædre, havde samlet sig i Masser, var rullet frem som et voksende Bjærg, og havde knust ved sin Vægt. Faa af hans Slægt var sluppet bort. I en Kareth var de kørt nordpaa, havde omsider fundet Asyl. Led efter Led havde de i et nyt Land stridt for deres Magt, erhvervet ny Jord, staaet paa deres Jord, forsvaret den Fod for Fod. Og en Dag strakte den stærke Borgerby Armene ud og tog denne Jord.

Men endnu bestandig hed det: Ikke give tabt — ikke synke — Ikke synke. Han ejede kun en Stue; dér gemte han alle Slægtens Insignier, dens Vaaben, dens Bøger, disse gamle Bøger med gyldne Rygge og svære pressede Sider. En Dag udbrød Ild, og alt brændte.

Ham selv drev de som Fange ud til et frem-

med Sted, gav ham Frihed til at bevæge sig paa et Terræn mellem Volde og Mure. — Saa yderligt stod nu hans Sag! —

Vandet skyllede forbi ham derude i en jævn riflet Strøm, snart nordlig snart sønden — altid et nye Mønstre af blaasorte, ganske svovlgule og dybt violette Striber.

Han bragte Papir og Vandfarver ned paa Volden, han henkastede løse Rids af Slottets Mure og Taarne — Voldene, Strømmen. — —

Han fornam paany hin gamle ejendommelige Glæde ved at sidde og se, og se, altid finde nye Linjer, nye Farver frem: her noget rustrødt i Murens Flader, her et grønt Refleks, en vreden Linje — en dristig Krumning i et Ornament. Og han tænkte, at saaledes var det alene værd at leve: at sanse, at se, — at fornemme Verden og aldrig ville mere end dette.

Men til Tider brød Uroen frem, jagende, voldsomt, foranlediget ved mange dog saa lidet væsentlig Indtryk.

Det hændte saaledes, at han blandt de Sandstensfigurer, der over Vinduer eller under Halvtagenes Vand-Render var Led i Murens rige Ornamentik, fandt enkelte, som mindede ham, som paany gjorde hans Lidélse bevidst, følelig.

Der var ét enkelt Hovede, en mandlig Karyatide, hvis halve Ansigt var revet bort, sagtens en Gang under en Bataille knust af en Kugle.

Og han saa igen for sig dette søndersprængte Ansigt — mellem de lange blodige Vatstrimler

— udstrakt for sine Fødder: denne Ulykkelige, der sit Liv igennem havde stønnet under Tyngden af de øverste Lag og én Gang omsider havde tømt sig ud i Had, i Explosion — og var død. Nu og da dukkede saadanne Typer frem i et titanisk Sprængningsattentat, altid lige desperat, vildt, galt. Blodrøgen hvirvlede op over Verden — vejrede hen. Lagene faldt paany til Ro. Protesten var glemt.

Men Leo kom vanskeligt ud over denne Sag. Han følte igen denne noget uklare, pinlige Fornemmelse: at han her gennem lange Tider havde misforstaaet disse Menneskers Sag, der dog var i Slægt med hans, en Protest som hans, ensom, ødsel og haabløs som hans egen vanskelige Sag.

Han kunde længe ikke glemme Synet af dette tunge, faldne Legeme, som det laa dér og skrævede lig en væltet Kolos, hvis Fødder er overhuggede lige over Soklen; og hans Ansigt syntes ét blodigt aabent, dybt, dybt forundret Gab. — —

Men senere fortrængte et nyt Billede dette. Han opdagede oppe under et Vinduesgesims et andet Stenhovede, et stort, bart Ansigt med en opspilet, fyldig og graadig Mund. Og han saa tværs over Pande, ned over Kind og Hage, en lang Stribe som af et Hug.

Han betragtede længe med Ubehag og med Ængstelse dette Ansigt, der syntes stivnet i et stumt Grin. Han gik hurtig bort, men næste Dag søgte han Stedet paany. Og deroppe sad bestandig dette grimme Stenfjæs, klemt mellem en Pilaster og en Gesims, betragtende han med sit stupide

Stensmil. Det forekom ham, at Skrammen forandrede Farve, blev grøn fra violet, — en Dag senere syntes den fyldt med fed, sort Muld.

Aldrig kom han rolig uden om dette Taarnhjørne. Naar han vendte Ryggen til, fornam han som en Berøring det kolde, ubehagelige Stenblik. Fra den opspilede Mund flød i Tøvejrsdage en tynd grønlig Væske.

En Dag tog han i Raseri en Sten og slyngede den op efter Masken; men Stenen naaede ikke op. Vagtmanden betragtede ham maabende — just som et Spejlbillede af det maabende Grin deroppe paa Muren. Han vovede ikke oftere Forsøget. Men Dag efter Dag maatte han mødes med dette Ansigt, hvis brede Skramme over Pande, Kind og Hage altid syntes mere markeret, og i sin Haand fornam han igen det elastiske Modtryk af denne Kind under Ridepiskens Slag.

Deroppe sad det mellem mange andre Stenmænd, der bar disse Mure, idet de stemte Isse og Skuldre mod Gesimsen. Og det syntes, som groede deres Krop og deres lange Ben ned gennem Murværket, og var stemt fast mod de stampet faste Volde.

De frie Taarne knejsede heroppe. Deres Spir bar takkede Kroner. Men disse Jættehoveder stirrede mod Jorden, stod fast i Jorden, og de spyede Slottets Affaldsvand ud gennem de runde Munde.

Men nu syntes Leo, at han i disse plumpe

og grove Træk fandt Erkendelse, der var i Færd med at vaagne, som om disse Stenmænd nu begyndte at forstaa, at det var dem, der bar Slottet, Taarne, Fløje, Kupler og alle de skinnende Sale.

Og med en bestandig Følelse af Uro betragtede han de stumme Atlanter.

Han stod gærne i Flagbastionen, lænet mod det lave, røde Brystværn. Flaget smældede højt over ham fra den hvide Stang. Slottet laa bag ham. Sjældent saa han derhen. Men han saa de vinterbrune Volde, disse lange dorske Rygge paralelle to og to, der ind mod Fæstningen faldt brat ned med røde Murflader. Og lige for hans Fødder brødes Vandet mod hvide og blegrøde Kampesten. Byen hist ovre laa stedse klar, Hus ved Hus, Havnen saa skarpt skelnelig. Togene puffede Damp tilvejrs oppe paa den mægtige Viadukt, hvis Buer spændte sig fra Havnen ind mod Landet.

Og Havet kom fra Nordvest presset ind mellem Landene, Kysterne dæmmede det ind, og det vred sig svulmende i sit Løb, frem gennem Snævringen.

Tidt bar det Drivis med sig, Brændingen slyngede vældige Blokke op paa Stenene under Volden. Flagerne skurede sig op over hinanden; de lignede hvide Hvalrosser, der huggede Istænderne i hinandens Rygge.

Men der kom Storme fra Vest. De klarede

Farvandet, Isblokkene dansede paa Dønningernes Staalkamme, sloges itu, hvirvledes bort. Bølgerne rullede paany frit, viltre, tætte, bristende til Skum mod Voldens Sten.

Og fra Syd og Nord kom Sejlere og Dampskibe; i voksende Mængde gled de forbi. De passerede hinanden, halede ind paa hinanden. Sejlskibe smøg sig i smækre Vendinger omkring Fæstningens Pynt, eller de brasede under stor Tummel paa Dæk og med Knagen i Takkelagen, alle deres Sejl om, stak i korte Kryds tæt ind under Voldene. Dampskibenes sorte Skrog stødte sig energisk frem gennem Løbet.

Signalerne for tilvejrs i deres Toppe. Og Bastionens Vagtmand skrev paa sin Skifertavle, Navn, Hjemsted, Fart.

Løjtnant Clermont iagttog opmærksomt disse Skibe, lærte at skelne dem fra hinanden, Bark fra Brig, Skonnert fra Galease. Det var for ham et helt nyt Omraade; han fandt deri Befrielse og Behag.

Men en Dag slog det ham som en ny Kendsgerning, at alle disse Skibe var mere end Brikker, der førtes hen over en Flade, for at han fra sin Station kunde iagttage og notere:

Hver Skib havde sit Maal, var fragtet til sin Havn, det var nødvendigt, at det naaede sit Maal i saa faa Dage, som muligt. Der var Brug for disse Varer i en bestemt Ladeplads: for denne Trælast i sydlige Havne, for Kullene, for Majs og

Hvede dér og dér. De ventedes med Spænding. Interesser stod paa Spil ved deres Fart.

Det var det store pulserende Liv, der jog forbi ham, medens han uvirksom, uden en eneste Opgave, saa til: Verdens Samfærdsel, Markedernes rastløse Konfluks.

Og med Bitterhed i sit Sind saa han disse Skibe bevæge sig forbi: Han blev tilbage; han havde ingen Fragt at føre. Ingen Mægler gik i Spænding i en fjern Havn og spejdede efter et Skib, der førte ham ombord. — — —

En Formiddag fik han Besøg af Løjtnant Kramer og Baron Güldenkrantz. De anbragte sig hver paa sin Side af ham, medens de fra en af Bastionernes Bænke betragtede Søen, der var i Oprør under en stiv nordvestlig Kuling.

Güldenkrantz var nylig kommet i Garden. Han fortalte diskrete Intimiteter fra Hoffet. Der var kommet en vis afdæmpet Forsigtighed over hans ellers saa støjende Væsen. Han var i civil. Og hans Gangart var en ganske anden end i Uniform: som klæbede hans Fødder fast til Jorden; og han vuggede sig elastisk forover for hvert Skridt.

Kramer sad som sædvanlig bred og mægtig med Haanden knyttet stemt mod sit Knæ. Han saa blankt ud over Brændingen, der kom farende med stort Spektakel og splintredes mod Voldens Værn.

De fortalte Nyt fra Hovedstaden, de seneste Udnævnelser, de drøftede det store Byggekrach.

Siden denne Overretssagfører Jacobs havde gjort sig usynlig, var fire Matadorer røget af Pinden. En meget bekendt og anset Sagfører sad under Laas og Lukke; — Kramer selv havde tabt de fem Tusinde, han havde arvet efter en Tante, og som han tænkte sikre paa en fin anden Prioritet. Men nej! Han bandede, de Svindlere! de Kæltringer!

Og nu tav de alle tre. Kramer lod Søbrisen blæse ind i sin halvtaabne Mund. Güldenkrantz førte uden Ophør sin Pegefinger hen over det blonde Overskæg. Og medens han betragtede sig i et lille rundt Spejl, fortættede hans Blik sig i stiv Opmærksomhed.

Syd for Pynten laa Dampere og Sejlskibe i en tæt Stime opankret, stanset af Stormen. En Skonnert, der havde forsøgt at forcere sig Vej igennem, kom krydsende tilbage med Reb i alle Sejl. Nu og da fløjtede en Damper, — langt, sørgmodigt. Og en anden svarede med et kort, utaalmodigt Trompetstød. Store, lappede Skyer stormede hen over en bleg, rustrød Grund. Vandet var brunt og leret, Skummet, der nu og da piskede helt ind over Volden, — indeholdt grønt Slim.

Der kom bestandig flere Skibe hid, de stansede, spurgte Nyt. Et Signal fløj til Tops. Og med et Plump sank Ankret. En Motorbaad pilede fra Damper til Damper og kadrejede. Den store Kulpram, en afmastet Bark, der laa midtstrøms, huggede i sine Kættinger, knagende lydt.

Güldenkrantz pegede med Støvlesnuden mod

de ventende Skibe. „De maa sgu pænt blive, hvor de er. Stormen staar dem lige i Næsen. Hvad Satan har de ogsaa saa travlt efter!“

Leo Clermont saa udover denne Skare af vuggende Master. Han tænkte, at store Værdier nu sagtens gik til Spilde, at disse Timer, der gik hen, sagtens var kostbare, at Formuer nu mistedes, Kapitaler stod for Fald. Stormen havde Ordet nu, Naturelementet — paa tværs af alt Fremskridt, al Trafik.

Blæsten var isnende kold, søfrisk, — Flaget derhenne smældede som Skud.

„Naa Clermont,“ sagde Kramer. „Idag om en Maaned er du paany fri Mand og lige god Officer endda.“

Leo sagde: „Jeg har bestemt at rejse bort. Jeg tænker paa at gaa til Kongo.“ Først i dette Øjeblik fandt han paa denne Udvej. Han frøs her i den ramme Blæst. Og han saa med et for sig et Billede: En stor Flade Gult: Sand og skorpet Ler. Store sorte Skygger — der lignede væltede Tjærepøse, tegnede sære Figurer hen derover. Det var Kongo. Der laa de, klædte i Khakiuniformer, skjulte i Rør langs en fed, gyldenbrun Flod, og de skød med Rifler til Skive efter glinsende Negre, der gled forbi, balancerende paa drivende Træstammer. Kongo! Et Sportsland!

„Kongo“! raabte Güldenkrantz og sænkede Stemmen højtideligt. „Det er jo den visse Død.“ Han tiføjede „Klimatfeber!“

Leo lagde sig tilbage mod Bænkens Ryg og

betragtede de to andre. Deres Træk faldt nu igen til Ro. De sad dér ubekymrede, selvtillidsfulde og kneb Øjnene sammen mod Stormen, der nu i en Nat og en Dag havde stemmet en Barriére af farende Luft op mod disse fuldtladede Skibe, som vilde frem — maatte frem. — —

Han sad en Dag sidst i April paa en af Voldens Bænke. Han skitserede med Blyant paany Slottets nordlige Fløj og Byen bagved med sine slanke Kirkespir, sit røde, firkantede Raadhustaarn. Han begyndte at lægge Farver over de let skraverede Blyantsskygger. Han fandt en Lufttone, ganske sølvagtig bleg; svagt blandet med Okker gengav den samme Tone ham Slottets blege Valeur.

En Mand kom spadserende over Volden og tog Plads paa hans Bænk, idet han bad om Forlov. Han kastede et Blik paa Billedet og sagde: „Er der saa meget rart ved det Slot, siden alle gaar hen og maler det af? Se: Den Brig derude er langt smukkere.“ Han pegede paa en gulmalet Skude med graa, lappede Sejl, der blødt bares hen over de lange Dønninger. Skibet begyndte at hugge, krængede over, og hele dets Dæk blev synligt: en gulbrun, oval Flade, opfyldt med Gods og tjæret Tovværk, og hvor Mænd i Oljetøj ravende greb fat i Spil og Taljer. „Det er langt smukkere!“ vedblev den Fremmede. „Thi Slottet deroppe er bare bygget for at se smukt ud. Skibet derimod er smukt i sig selv uden Hensigt.“

Leo vendte sig mod ham: „Vi har vist truffet hinanden en Gang tidligere,“ sagde han. „De holdt en Gang i Fjor, i Juni, et Foredrag i en Forening, hvor jeg med flere andre Officerer var indbudt.“

Den anden nikkede, sagde sit Navn. Hans store, lyse Ansigt var med ét reserveret. Han strøg det svære, blonde Haar fra Tindingerne ind under den bredskyggede Hat. Og da han nu paany talte, blev Dialekten i hans Stemme mere udpræget — bred, robust.

„Jeg kan ikke lide det Slot,“ sagde han. „Ligger det ikke dér og vender sine fire Bronce-spir i Vejret ligesom en gammel, kunstfærdigt smeddet Nøgle fra Renaissancen. I gamle Dage lukkede det for Landet. Nu er Laasen itu. Og Kassen tom. Mange finder denne Levning fra Laase- og Beslagtiden rørende og kuriøs og endogsaa ærværdig. Det kan jeg ikke være med til.

For mig er de Mure kun et Minde om en ussel og haard Tid, da Landet endnu ikke havde et Folk, men blot et Regimente, en Adel af udenlandsk Herkomst. Kronens Hovbønder slæbte Sten sammen til disse Taarne, de trillede Jord til disse Volde. Ridefogden svang Knaldepisken over deres krummede Rygstykker. Nej! Det Slot er hæsligt! Det er godt nok til Kaserne! Det er blot ynkeligt at se paa. Disse Volde uden Skyts synes mig lig gamle tandløse Kæber. Skibene sejle toldfrit igennem.

Nej! En Husmandsvaaning er et stoltere Slot!

Eller et af de fragtede Skibe, der gaar derude med Vimpler i alle Mastespir."

Leo tav, og ogsaa den anden sad længe tavs, medens hans lyse, lidt nærsynede Øjne med Mildhed søgte ned langs den bugtede Kystlinie. „Der er skjønt dér indover," sagde han. „Disse bløde Bakkelinjer er næsten ligesaa skjønne som vesterpaa ovre i min Egn. Landet ligger bredt som en af vore dejlige nationale Melodier, saa blidt, saa rundt, saa frodigt. Hvad skal vi med golde Stenskrænter, Afgrunde og drabelige Klippetaarne, der stritter op i Sky; Bjerge, der se ned paa Dalene, Dale, der hade de stolte Tinder? Her er vi ét Folk.

Landet er saa rundt og lindt, svøbt i dæmpet Dis, den folkeligste Natur i Verden. Hvad skal vi her med Kirkespir og Fyrstesceptere og Bajonetter!"

Bestandig beskrev hans Blik en Halvkreds efter Landet dernede sydpaa.

Han sagde igen: „Jeg rejser i Morgen herfra med en Damper til Hâvre. Jeg skal ud og se mig om i Europa. Man har givet mig et Stipendium. Men nu synes jeg ikke, jeg kan rive mig løs.

Jeg er fra Landet, Bondesøn fra dette Land. Min Fader var Tørvebonde i en Hedeegn, langt ovre vesterpaa. Der var ikke andre end os milevidt — Fader, mine to Søstre og saa en Ko. Fader stak Tørven ud med en stor og tung Spade. Jeg saa denne Spade, sidst jeg var hjemme, og den syntes mig endnu meget tung og stor. Vi Børn bredte Tørven ud, stablede den. Lyngbakkerne

skjulte Verden for os. Om Aftenen krøb vi sammen paa Ovnbænken og saa med missende Øjne ind i den røde Tørveild.

„Jeg tror, jeg saa mere derinde, end jeg vil faa at se, naar jeg nu naar derud til Paris, Rom og Palæstina.“

Og paa en Gang betragtede han stift denne Løjtnant, der i stram Uniform, med en Blokbog over sine Knæ, Palet i venstre Haand, sad ved hans Side, opmærksomt lyttende til hans Tale. Med Forundring i Stemmen spurgte han: „Naa, De har vel næppe interesseret Dem for at høre paa mig. Men Sagen er: Jeg skal rejse herfra, og mit Hjerte hænger ved mit gamle Land. Og saa falder man meget naturligt i Rørelse.“

„Jeg forstaar det godt,“ sagde Leo. Og Kystlinjerne dernede blev ham med ét saa kendte, saa kære. Hvor var de ikke sarte, saa smækkert strakte, saa nænsomt krummede! Nu spirede det overalt mellem Træernes brune Ris. Fede, harpiksrøde Knopper sad allerede paa Alléens Kastanjer. Vaaren bares som en mild Brise vuggende over den blaa Strøm fra Syd. — — —

En Dame i en vinrød Regnfrakke kom fra Slottet rask op ad Voldens Skraaning. Hun standsede, nikkede, stod saa stille og ventede. Og Leo saa, at det var Søsteren.

Han strakte Haanden ud mod den anden. „Jeg maa sige Dem Farvel,“ sagde han. „De ser, jeg har Besøg. Desuden er nu min Spadseretid udløben ifølge Reglementet.“

Den anden løftede Øjenbrynene. „Ja saa. Nu husker jeg, De sagde, at Deres Navn var Clermont. Det var Dem, der løftede Deres Pisk og slog til — ligesom Ridefogderne i gamle Dage, naar Hovbønderne trykkede sig under Læsset. Ærligt talt: jeg har ikke megen Sympati for Dem," og han lod, som om han ikke saa hans fremstrakte Haand.

Da Leo Clermont paa Vejen ned vendte sig, saa han ham endnu paa Voldens Højde i Profil. Han stirrede bestandig udover det brune, bakkede Land. Han strøg sig over Ansigtet. Han stod saa fast paa sine Ben, saa bredt og plantet, som bar han en tung Byrde paa sine Skuldre.

Dog var hans Pande løftet, Ansigtets Linjer i Ro. Den brede, noget kantede Skikkelse bar Præg af Harmoni og Selvtillid.

Ida tog Plads paa en Stol foran Broderen i det forreste Arrestværelse, der vendte mod Slotsgaarden. Hun hægtede Regnfrakken op. Hun bar under den en blaa Cheviotsdragt af et fremmed Snit, udstyret med mange Opslag og Klaplommer. Leo betragtede hende opmærksomt. Hun var meget bleg, han tænkte først, at hun var stærkt pudret. Øjnene var glansløse, Næsen syntes høgeagtig skarp. Hun pustede, som hun plejede, adspredt ud i sit Slør. Hun sagde, at hendes Mand havde Forretninger inde i Byen, i Konsulatet. De blev her kun nogle Timer. Hun vilde benytte Lejligheden til at se og til at hilse paa Broderen. Aftenen forud var de kommen hjem fra Rejsen. Om to Dage gik de over Hamburg til Chicago. Det skulde blive rart endelig en Gang at falde til Ro.

Og med pludselig Ivrighed begyndte hun at fortælle ham om Bryllupsrejsen. Hun bevægede Hænderne forceret, medens hun talte;

„Vi rejste først til Hamburg. Der var vi en Nat. Næste Morgen Klokken syv maatte vi videre

til Frankfurt. Dér var vi en halv Dag. Dernæst tog vi med Luxustog til Paris. Vi besøgte Louvre, det vil sige det store bekendte Magasin; jeg gjorde Udvalg og lod Varerne sende til vores Villa i Chicago. Jeg skal vise dig et Fotografi af denne Villa om lidt, naar min Mand kommer. Han har min Haandtaske. Paa to Dage derefter „gjorde“ vi Schweitz, som Gordon udtrykker sig. Vi kørte over Sanct Gotthardt i Snevejr. Heldigvis havde min Mand, medens vi var i Paris, foræret mig en dejlig Rejsepels af Zobel. Han er i det hele taget meget generøs. Saa gjorde vi et Par Timers Ophold i Genua, hvor vi løb Kirkegaarden igennem. Den er overordentligt smuk. Ogsaa i Milano holdt vi Rast, gjorde en Afstikker til Pisa, — derimod saa vi ikke Florents. Eller, vent lidt. Nej — vi saa ikke Florents, men tog direkte Route til Rom, hvor vi vare indbudte til stor Lunch hos den amerikanske Konsul. Saa ofrede vi Neapel og Pompeji en hel Dag. Vi vendte derefter igen Næsen mod Nord. Min Mand vilde partout se Wien, skønt jeg forsikrede ham, at Wien og Berlin var to Alen af et Stykke. Men han fandt saa paa, at vi kunde naa at faa et lille Stykke Orient med. Og vi fik da ogsaa baade Konstantinopel og Athen. Jeg var nu noget rejsetræt og fik ham da overtalt til at opgive Ægypten. Han havde allerede halvvejs bestilt Cook-Billetter til Katarakturen. Han paaberaabte sig bestandig den ganske ligegyldige Ting, at han har Navn fælles med en vis engelsk General Gordon, som nok en

Gang i forrige Aarhundrede faldt i Ægypten. Dér gik dog min Vilje af med Sejren. Naar han tages paa rette Maade, er han meget føjelig. I Neapel spillede vi Lawn-Tennis i tredive Graders Varme. Han taalte Varmen mindre godt end jeg, og jeg vandt for første Gang et Parti.

Paa Hjemrejsen opholdt vi os forskellige Steder i Bayern. Bayern er jo et Pølseland. Min Mand, der, som du ved, er uddannet som Kemiker, studerer for Øjeblikket Pølsegiftene. De bayerske Slagterier syntes han meget lidt om. Det var ganske forældede Driftsprinciper. Store fede Slagtere med høje Kasketter af leverbrunt Fløjl halede Grisene ved Ørene ud af de malpropre Baase, smed dem om paa et Gulv af raadne Træbrædder og stak dem! Gordon var meget indigneret. I München naaede vi ikke at komme paa Pinapotheket, fordi en Frokost trak for længe ud. Men hvad skulde vi ogsaa paa Pinapotheket?"

Hun tav. Hun støttede Hovedet i Haanden og saa adspredt ned i Slotsgaarden, hvor Mandskabet dannede en Firkant. En Officer stod i Midten med en Bog i Haanden.

„Det er en trist Udsigt, du har," sagde hun, „denne lukkede Gaard, som en Tugthusgaard, opfyldt af uniformerede Slaver."

Han aabnede Døren til den anden Stue. „Herfra ser jeg Vandet og Kysten; her er især kønt om Morgenen tidlig, naar alle Ankerliggerne letter og for fulde Sejl staar op gennem Løbet."

„Sig mig, Leo," sagde hun, „om der er sket noget,

der kunde interessere mig, medens jeg har været borte?“

Han rystede paa Hovedet.

„Aa nej,“ sagde hun, „der er vist ikke den Ting her, der vilde kunne interessere mig. Og sig mig: Nu dette store Byggekrach, som jeg har læst om i de udenlandske Blade. — — Ved du, Leo, noget om Hugo Jacobs; han var en af mine gode Venner.“

„Jeg har intet hørt om ham,“ sagde Leo, „siden han rejste. Derom har jeg fortalt dig, da jeg overbragte dig den Konvolut, han bad mig besørge i dine Hænder. Saa vidt jeg ved, indstilledes Undersøgelsen imod ham. Men hans Bo var konkurs.“

„Ja,“ sagde Ida, „det læste jeg om derude. Maaske er han død. Han var en klog Fyr og meget fintfølende. Han er sagtens død nu et eller andet Sted, hvor ingen kendte ham.“

Igen opstod der Tavshed. Endelig vendte Ida sig mod Broderen, fæstede sine Øjne mod hans, smilede og sagde langsomt, prøvende: „Og — Leo — Nu du selv? Hvorledes gaar det dig — din Fremtid, dine Planer, din Karriére — — — —?“ Hun tog ikke sit Blik fra ham. Hun stod og svippede med sine Hansker i Vindueskarmen.

Leo vendte sig fra hende. Han stirrede ud over Vandet, der saa blødt smøg sig ind i denne Kysts slanke Bugter. Sejlerne gled forbi. En stor trælastet Damper laa stille. Nu kom Lodsbaaden strygende fra Havnens Munding. Sejlet

blafrede i en Stagvending, Den røde Bræmme syntes at strømme ned over Sejlet, der skælvende slog mod Stagene. Inde fra Værftet kom en metallisk Hamren — denne Lyd alene, taktfast, ensom.

Leo vendte sig langsomt om mod Søsteren, og idet han søgte at forstaa hendes Blik, der smilede, dog var spændt, ængstet, sagde han: „Stillingen lader sig ikke holde.“

Hun saa ham i Skygge mod Vinduets gulnende Lys. Igen forestillede hun sig Kravens røde Bræmme som et blodigt Hug tværs over hans Hals. Hun smilede endnu, lagde et Glimt af Ironi i dette Smil, men straks faldt hun sammen, følte sig usigelig svag.

Sagte gik hun hen til ham, og idet hun støttede Albuerne i Vindueskarmen, betragtede hun Vandet derude, der strømmede, de stribede Byger, der drev, og Luften, der farvedes rustrød, hvor Solen nu sagtens sank.

Vandene forenede sig, og nu aabnede vist de runde Marker alle Plovspalter og drak den milde Vaarregn, der kom over Havet fra Sønder.